

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Nye Fortællinger og Digte af danske og fremmede Forfattere ; Udgivne af August Westrup.

Titel | Title:

Poesi og Prosa

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Thaning & Appel, 1881

Fysiske størrelse | Physical extent:

380 s.

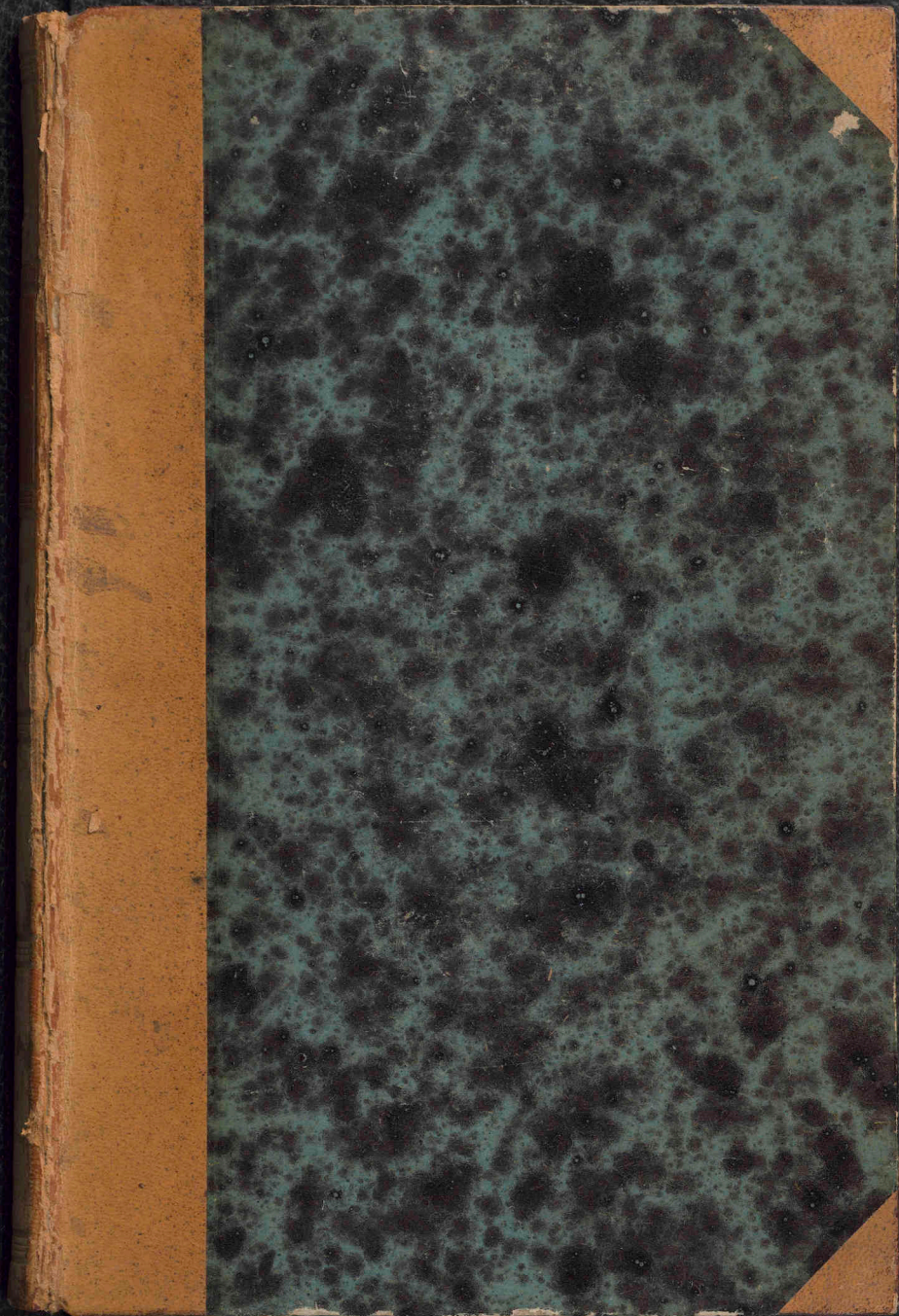
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

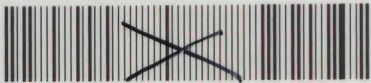
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52. - 42.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 00083 7

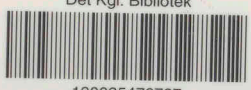
PUENSI (1880)

Mr. Carl Gustaf Erikson

Uppsala, Sweden

Carl Gustaf Erikson
Naturhistoriska

Det Kgl. Bibliotek

130025476787

POESI OG PROSA.

Nye Fortællinger og Digte

af

danske og fremmede Forfattere.

Udgivne af

August Westrup.

Kjøbenhavn.

V. Thaning & Appels Forlag.

Trykt hos J. H. Schultz.

1881.

POESI OG PROSA

Nya Författare af Digt

af den 18de Juni 1844

af den 18de Juni 1844

Indhold.

	Side.
Benzon, P. E.:	
Hedevisen	63.
Blæsten og Møllen	193.
Bergsøe, Vilhelm:	
General Schleppegrell	34.
Boeck, Christopher:	
Mindets Magt	95.
Skyen	190.
Romance	241.
Bøgh, Frederik:	
En Afsløring	168.
Bøgh, Nicolaj:	
Elskovslunden	1.
Chamisso, Adelbert v.:	
Kvinde-Liv og -Kjærlighed, oversat af N. B.	257.
Gerstäcker, Fr.:	
*En fornøjelig Aften	266.
Godin, A.:	
*Foraarsblomsten	3.
*Hjærteløs	289.
Greensteen, H. J.:	
Moderkjærlighed	58.
Gregersen, Vilhelm:	
Til Lærken	107.
Studenten og hans Musa	285.
Jerichau-Baumann, Elisabeth:	
Et Telegram	161.
Kok, Martin:	
Mose Død	35.
Rimbrev	164.
Czar og Fange	218.
Ved Thomas Langes Sølvbryllup	287.

	Side.
Lange, Thomas:	
Ved et Kunstnerspars Sølvbryllup	129.
Maurice, L.:	
*Onkel Henrik	197.
Nielsen, Zak.:	
I Vaaren	65.
Paludan-Müller, Joh.:	
En Rejseerindring	224.
Recke, Ernst v. der:	
En Rosenkrans	55.
Rosing, M.:	
Den vilde Rose	96.
Runeberg, J. L.:	
*Idyl	163.
*Nadeschda (fjerde Sang)	359.
Sturzen-Becker, O. P.: De tre Sangere	378.
Unævnte Forfattere:	
*En Digers Kjærlighedshistorie	43.
Ruinen, et middelalderligt Æventyr	59.
Nyt Liv, dramatisk Skitse af A. W.	67.
Dybest inde, Minder fra en Sommerdag i Grib Skov, af E. R.	99.
Mine Gjenboer	110.
Egen og Bøgen, af E. K.	124.
*Provstens Elin	131.
Ungdomsdaarskab, af Carolus	191.
Ved et Bryllup, af V. N.	242.
*Fra Bjørkheda Præstegaard	245.
*Den blinde Harmonikaspiller	368.
Det sidste Glas, af V. N.	372.
Tre Sonetter, af Carolus	375.

* Ere oversatte af Udgiveren.

ELSKOVSLUNDEN.

Elskovs Lund er stor og skjøn
med saa mange Snirkelgange,
og de bugte sig i Løn
mellem Nattergalesange.
Elskovs Lund er altid grøn;
Ungdomslivets Længselstøner,
sød Tilstaaelse og Bøn
hvisker under Løvet's Kroner.

Men der lades ikke ind
mer end netop to ad Gangen,
og et rent, uskyldigt Sind
jager ud af Hegnet Slangen.
Hvad der sagte hviskes om
blandt de lune Foraarsvinde,
uden for det aldrig kom,
— der er drømmetyst der inde.

Der er Lys af Maaneglans,
Straalespil som Sølvstrænge,
og saa gaar der Elverdans
over dugbestraalte Enge;

der er foraarssvanger Luft,
 der er Frugter ungdomssøde,
 og man faar en Rus af Duft
 fra de mange Roser røde.

Ingen kommer en forbi,
 ingen hører, Hjærtet sukker;
 gaar et Par ned ad en Sti,
 bag det Løvet tæt sig lukker.
 Og, hvad Elskov finder paa,
 Lønligheden venligt slører;
 Sjælelængselens Attraa
 kun den elskte ser og hører.

Elskovs Lund har hellig Jord,
 Englen vogter den med Riset,
 og hvert Træ, som i den gror,
 hentet er fra Paradiset;
 alt, som nydes dér, er sundt,
 Kundskabs Frugt kun ej maa spises,
 Kundskabs Frugt paa godt og ondt;
 hver, som plukker den, forvises.

Den, hvem Livets Lyst har rørt,
 altid vil i Lunden bygge,
 og dens Fugle smaa har hørt
 alle Sjæles største Lykke.
 Den, som jages ud deraf,
 og som kan dens Stier glemme,
 stunder langsomt mod sin Grav,
 — thi kun dér har Livet hjemme!

Nicolaj Bøgh.

FORAARSBLOMSTEN.

Frit efter A. GODIN ved A. W.

For nogle Aar siden, da min Læge havde sendt mig til Wiesbaden for at gennemgaa en Kur, bemærkede jeg blandt det store Antal syge og sunde en ung Mand, som tilbragte mange Timer i det fri, hvilende i en Rullevogn. En ældre Tjener satte det lille Kjøretøj i Bevægelse; hans magre, vrantne Ansigt tjente paa en Maade til at fremhæve den unge Mands skønne Hoved, hvis blomstrende Farve og frie Holdning maatte synes paafaldende ved en Lidelsestilstand, som vist nok bestod i, at en Del af hans Legeme var lamt. Endnu større traadte Modsætningen frem ved Ansigtstrækkenes aandrige Udtryk og ved det livlige Blik; legemlige Lidelser havde ikke formaaet at dæmpe Ilden i disse Øjne.

Ikke langt fra Kurhaven ligger en Dam, hvis Bred er forbunden med en lille Ø ved en let Bro. Paa denne Ø plejede jeg at indfinde mig om Eftermiddagen Klokken fem, nær ved det Sted, hvor det store Springvand findes; paa denne Tid var der ensomt

der ovre, og man kunde uforstyrret betragte Menne-
skevrillen paa den anden Side af Dammen, hvor der
blev musiceret. Jeg lagde snart Mærke til, at den
omtalte Kurgjæst, som interesserede mig, delte mit
Sværmeri. Den gamle Tjener kjørte regelmæssig
ved Koncertens Begyndelse ind under et Bøgetræ,
som udkastede sine brede Skygger, og bortfjærnede
sig derefter i Tavshed. Den syge blev alene tilbage;
han saa' aldrig ud til at være utaalmodig eller ned-
trykt, og derved steg min Sympathi for ham. Hvem
kunde han være? En i Krigen saaret Officer? En syg,
der led af Lamhed? Undertiden forekom det mig, at
min egen Hukommelse maatte kunne give mig Svar
derpaa, i det jeg troede at have set hans Ansigt tid-
ligere. Men naar og hvor?

En Eftermiddag, da vi begge havde hørt paa
Musikken, kom min Læge over paa Øen. Han stand-
sede foran Rullestolen, vexlede nogle Ord med den
unge Mand og gik videre. Da bemærkede han mig,
og det var mig meget velkomment, at han kom
hen til mig, thi det Spørgsmaal svævede paa mine
Læber:

„Hvem var det, De nylig talte med?“

„Hvorledes!“ udbød han forundret, „kjender
De ham ikke? Det er jo Reinhold Werner.“

„Navnet lyder meget smukt, men De udtaler
det, som om han var en Napoleon, en Richard Wag-
ner, eller et andet mærkværdigt Menneske.“

„De nævnede Richard Wagner; Werner var
netop en af hans bedste Fortolkere. Har De virke-
lig ikke kjendt denne Tenorist, der i sin Tid var
berømt over hele Tyskland?“

Pludselig blev min Hukommelse klar; nu vidste jeg, hvorledes det hang sammen. Jeg havde rigtig nok aldrig hverken set eller hørt Werner, men hans Portræt stod i sin Tid i alle illustrerede Blade.

„Er det den samme Reinhold Werner, som kom saa ulykkelig til Skade ved at prøve en Flyvemaskine?“

„Ja, det er ham. Han har allerede i flere Aar været en regelmæssig Kurgjæst her; han og hans Tjener Josef er kjendt af ethvert Barn i Wiesbaden.“

Orkestret spillede det sidste Nummer, da Lægen forlod mig. Jeg sad eftertænksum; mit Blik faldt med stigende Deltagelse paa den ulykkelige unge Mand, hvis Navn og Skæbne jeg nylig havde erfaret. Hvilken Lod var der beskikket ham! Han var nedstyrtet fra Berømmelsens Højdepunkt — alt, hvad der gjør Livet lykkeligt for andre, var tabt for ham, og han stod maaske alene her i Verden, uden nogen kvindelig Støtte.

Aftenen var behagelig kølig; alt var stille rundt omkring. Kun enkelte spaserende kom af og til forbi. Den unge Sanger under Bøgetræet havde en Bog opslaaet foran sig, i hvilken han læste. Det var saa stille, at en svag Lyd uvilkaarlig fik mig til at se op fra mit Haandarbejde. Bogen var gleden ud af den læsendes Haand og falden ned i Græsset. Han gjorde en Bevægelse, som om han vilde bøje sig ned efter den; men da han bemærkede, at der var et Par Skridt mellem Vognen og Bogen, lænede han sig resigneret tilbage. Jeg gik hen til ham,

rakte ham Bogen, uden at sige noget, og vilde vende tilbage til min Plads, da han tiltalte mig:

„Jeg takker Dem for Deres Godhed, Frue!“
Stemmens smukke Klang behagede mig i høj Grad, og jeg standsede derfor mine Skridt. „Da det lader til, at De er en barmhjærtig Kvinde, og da De paa en vis Maade er min Nabo, haaber jeg, De vil være saa venlig at skjænke mig et Øjeblik endnu.“

„Med Fornøjelse,“ svarede jeg og tog Plads paa den Bænk, der stod i Nærheden af Vognen.

Han betragtede mig med Venlighed.

„De minder mig om min Moder,“ sagde han med et elskværdigt Udtryk, „jeg mener i Deres Bevægelser. Undskyld, hvis jeg er ubeskeden. De er maaske ikke oplagt til nu at underholde Dem med mig.“

„Der er altid et eller andet moderligt Træk hos enhver ældre Dame,“ svarede jeg smilende.

Medens vi fortsatte vor Samtale, glædede jeg mig over den livlige Maade, paa hvilken min nye Bekjendt behandlede ethvert Tema, som blev berørt. Hans bevægelige Minespil forhøjede det Indtryk, som jeg fik af hans aandrige Tale. Nu, da jeg saa' ham nær ved, opdagede jeg, at han ikke var saa ung, som jeg tidligere havde anset ham for. Paa Panden og under Øjnene var der fine Rynker; men til Trods derfor saa' hans Ansigt ungdommeligt ud; thi det mærkværdige geniale Udtryk i hans Øjne udviskede de svage Spor af Alderen. Naar han tav, hvilede der et Træk af Tungsind paa hans Mund, som ikke var bedækket af noget Skjæg.

Efter at vi havde haft denne første Samtale,

traf vi næsten daglig sammen, enten efter forudgaaende Aftale eller tilfældig, i Parken eller paa et andet smukt Punkt, som var tilgjængeligt for Werners lille Kjøretøj. Den Ro, hvormed han fandt sig i sin tunge Skæbne, satte mig stedse i Forbavselse.

Lidt efter lidt erfarede jeg, at Werner, der var af dannet Familie, havde nydt en omhyggelig Opdragelse og havde besøgt et Universitet, forinden han betraadte Scenen. Nu stod han ganske alene i Verden, uden Forældre og Søsken; den gamle Tjener var et Arvestykke fra Hjemmet.

Min Kurtid var udløben, og Hjemrejsen stod for Døren. Med Beklagelse tænkte jeg paa at skulle skilles fra Werner, thi jeg havde sjældnen kjendt et mere sympatetisk Menneske.

Vi gjorde Aftale om at tilbringe den sidste Eftermiddag paa Nerobjærgen. Da jeg kom der op, fandt jeg Pladsen foran Søjletemplet endnu tom. Himlen var overtrukken med mørke Skyer; vel kunde man tydelig se den bag ved liggende Bjærgkjæde, men Dalen og Byen var halv tilhyllet af Taage. Min Stemning paa Grund af den forestaaende Afsked var naturligvis ligesaa trist som Naturen. Pludselig blev jeg forstyrret i mine Tanker ved en Vogns Rullen; for første Gang saa' jeg Werner i et andet Kjøretøj end Rullevognen, Josef sprang ned fra Kuskesædet, tog den til Drosken fastgjorte lille Vogn og satte den paa Jorden. Derefter tog han sin Herre ligesom et Barn paa Armene og bar ham hen i Rullestolen. Plaiden, hvormed den nederste Del af hans Legeme var bedækket, og den Sikkerhed, hvormed den kraftige Mand fastholdt sin Byrde, for-

mindskede det pinlige ved dette Syn; dog skar det mig i Hjærtet at se den stakkels Mands fuldstændige Hjælpeløshed. Vognen kørte bort, og Josef fjærnede sig ligeledes efter at have sat en Kurv med Frugt nær ved Rullevognen.

Det havde endnu ikke været mig muligt at faa et Ord over mine Læber. Werner kunde gætte, hvad jeg tænkte paa, thi han sagde: „Ja, kjære Frue, det er og bliver aldrig andet end en stakkels Krøbling, hvem De har skjænket saa megen Velvilje. Det maa imidlertid ikke bedrøve Dem, i Særdeleshed ikke i Dag, da vi des værre skulle tage Afsked med hinanden.“

„Hvad der bedrøver mig, er mindre selve Deres Tilstand, thi jeg véd jo, med hvilken Selvbeherskelse De finder Dem i den,“ svarede jeg bevæget, „men det forekommer mig at være altfor trist, at De er ganske alene under saadanne Omstændigheder. Jeg, som nyder fuldstændig Brug af alle mine Lemmer, vender nu tilbage til mine kjæres Kreds, men De derimod maa undvære alt.“

„Det er ikke saa slemt, som De tror. Min gamle Josef er lige saa meget værd, som en hel Familie.“

„Kvindelig Omgang og Pleje vilde dog have større Værd. Det maatte være en stor Trøst for Dem at have et Væsen ved Deres Side, som havde Ret til, og hvis Pligt det var at bestræbe sig for at give Dem nogen Erstatning for, hvad De maa undvære. En saadan Lykke vilde vist nok ogsaa let kunne blive Dem til Del, thi De har sikkert vundet manges Hjærter.“

Hans Ansigt blev bedækket af en svag Rødme, og hans Smil blev pludselig forandret til en alvorlig Mine.

„De anser det for en let Sag at vinde et Hjærte, som er beredt til ethvert Offer,“ svarede han; „mig forekommer det at ville være en vanskelig Opgave at vinde et Menneskes Kjærlighed under saadanne Forhold. Og dog,“ tilføjede han, i det hans Øje straaede af Henrykkelse, „jeg har en Gang vundet en Kvindes Kjærlighed.“

Jeg tav; han var i Begreb med at aabne sit Hjærte for mig, — ingen Lyd skulde bringe Forstyrrelse.

„De gav mig undertiden den Ros, at jeg er en god Kristen,“ fortsatte han, „fordi jeg, i Stedet for at synge frugtesløse Klagesange, foretrækker at glæde mig over den Lykke, som det endnu er forundt mig at nyde. Egentlig burde jeg skamme mig over denne Ros. Spar mig for at bekjende, hvor fortvivlet jeg i Begyndelsen var til Mode over den Skæbne, der var vederfaret mig. Hvilken Forskjel paa før og nu! Jeg behøver næppe at udmale dette for Dem; den Stilling, jeg var i, da min Lod traf mig, og den Tilstand, i hvilken jeg blev hensat, taler for sig selv. Min Stemning var meget bitter. Hvad skulde jeg gribe til? Det var nødvendigt at tage en Beslutning for Fremtiden. At forblive i Byen var mig meget imod; et stadigt Ophold paa Landet kunde der alene være Tale om, hvis jeg var i Stand til at indrette en selvstændig Husholdning, men dertil strakte mine Midler ikke. Hvor skulde jeg altsaa hen?“

Dette Spørgsmaal blev en Gang fremsat i Nær-værelse af en af Kavalererne hos den Fyrste, paa

hvis Hofteater min Skæbne havde truffet mig. Baron F., som havde megen Sympati for mig, bragte Fyrsten Meddelelse om, i hvilken Misstemning jeg befandt mig, og Følgen deraf blev, at denne, som ofte efter Ulykkestilfældet havde givet mig Beviser paa sin Deltagelse, tilbød mig Afbenyttelsen af Stueetagen i et ham tilhørende Slot, der var beliggende paa et ensomt Sted. Dette Slot, der egentlig kun var en Villa, laa nemlig paa en smuk lille Ø, som havde været et Yndlingsopholdssted for Prinsesse Teodora, Fyrstens yngste Datter, der var død Aaret forinden. Han havde efter den Tid ikke kunnet overtale sig selv til at besøge Øen, og heller ikke villet tillade, at den blev besøgt af andre. At Fyrsten gav mig et saadant Bevis paa sin Naade, kunde jeg vist nok takke den Omstændighed for, at Prinsesse Teodora i Særdeleshed havde glædet sig meget over min Sang; dette hentydede Baronen til, da han bragte mig det venlige Tilbud, som jeg modtog med Taknemmelighed. Øen var mig bekjendt som overordentlig skjøn; til min personlige Pleje behøvede jeg kun Josef, og de fornødne Levnedsmidler kunde faas hos Gartneren.

Da Maj Maaned nærmede sig, rustede jeg mig til Opbrud. Min Tilstand gjorde det umuligt for mig at takke Fyrsten personlig; jeg gjorde det derfor skriftlig og blev beæret med nogle Afskedslinjer, hvis Slutning vist nok vilde have gjort mig nysgjerrig, hvis jeg havde været i en saadan Stemning, at jeg interesserede mig for at gætte Gaader. „Kom snart til Kræfter igjen,“ stod der i Brevet, „og hils „Foraarsblomsten.“

Werner standsede i sin Fortælling og saa' drømmende ud over Bjærgene.

„Tilgiv mig,“ sagde han efter et Øjeblikks Forløb, „de henrundne Aar drage forbi mig, som en Sky ved Solens Nedgang — først uden Farver, derefter kantet med Purpur og Guld, og til sidst forsvinder den. Det var en skøn Tid! Kjender De ikke denne yndige Ø? Det er vanskeligt at beskrive dens Udseende. Som et Barn i Vuggen ligger det grønne Klenodie midt i Søen, omgivet af Siv. Det smukke lille Slot er ligesom Torneroses bedækket af Rosenhækker og omgivet af pragtfulde Blomsterbede, grønne Græsplæner og prægtige Trægrupper; fra de skyggefule Løvhytter, i hvilke man kan drømme sig tilbage til sine unge Dage, er den skønneste Udsigt til Søen.

Halv skjult af gamle Træer ligger Gartnerhuset, nær ved Søen og knap hundrede Skridt fra Slottet. Gartneren, en kraftig bygget Mand, modtog mig ved min Ankomst til Øen; hans Hustru stod ved Dørtærskelen til mit Asyl, i hvilket jeg holdt mit Indtog som et Barn, der skal bæres til Daaben. Aldrig havde jeg følt mig mere hjælpeløs. Ogsaa her, i denne Ensomhed, var det Barmhjærtighedsblik, hvormed man modtog mig. Saa langt min Tanke naaede, saa' jeg kun et Hav af Bekymring, hvor jeg ikke kunde øjne nogen Strandbred.

Efter at jeg var bleven bragt ind i Havestuen, kaldte jeg paa Gartnerens Hustru for at rette nogle Spørgsmaal til hende. Den jævne, forstandige Maade, paa hvilken hun besvarede mine Forespørgsler, behagede mig meget. Hun var endnu temmelig ung,

men for længst afblomstret; hendes Ansigt bar Spor af Træthed. Dog var det tydeligt at mærke, at hun glædede sig over endelig igjen at faa en Gjæst paa Øen, efter den over et Aar lange Ensomhed.

„Om Vinteren,“ sagde hun, „ser man sjælden et menneskeligt Væsen her ovre, og Vinteren er jo lang. Naar det fryser til paa Søen, ere vi helt udelukkede fra den øvrige Verden; Isen er næsten aldrig saa fast, at man tør vove sig til at gaa over den. Børnene kunne da ikke komme i Skole, og det er vanskeligt at faa Lægen hertil, naar nogen bliver syg, og det er des værre ofte Tilfældet. Der er meget fugtigt i vort Hus, og Børnene faa derfor hyppig Hoste og Feber. Sommeren giver os ganske vist nogen Erstatning for alt det onde, vi maa døje om Vinteren, i det mindste var det tidligere Tilfældet. Hvem der sejlede paa Søen, kom gjerne en Gang imellem over til os, men siden Prinsesse Teodora døde, ere Besøgene ophørte. — Hun var en Engel!“ Den gode Kone fik Taarer i Øjnene.

„Fyrsten har overdraget mig at bringe „Foraarsblomsten“ en Hilsen. Hvem er det, han kalder saaledes?“

„Det Navn har Prinsessen givet vor Datter. Men jeg beder Dem om ikke at kalde hende saaledes. Tidligere var det kun det kongelige Herskab, som gav hende dette Tilnavn, og senere blev hun kaldt saaledes af ethvert Barn. Nu er Anna konfirmeret; hun er fjorten Aar gammel — det passer sig derfor ikke mere, at hun bærer saadan et aparte Navn. Anna vil herefter bringe Maden til Dem; naar De nu blot maa blive tilfreds med den.“

Efter at Gartnerkonen var gaaet, lukkede jeg Øjnene. Jeg var bleven træt af at blive ført over paa Øen — alt trættede mig den Gang. En klokkeklar Latter vækkede mig kort efter af min halve Søvn. Jeg hørte Josef hviske: Tys! — Han stak Hovedet ind ad Døren.

„Er Middagsmaden bleven bragt? Lad Pigen komme her ind.“

Josef dækkede Bordet ved min Sofa. Lidt efter saa' jeg en lille, fin Skikkelse, med spinkle Lemmer og et yndigt Ansigt, der var bedækket af en svag Rødme. Lysebrune Flætninger hang ned ad hendes Ryg; hendes Fødder berørte næppe Jorden, men desto fastere holdt hun paa en Skaal med Jordbær, paa hvilke hun hæftede sine Øjne saa stift, som om hun aldrig mere vilde se op der fra.

Uvilkaarlig kom jeg til at udbryde: „Foraarsblomsten!“

To store, lyse Øjne, klare som Kildevand, betragtede mig pludselig. Jeg følte mig til Mode, som om jeg nylig havde frosset og ganske uventet blev beskinnet af Solen. For første Gang i lang Tid mødte jeg et Blik, der ikke udtrykte Medlidenhed, men derimod Glæde ved at se mig. Den unge Pige nejede og satte Frugten paa Bordet.

„Det er en forbuden Blomst,“ sagde hun med henrivende Skjælmeri.

Hvad der ikke længe var hændet mig, skete nu — jeg kom til at le.

„Er det ikke tilladt at kalde Blomsten ved sit rette Navn? Fyrsten har overdraget mig at bringe den en Hilsen.“

„Jeg takker! Men her er der kun Roser, slet ikke andre Blomster end Roser. De skal faa det at se; de smutte frem overalt, endog fra Pætræet kige de ned til os. De vil synes godt om at være her ovre. Jeg blev saa glad, da Moder ved min Hjemkomst fortalte mig, at der endelig var kommen en Gjæst over til os.“

„Har du da været bortrejst?“

„Ja, jeg har tilbragt hele Vinteren i Nonneklostret; dér har jeg lært at sy Haandarbejde, inden jeg forlod Klosterskolen. De vilde gjerne have beholdt mig længere, men om Sommeren have mine Forældre ofte Brug for mig; der er saa meget at gjøre i Haven, og jeg maa hjælpe Moder med at passe mine Brødre. Jeg skal ogsaa hjælpe Dem, Herre, hvis De tillader det?“

Hvert Ord klang som Musik, og det vederkvægede mig i en saadan Grad at høre hende tale, som om jeg allerede nu følte, at dette Barn virkelig skulde være i Stand til at hjælpe mig til at gjenvinde min tabte Livslyst. I Længden kan man ikke undvære Solskin — for første Gang i lang Tid skinnede Solen atter til mig. Det var umuligt at se paa det kjære Ansigt, uden at føle sig glad til Mode.

Hun havde Ret. Snart aabnede alle Knopperne sig, og overalt saa' man de dejligste Roser. Det var som om man befandt sig i en fortryllet Have; man blev næsten beruset af al denne Vellugt.

Da jeg saa' Anna i denne Pragt, kunde jeg først ret forstaa, hvorfor Prinsessen havde givet hende Navnet „Foraarsblomsten.“ Det vilde ikke kunne falde nogen ind at sammenligne hende med en af

disse Roser, thi hun var sartere end den sarteste af disse. Det var en sand Nydelse at betragte det fine, gratiøse Barn; hun plejede saa omhyggelig enhver Plante og svævede omkring fra det ene Sted til det andet, som om hun havde Vinger. Snart kaldte den ene og snart den anden paa hende; det syntes, som om alle havde Brug for hende. Det var forbavsende, hvor mange Kræfter hun havde, uagtet hun var saa fint bygget. At se hende var i det hele taget min bedste Glæde. En Gang imellem blev jeg sat i en Baad; Josef tog da den ene og Anna den anden Aare. Det var mig en stor Fornøjelse at passiare med hende, medens vi roede omkring; hun havde sin egen naive Mening om alt. Ogsaa hendes Sang var mig en Nydelse, den klokkeklare Stemme lød saa smukt til Akkompagnement af Aareslagene og Vindens sagte Susen. Om Søndagen tog hun over til Klosterkirken med Moderen og de ældste af Børnene; efter Messen kom de andre alene tilbage, Anna blev hos sine kjære Nonner og tilbragte Eftermiddagen i deres Selskab. Da forekom det os alle, at der var saa tristovre paa Øen; men saa snart hun kom tilbage, løb alle hende glade i Møde. Kun jeg maatte finde mig i at være lænket til min Stol, men min Glæde over Gjensynet var derfor ikke mindre.

Sommeren forløb, og det blev Vinter. Jeg havde medtaget en Del Bøger, som hjalp mig til at forkorte Tiden. Naar Søen var tillagt, maatte Anna ophøre med sine Søndagsudflugter. Jeg foreslog hende da, at hun skulde lære at synge af mig. I Havesalen stod et Flygel. Hidtil havde jeg ikke kunnet beslutte mig til at aabne det; men en Gang,

da Anna bad mig derom, sang og spillede jeg for hende. Det var første, men det blev ikke sidste Gang. Des værre overbeviste jeg mig snart om, at der kun var en Rest tilbage af min gamle Stemme. Tidligere havde jeg ikke nænnet at prøve, hvorledes min Stemme lød, thi jeg mente, at jeg ved at skaane den maaske endnu kunde være i Besiddelse af en Rigdom, hvormed jeg kunde gjøre min Lykke, naar jeg blev rask. Det var den sidste Illusion! Naar jeg sang længere end nogle faa Minutter, svigtede Stemmen mig. Det gjaldt altsaa om ogsaa i dette Tilfælde at være resigneret og at lade sig nøje med den Glæde, jeg endnu kunde opnaa ved at henrykke et Barn. Nu fik vi regelmæssige Musiktimer i Stand; Anna havde gode musikalske Anlæg. I det hele taget viste hun sig at være saa intelligent, at jeg fik Lyst til ogsaa at lære hende andet; i Særdeleshed bestræbte jeg mig for at udvide de Sprogkundskaber, som hun havde lagt Grunden til i Kloster-skolen. Annas Forældre syntes godt om den Undervisning, jeg gav hende; thi om Vinteren havde hun ikke saa meget at tage vare, og de mente, at det var heldigt, hun lærte noget, fordi hun om et Par Aar, naar Børnene vare blevne større, maatte tage ind til Byen for selv at tjene sit Brød. Da hun des værre ikke var stærk, mente de, at det vilde være godt, hvis hun kunde blive antagen som Bonne i et Herskabshus, og det vilde jo hjælpe meget til, at hun kunde faa en saadan Plads, naar jeg vilde tage mig af hendes Uddannelse. Jeg havde aldrig tidligere haft Lejlighed til at være Lærer; nu forekom det mig, at der ikke kunde være nogen interes-

santere og mere taknemmelig Opgave, end at bi-bringe en ung, opvakt Aand de Kundskaber, man selv har tilegnet sig. Det var som en ny Verden for mig, naar disse store, klare Øjne opmærksomt vare fæstede paa mig for at lytte til, hvad jeg havde at lære hende.

I disse Timer udfoldede Anna sjælden sit Skjælmeri; hun tog Sagen meget alvorlig og blev undseelig, naar hun en Gang imellem kom til at le.

Saaledes forløb flere Aar; Elev og Lærer vare særdeles gode Venner. Tiden var gaaet, uden at jeg havde lagt Mærke dertil; i det ydre havde intet forandret sig, men min Sundhed og min Sindsstemning havde væsentlig forbedret sig. Som Følge deraf, begyndte jeg at faa Lyst til at beskæftige mig noget med Yderverdenen. Af og til afsendte jeg Breve til mine Venner, og jeg modtog ligeledes en Gang imellem Besøg af disse. Heldigvis var den Bestemmelse endnu gjældende, at der fordredes særlig Tilladelse for at kunne komme over paa Øen, og der var derfor sat en Grænse for Fremmedes Besøg. Der var imidlertid én Gjæst, som oftere lod sig se, og selv om Vinteren indfandt han sig ikke saa sjælden. Det var en yngre Embedsmand, som var ansat ved Hofholdningen, og hvis Bestilling det var af og til at besigtige flere af de Fyrsten tilhørende Ejendomme. Vi fandt Behag i hinanden, og det glædede mig at se ham hver Gang han gjentog sine Besøg. Berthold Klein var omtrent ti Aar yngre end jeg, men denne Forskjel i Alderen blev udjævnet ved den Alvor, der var udbredt over hans Væsen. Uagtet vor Livsretning var saa grundforskjellig, stemte vi

dog overens i alle væsentlige Spørgsmaal; jeg fandt, at hans Karakter var til at stole paa, og jeg vurderede ham derfor højt.

En Gang i Sommertiden var Klein atter kommen over paa Øen i Forretninger; paa Grund af et stærkt Uvejr var der nemlig sket stor Beskadigelse af Trævæxterne, og han skulde derfor søge saa vidt muligt at raade Bod derpaa. Hans Morgenbesøg hos mig var meget flygtigt; han syntes at være adspredt og forstemt, og imod Sædvane forlod han Øen før Middag. Da Anna snart derefter bragte mig Maden, kom hun ikke som sædvanlig ind for at hilse paa mig. Jeg hørte, at hun var i Begreb med at ville gaa, og jeg kaldte derfor paa hende. Hun vendte strax om, og da hun traadte ind, saa' jeg, at hendes Øjne vare forgrædte.

„Hvad fejler dig, kjære Anna?“ spurgte jeg forbavset.

Hun vendte Hovedet bort og svarede ikke strax. Først da jeg havde grebet hendes Haand, sagde hun med undertrykt Hæftighed: „Fader har —“ og standsede da. Jeg saa', hvor nær hun var ved at græde og udspurgte hende derfor ikke videre. Formodentlig havde Annas Fader været for haard mod hende, skjønt han ellers plejede at tage mere Hensyn til hende end til den øvrige Familie.

Da Anna stod i Begreb med at gaa, spurgte jeg hende: „Vil du ro lidt omkring med mig hen ad Aften?“

Der kom atter et Smil paa hendes Ansigt, i det hun svarede: „Ja, med Glæde! Maa Josef kalde paa mig, naar De ønsker, at jeg skal komme?“

„Josef lade vi blive hjemme. Vi ville kun ligge stille ude paa Vandet og faa os en fornuftig Passiar.“

Jeg vilde give det kjære Barn Løjlighed til at aabne sit Hjærte for mig; naar Anna græd, følte jeg mig overbevist om, at hendes Sorg ikke var Indbildning, thi hun var alt andet end sentimental.

Hen imod Klokken fire bankede det paa min Dør, og Annas Moder traadte ind. Hun plejede ellers aldrig at komme paa denne Tid; jeg antog derfor, at det maatte være et vigtigt Anliggende, som førte hende til mig, og jeg bad hende om at tage Plads. Det varede dog noget, inden hun kunde faa over sine Læber, hvad der laa hende paa Hjærte.

„Jeg har en Bøn til Dem, kjære Hr. Werner. Anna har fortalt mig, at De ønsker at ro ud med hende i Eftermiddag. Jeg vilde ønske, at De kunde faa hende overtalt til at være fornuftig.“

„Anna! Hvad er der i Vejen med hende? Jeg saa', at hun havde grædt.“

„Ja, min Mand har været meget vred paa hende, fordi hun har et saadant Stivsind, og jeg maa holde med ham deri. Tænk Dem, Hr. Klein har i Dag friet til Anna; han vil strax gifte sig med hende, og det er jo en stor Lykke, men —“

„Med Anna!“ udraabte jeg, som himmelfalden, „hun er jo et rent Barn!“

„Jeg blev ogsaa gift i hendes Alder,“ svarede hun, „Anna bliver jo snart sytten Aar gammel. Ganske vist ser hun barnlig ud, men det gjør jo intet til Sagen; hun er saa frisk som en Fisk, og hun kan arbejde langt mere end andre, der ere større og stærkere. Tænk, hvilken Lykke at blive gift

med saadant et vakkert Menneske, og han har jo sit gode Levebrød. Hendes Fremtid vilde jo være sikret, og det vilde ogsaa komme os andre til gode. Det er da ikke saa underligt, at vi kunne være vrede, fordi Anna ikke vil have ham.“

„Vil hun ikke? Hvad har hun da imod ham?“

„Ja, hvad kan der være i Vejen? Hun er ikke selv i Stand til at angive nogen Grund. Hun vil ikke her fra, siger hun. Derfor kommer jeg til Dem, Hr. Werner, og beder Dem gjøre, hvad De formaar for at tale hende til rette. Naar De siger, at det er en sand Lykke for hende, saa betænker hun sig nok. Anna har jo saa stor Tillid til Deres Mening. Hun maa jo huske paa, at hun ikke kan blive her til evig Tid, og det bliver vist ikke saa behageligt for hende at skulle opdrage fremmede Folks Børn. De faar hende nok talt til rette.“

„Jeg skal bestræbe mig derfor, men lad hende ikke mærke, at De har talt med mig derom.“

Jeg kunde næppe komme mig af min Forbavselse over, hvad jeg havde hørt. Hidindtil havde jeg virkelig kun betragtet Anna som et Barn; det forekom mig som et Æventyr, at nogen havde friet til hende. Men da jeg rigtig tænkte over Sagen, kunde jeg bedre sætte mig ind i, hvad der var blevet mig meddelt. Det vilde virkelig være en Lykke for den lille Gartnerdatter at blive forenet med den brave, elskværdige Klein.

Senere op ad Dagen, da mit Sind var kommet i Ro igjen, lod jeg mig bringe ned til Baaden af Josef og sendte ham efter min unge Veninde; jeg

havde nu nærmere tænkt over, hvad jeg vilde sige til hende.

Da Baaden var stødt fra Land ved Annas kraftige Aareslag, tog jeg hende nøje i Øjesyn, som om jeg saa' hende for første Gang, og jeg opdagede, hvad der hidtil, paa Grund af vort daglige Samliv, var undgaaet min Opmærksomhed: at den lille, sarte Skikkelse rigtig nok var bøjelig som et Halmstraa, men at det dog ikke var et barnligt Væsen, jeg havde for mig. Hvor havde jeg dog haft mine Øjne før! eller havde det jomfruelige i hendes Væsen først nylig udfoldet sig? — Nu vendte hun Hovedet om og saa' paa mig; pludselig var alt det fremmede forsvundet, og hun var igjen min egen, kjære „Foraarsblomst“.

„Befinder De Dem ikke vel, Hr. Werner?“ spurgte Anna med en bedrøvet Mine. „De siger jo ikke et Ord og ser slet ikke fornøjet ud. Maaske synes De, at det endnu er for varmt her ude; skal jeg ro tilbage?“

Jeg rystede paa Hovedet. Vi vare komne et godt Stykke ud paa Søen. Solen gik ned. Jeg gav Anna et Tegn til at tage Aarerne ind; hun vidste, at jeg holdt meget af at betragte Solens Nedgang i fuldstændig Ro, og hun sad derfor ganske stille. Himlen var som gjennemvævet af Guld, der farvede Vandet rødt. Jeg saa' paa Anna; hun sad, beskinnet af det rødlige Lys, og smilede saa lykkelig til mig. Der var ikke mere Spor af Taarer i de klare Øjne.

„Anna,“ udbrød jeg endelig uden Omsvøb, „hvorfor har du givet Klein en Kurv?“

Hun blev rødere end Skyerne oven over os.

„Har han fortalt Dem det,“ stammede hun forskrækket.

„Det er jo lige meget, hvorfra jeg har faaet det at vide. Du burde ogsaa selv have sagt mig det. Du véd, at du har en sand Ven i mig, og jeg tør vel derfor nok spørge dig, hvorfor du har givet ham et Nej?“

Hun foldede Hænderne over Knæet og sagde i en fortvivlet Tone, i det hun blev ganske bleg: „Jeg kan ikke sige det.“

Paa én Gang fik jeg en Tanke, som ikke før var falden mig ind. „Du kan ikke, har du da en anden kjær?“

Hun bøjede sit Hoved; men pludselig hævede hun det igjen og sagde sagte, i det hun saa' mig fast ind i Øjet: „Ja, jeg har en anden kjær.“

Kun et Sekund traf hendes Blik mig. Jeg sad som lynslaaet og stirrede ned i Vandet. Bjærgenes Toppe vare belyste; det saa' ud, som om der var tændt Blus overalt. Anna tog fat paa Aarerne for at bringe mig over ad Bjærgene til.

Jeg var til Mode, som om jeg var hensat i en Drømmetilstand, hvor man føler sig som lænket og ikke kan bevæge sig, ikke faa en Lyd over sine Læber, uagtet man føler, hvor nødvendigt det er. En flagsmykket Sejlbaad gled forbi os, der lød Sang der fra.

„Hvorfor skal jeg rejse bort med en fremmed? Der er jo saa smukt i Hjemmet,“ sagde Anna endelig. „Naar jeg falder i Søvn om Aftenen, glæder jeg mig til den næste Dag; jeg vilde blive syg af Hjemve, hvis jeg skulde bort her fra.“

„Det er kun Indbildning, kjære Anna,“ svarede jeg i en Tone, der næsten lød kold. „Hvorledes Klein er faldet paa at ville have dig til Hustru, véd jeg ikke; du har været hemmelighedsfuld mod mig fra først til sidst; men naar du ikke har andet at indvende, end at du hellere vil blive i Hjemmet, saa er det en vel barnagtig Grund. Du er rigtig nok endnu meget ung, men du har dog set nok af Verden til at vide, hvad det vil sige at skulle ud og tjene for sit Brød, og en saadan Lod vil der forestaa dig. Se paa din Moder, hvor træt hun ser ud, fordi hun maa slide fra Morgen til Aften. Du har lært noget mere end hun, og derfor tror du, at Fremtiden vil blive lysere for dig end for hende. Det vil den imidlertid ikke blive; tro mig, det smager ikke godt at skulle spise fremmed Brød. Hvis Klein ikke havde dig meget kjær, saa vilde han ikke have friet til dig; det vilde vist nok være let for ham at blive bønært af en anden. Jeg tror, at du vil blive lykkelig med ham; det er et rigtig vakkert og dygtigt Menneske. Hans gode Stilling vil ikke alene være i Stand til at berede dig en sorgfri Tilværelse, men du vil ogsaa kunne faa Lejlighed til at gjøre godt mod dine Forældre og Søsken, som du jo holder saa meget af. Vær derfor ikke barnagtig, Anna! du gjør Uret deri.“

Hun lod mig tale ud, i det hun hørte opmærksom efter, hvad jeg sagde til hende. Da jeg var færdig, svarede hun i en alvorlig Tone:

„Alt, hvad De har sagt, er sandt, kun ikke, at jeg har været hemmelighedsfuld mod Dem. Det er ikke engang i Drømme faldet mig ind, at Hr. Klein

gik med saadanne Tanker. Naar han havde gennemgaaet Regnskaber med Fader eller besøgt Dem, sad han ganske vist og passiarede lidt med os alle, inden han tog her fra, og jeg talte med ham, som med enhver anden, der kom her over. Men han har aldrig ladet sig mærke med, at han nærede andre end ganske almindelige Tanker om mig; i det mindste har jeg aldrig kunnet mærke noget paa ham. Klein er ganske vist et godt og agtværdigt Menneske, men jeg har ikke mere tilovers for ham end for enhver anden. De mener, at jeg alligevel skal forlade Hjemmet. Nej, den Sag har jeg længe været paa det rene med. Forstanderinden for Klostret sender mig fint Haandarbejde, og jeg fortjener ikke saa lidt ved at sy og hækle. Det kan da ikke være Deres Alvor, at jeg skal tage her fra, saa længe De er her, og De bliver vel hos os?“ Hendes uskyldige Øjne hvilede troskyldig paa mig, som om hun var et Barn, i det hun tilføjede: „Hvorledes vilde De kunne finde Dem i at undvære „Foraarsblomsten“, og hvad skulde der blive af mig, naar De ikke var her mere?“

I dette Øjeblik forekom det mig, at hun havde Ret i, hvad hun sagde. Hvorledes skulle vi kunne undvære hinanden? — Men jeg udtalte ikke mine Tanker.

Da Solen var forsvunden, begyndte Aftenvinden at røre sig.

„Det bliver køligt!“ sagde Anna; hun lagde Aarerne ud og roede hjem ad. Vi talte ikke et Ord mere sammen denne Aften.

Jeg kunde næsten ikke sove Natten derefter. For længst havde jeg opgivet den Tanke, at et kvinde-

ligt Hjærte skulde kunne knytte sig til mig stakkels Krøbling paa anden Maade end med venskabelige Følelser. Den Tanke, at Anna maaske elskede mig, foruroligede mig mere, end jeg vilde tilstaa for mig selv. Jeg kjendte hende saa godt, at jeg vidste, hvor dybe hendes Følelser vare, og jeg besluttede derfor nøje at prøve, om jeg ikke var i Vildfarelse. Men hvis jeg havde gættet rigtig, og hun virkelig elskede mig, da havde jeg kun én Ting at gjøre: at bortfjerne mig. I ethvert Tilfælde forekom det mig at være nødvendigt, at Kleins Anliggende blev stillet i Bero. Jeg foresatte mig at gjøre Annas Forældre og maaske Klein begribeligt, at det paa ingen Maade kunde gaa an at søge at overtale Anna; hun var desuden for ung til at blive gift. Jeg blev endnu mere bestyrket i mit Forsæt, da jeg modtog et Brev fra Klein, hvori han paa sin Maade gav mig et Indblik i, hvor kjær Anna var bleven ham. Han kunde ikke forstaa hendes Vægning anderledes, end at hun var bleven overrasket ved hans Erklæring, og han haabede det bedste af Tiden. At han, som fuldstændig var bekjendt med Annas daglige Omgang med mig, ikke kunde komme paa Tanker om, hvad den rette Aarsag til hendes Vægning kunde være, var et slaaende Bevis paa, i hvilket Lys man be-
tragtede mig Krøbling.

Det gamle Samliv gik sin sædvanlige Gang. Men det varede ikke længe, inden jeg mærkede, at der var spundet et Næt om mig, hvor fra jeg ikke kunde rive mig løs. Intet syntes at være forandret, og dog var alt forandret. Nu saa' jeg ikke Barnet mere — jeg saa' den unge Kvinde. Jeg havde længe

været vant til at udøve Indflydelse paa hende, men nu blev jeg ofte helt bestyrtet ved at opdage, hvorledes hun indsugede ethvert Ord, som jeg udtalte, og hvorledes hendes Øjne vogtede paa alle mine Bevægelser. I mit Hjærte, i hver Nerve følte jeg, at ethvert Aandedrag hos dette elskelige Væsen tilhørte mig. Nu var den Tid kommen, da jeg burde iværksætte min Beslutning: at rejse bort. Og dog tøvede jeg. Tanker, som aldrig før vare paakomne mig, bleve nu levende i mig og vendte atter og atter tilbage, hvor megen Umag jeg end gjorde mig for at fortrænge dem. Hvorfor skulde jeg ikke holde fast ved den Lykke, som en venlig Skæbne havde beredt mig? Hvor staar det skrevet, at en arveløs skal give Afkald paa enhver Udsigt til Gevinst? Hvis jeg fik dette Barn ved min Side, da var jeg forsørget for hele Livet. Jeg vilde da faa fuld Erstatning for, hvad der var berøvet mig; det vilde være et sandt Paradis for mig at blive knyttet til det elskede Væsen. Saaledes vare mine Tanker om Natten, men da Dagen brød frem, begyndte Fornuftens Stemme at lyde. Da fandt jeg, at det vilde være en stor Synd at lænke et saadant uskyldigt Væsen, som knap havde Begreb om, hvad Ægteskab vilde sige, til en Krøbling. Min Beslutning stod fast, jeg vilde rejse.

Det var ofte blevet mig tilraadet at gjenneogaa en Kur her i Wiesbaden, for mulig at faa Lindring for de jævnlig tilbage vendende Smerter; men jeg havde stedse vægret mig derved, da jeg kunde forudse, at det vilde være forbundet med mange Ubequemmeligheder for mig at skulle bryde op fra mit stille Liv for at foretage en i min Tilstand temmelig

besværlig Rejse. Nu bestemte jeg mig til at tage der hen, og i mit stille Sind besluttede jeg, ikke mere at vende tilbage her til. Josef var meget tilfreds, da jeg gav ham Ordre til at træffe alle nødvendige Forberedelser, men i Gartnerhuset blev der stor Bedrøvelse; kun Anna lod sig ikke mærke med noget. I de Dage, der forløb, medens jeg afventede Svar paa min Forespørgsel om Logi, var hun bleg og tavs; men hun kom og gik som sædvanlig. Jeg selv berørte ikke min forestaaende Afrejse, naar vi talte sammen; jeg ønskede, at jeg ogsaa kunde undgaa at se hendes sørgmodige Ansigt.

Da Anna, Aftenen før min Afrejse, til sædvanlig Tid kom hen i Villaen, bragte hun et Brev med; men hun rystede paa Hovedet, da jeg rakte Haanden ud efter det.

„Det er ikke til Dem; men De skal siden faa det at læse. Nu ville vi først synge sammen for sidste Gang, ikke sandt?“

Hun lagde Brevet paa Bordet; ved flygtig at se paa Adressen, kjendte jeg Kleins Haandskrift. Jeg begyndte at blive urolig.

„Læs noget for mig,“ sagde jeg, da Anna var i Begreb med at aabne Flygelet, „jeg er ikke oplagt til at synge i Dag. Lad os hellere læse lidt og passiare sammen. — Lad mig se Brevet.“

„Siden,“ svarede hun, i det hun lagde Haanden paa Brevet og satte sig lige over for mig.

Jeg bladede i nogle Bøger og viste hende nogle Notitser, som jeg havde gjort. „Vil du nu være flittig, medens jeg er borte?“ spurgte jeg.

Hun svarede ikke, men støttede Hovedet til Haanden. Derpaa sagde hun ganske sagte:

„Vil De komme her igjen?“

Det uventede Spørgsmaal kom saa pludseligt, at jeg ikke kunde faa Svaret over mine Læber, men vendte Hovedet bort.

„Jeg tænkte det nok,“ sagde hun. „Hvor kan De nænne det mod os? Og De selv vil aldrig faa det saa godt, som De har haft det her.“

Synet af det sørgmodige Udtryk i det kjære Barns Øjne rørte mit Hjærte.

„Nej, du har Ret, jeg vil aldrig faa det saa godt som her,“ svarede jeg, dybt bevæget. „Og dog maa jeg forlade dig. For din Skyld, Anna, og ikke for min egen Skyld maa jeg rejse her fra.“

Hun saa' paa mig, i det hendes Blik lyste.

„Hr. Klein sagde en Gang, at det var sørgeligt, De ikke havde en Hustru, som kunde pleje Dem. Han mente, at det nu var for sent. Hvis De holder af mig, — saa vil jeg være Dem en god og kjærlig Hustru.“

„Nej, aldrig!“ udraabte jeg hæftig.

Glansen veg bort fra hendes Øjne. „Tilgiv mig,“ sagde hun, „jeg har været i Vildfarelse; De bryder Dem ikke noget om mig.“

Jeg saa' stift paa hende, og jeg kom til den Erkjendelse, at det nu var paa Tide at faa Ende paa vor Samtale, hvis jeg ikke skulde risikere at blive rokket i min Beslutning.

„Du véd bedst selv, Anna, hvorledes det forholder sig. Men det kan ikke blive saaledes, som vi begge ønske det. Min Skæbne er bestemt; jeg

maa vedblive at være ene, hvis jeg skal vedblive at være retskaffen i mine egne Øjne. Du skal ikke lænke dit unge Liv til en Invalid, der oven i Kjøbet er meget ældre end du.“

„Vi maa altid være sammen,“ sagde Anna, i det hun smilede, „og hvor tungt det end er, at De er kommen til Skade, saa har det dog én god Side: at De ikke kan løbe fra mig. De er femten Aar ældre end jeg; men det er jo ogsaa godt, at De har mere Forstand end jeg.“

Hun hørte op ved at bemærke, at jeg ikke smilede som hun; pludselig kastede hun sig paa Knæ for mig og foldede Hænderne i Fortvivlelse.

„Det er altsaa Alvor, hvad De har sagt? Jeg kan ikke forstaa det. Naar man elsker hinanden, synes jeg, at alle andre Hensyn maa forsvinde. Jeg elsker Dem over alt i Verden; at være hos Dem, det er mit Liv. Hvis De rejser bort og ikke kommer igjen, saa dør jeg af Sorg.“

Hun talte i en saa bestemt Tone, at jeg blev aldeles overvældet. Jeg bøjede mig ned, hævdede hende op til mig og gav hende et Kys. Jeg var bleven saa bevæget, at jeg aldeles forglemte mig selv; men Besindelsen vendte snart tilbage.

„Anna,“ sagde jeg højtidelig, „jeg sværger ved Gud, den almægtige, at du aldrig kan blive min Hustru. Den Tid vil komme, da du vil forstaa, hvorfor du ikke kan blive min. Hvis min Ro er dig kjær, saa lad mig rejse bort, og tænk ikke paa at faa mig at se igjen. Hvis jeg skulde nære Frygt for, at du vilde tage dig min Fraværelse saa nær, som du siger det, saa vilde det gjøre mig meget ondt, men

det kan alligevel ikke være anderledes. Forlad mig nu, — og Gud være med dig, min kjære For-aarsblomst!“

Anna rejste sig op og skjulte sit Ansigt i sine Hænder; jeg hørte hendes Sukke. Et Øjeblik efter tog hun min Haand og bedækkede den med Kys; derpaa forlod hun mig hurtig.

Da jeg senere var i Begreb med at lade mig bringe ind i mit Sovekammer, kom jeg til at støde noget ned paa Gulvet. Josef tog det op og rakte mig det. Da jeg var kommen til Sengs, saa' jeg, at det var Brevet, som Anna havde lagt paa Bordet. Førend jeg slukkede Lyset, havde jeg bragt i Erfaring, at Klein var bleven forflyttet til Rinprovinsen, og at han igjen anholdt om Annas Haand.

Den næste Dag skulde jeg rejse; det var en Søndag. Annas Moder kom ved Frokosttid hen paa Slottet og bragte mig en Buket Orangeblomster.

„Det er fra Anna,“ sagde hun, „jeg skal bringe Dem en venlig Hilsen og ønske Dem en lykkelig Rejse. Hun er tagen over til Klostret. De maa ikke være vred paa hende, fordi hun ikke kunde vente, til De skulde rejse; jeg tror, at hun er tagen bort, fordi hun er saa bedrøvet over at skulle skilles fra Dem. Blomsterne i Buketten ere af de Planter, der staa i hendes Stue, og som hun selv har opelsket.“

Jeg lod mig bringe hen til Vinduet og saa' ud over Søen. Klokkerne ringede ovre fra Klostret. Baaden var allerede langt borte, men det forekom mig, at jeg kunde se Anna, som stod i Forstavnen,

viftende med et Tørklæde. Jeg trykkede Blomsterne til mine Læber og græd. —

Der var forløben en Uge efter min Ankomst til Wiesbaden, da jeg blev overrasket ved at modtage et Brev fra Klein. Han meddelte mig, at Anna havde givet ham sit Ja og indvilliget i strax at følge ham til hans nye Opholdssted. Klein lagde ikke Skjul paa, at Anna mere havde givet efter for sine Forældres end for sit eget Ønske; men han følte sig fast overbevist om, at han skulde vinde hendes Kjærlighed.

Da jeg fik at vide, hvor hurtig Anna havde taget sin Bestemmelse, blev jeg strax noget underlig til Mode; men snart fattede jeg, hvorfor Anna havde gjort det. Hun vidste, at Øen var bleven som et Hjem for mig; men hun vidste ogsaa, at jeg ikke vilde kunne udholde det, hvis hun opholdt sig dér. Af denne Grund forlod hun Øen; hun vilde ikke være nogen Hindring for, at jeg kunde vende tilbage til det Opholdssted, som var blevet mig saa kjært. Dette Offer forekom mig altfor unaturligt, men jeg velsignede hende i mine Tanker derfor. Jeg haabede sikkert, at Tiden vilde bringe et godt Forhold til Veje mellem Klein og Anna, selv om hun ikke kunde komme til at nære saa dybe Følelser for ham som for mig.“ —

Her standsede Werner. Der var forløben næsten en Time, siden vi mødtes. Det begyndte at skumre, og der kom pludselig et stærkt Vindstød. Josef gik hen til Søjletemplet, hvor vi sade, og svøbte en Plaid om sin Herre.

„Nu er det nok snart paa Tide at vende hjem ad; gaa blot et Øjeblik bort, Josef.“

Da Tjeneren var gaaet, fortsatte Werner: „Ja, nu ere vi snart ved Slutningen af min Fortælling. Om mig selv har jeg ikke andet at meddele, end at jeg blev her til Efteraaret og rejste derefter til Frankfurt. Klein sendte mig af og til et Brev; han priste stedse den store Lykke, der var vederfaret ham. Ligesom tidligere, udbredte Anna ogsaa Sol-skin i sit nuværende Hjem. Hen ad Foraaret skrev Klein bekymret til mig, at hans Hustru ikke saa' rask ud, men hun udrettede dog sin huslige Gjer-ning som sædvanlig. Lægen havde erklæret, at hun led af Hjemve, og det var derfor hans Hensigt at søge Permission og rejse med hende til Forældrene tidlig paa Sommeren; han haabede, det skulde lykkes ham at faa Tilladelse til at afbenytte de Værelser paa Slottet, som jeg havde beboet.

Længe fik jeg ingen Efterretning fra Øen, men hen imod Slutningen af Sommeren modtog jeg et Brev med sort Segl. Det var fra Annas Moder. Hun bragte mig den sørgelige Meddelelse, at hendes Datter var død, og at hun hvilede i Jorden, i Nær-heden af sit Ungdomshjem.

„Vi troede bestandig, at hun led af Hjemve,“ skrev Moderen, „det kan dog ikke have været den egentlige Grund til hendes Sygdom, thi hun blev ikke bedre, fordi hun kom hertil. Det er Følgen af at bo i et saadant fugtigt Hus. — Min Svigersøn vil senere skrive til Dem; nu er han aldeles ude af sig selv. Han siger, at hun havde gjort ham saa lykkelig. Vi troede ikke, at der var nogen egentlig

Fare ved hendes Sygdom. Hun saa' noget bleg ud, men i øvrigt var der ikke nogen stor Forandring at mærke paa hende; dog var det ikke muligt at faa hende til at synge. Hun døde i Havestuen; hendes Liv blev udslukt som et Lys. Dagen før hun døde, bad hun mig om at bringe Dem hendes sidste Hilsen.“ — —

Werner sagde hjærtelig Farvel til mig og kaldte paa Josef. Vi vare begge meget bevægede. — Jeg har aldrig set ham siden.

GENERAL SCHLEPPEGRELL.

(Ved Afsløringen af hans Mindestøtte, den 25de Juli 1880.)

Kan I huske den Dag,
da det sort-gyldne Flag
vilde Dannebrog jage af Land?
Hvilket Mod, hvilken Magt
blev i Folket da vakt
lige ned til den ringeste Mand!

Der var Renhed i Raad,
der var Enhed i Daad,
der var Tro, var Begejstring og Ild.
Ej man klynked som saa:
„Vi er faa, vi er smaa!“
Man gik frem kun, og saa — slog man til.

Det var Gjerningens Tid;
ej man kjendte til Splid,
bygged ej sine Skanser af Ord.
Denne Tid skabte Mænd;
vil de fødes igjen,
naar man skjænder vor Fædrenejord?

Du, hvis Minde skal staa,
medens Tiderne gaa!
Væk af Slummer den sløvede Slægt!
Giv den Glimt af din Aand,
tving den Sværdet i Haand,
lær den: Været alene gi'er Vægt.

Vilhelm Bergsøe.

MOSE DØD.

Op ad Nebobjærgets Side
vandred paa Jehovahs Bud
Moses hen ved Aftentide,
dér den sidste Kamp at stride,
før hans Livslys sluktes ud.
Hundrede og tyve Aar
havde furet Gubbens Pande
fra den Time, Nilens Vande
løfted ham fra Dødens Kaar,
indtil nu, da mæt af Dage
han sin Gjerning havde endt;
gjennem Ørkenlandets Plage
Jakobsønnerne tilbage
var til Kanaan jo vendt.

Tavs han steg mod Bjærgets Tinde,
til han stod paa Pisgas Top,
og fra Sjælen dybest inde
Minde dukked efter Minde
i en Billedrække op:
underfuldt Jehovahs Arm
havde om hans Virken fredet
og til Maalet frem ham ledet
gjennem Livets Strid og Larm.

Af en Flok forpinte Trælle
 var der voxet frem et Folk,
 som i ungdomskraftig Vælde
 skulde Kananiten fælde,
 Herren selv var Sejrens Tolk!

Og paa Knæ for Himlens Naade
 kastede sig Amrams Søn:

„Du, som Livets dybe Gaade
 ene knytte kan og raade —
 hør din gamle Tjeners Bøn!
 Hvad jeg synded mod dit Bud
 du miskundelig forgætte,
 paa mit Regnebræt du slette
 Brøden fra Meriba ud.
 End jeg føler Styrken spænde
 hver en Sene fast og stærk;
 skal min Bane dog jeg ende
 og forgjæves Øjet vende
 hen mod Sejrens stolte Værk?

Israels Gud, læg til min Alder
 kun det korte Spand af Tid,
 Krigsbasunen vældigt kalder,
 Hedningen forfærdet falder,
 han, som er med dig i Strid.
 Lad den store Dag mig se,
 naar mit Folk har Sejren vundet,
 Vej til Pagtens Arne fundet —
 da, min Gud, din Vilje ske!
 Josva stolt sin Lanse svinger,
 om ham fylkes Mand ved Mand,
 som en Løveunge springer

Juda frem og Fjenden tvinger
til at fly fra Pagtens Land!“

Straaleskjæret frem sig skyder,
som et Bud fra Lysets Kyst,
og sin Glans om Bjærget gyder,
mens fra Himlens Hvælving lyder
ned til ham Jehovahs Røst:

„Jeg er den, jeg er og var,
evig jeg den samme bliver,
Ordet, som jeg gav og giver,
i mit Væsen fik sit Svar.

Aldrig kan min Vilje briste,
rokkes fra sit Maal og Med;
fra den første til den sidste
Støvets Børn forgjæves friste
vil min Tankes Evighed!

Kun med Øjet skal du drage
over dine Længsles Land,
Støvets Afmagt vil jeg tage
fra dit Blik, saa brat tilbage
viger Horisontens Rand;
men den Kraft, du stoled paa —
enevældigt, frit jeg handler,
utalt Ordets Magt forvandler
Egen til det svange Straa!
Løft mod Vest og Nord dit Øje,
vide stiger Landet frem,
i din Synskreds skal sig føje
Libanons og Hermons Høje,
dine Fædres Arvehjem!“

Røsten tav, ud over Landet
 stum, vemodig Moses saa',
 skjønt med Skov og Byer blandet,
 fjærnt af Middelhavet randet,
 det i Aftensolen laa.

Lysklart over Bethlehem
 Straaleglansen fuldt sig lægger,
 mens velsignende han strækker
 sine gamle Hænder frem:
 Helligt, helligt skal du være,
 helliget Jehovahs Navn,
 Himlens Søn din Jord skal være,
 han, som Jordens Børn vil lære
 Vej til Paradisets Havn!"

Og den trætte Stridsmand lagde
 tungt mod Jord sit Hoved ned,
 medens Dødens Engel sagte
 Sjælen tog i Favn og bragte
 den til Evighedens Fred,
 dér Jehovahs Løn at faa
 for den Sejr, som nu var vundet;
 men i Dødens Slummer bundet
 stift hans Jordlivs Legem laa.
 Fjærnt bag Vest blev Solen borte,
 og i Himlens østre Rand
 aabned Natten sine Porte,
 Mulmet sig paa Vinger sorte
 svang hen over Hav og Land.

Da det var, som Luften bæved
 sitrende mod Himlens Hvælv,

lydløst gjennem Mulmet svæved
 han, der stolt sin Pande hæved
 trodsig mod Jehovah selv!
 Mørkets gaadefulde Drot,
 skjøn for dødeliges Øje,
 naar et Hjærte han vil bøje
 fra, hvad der er sandt og godt.
 Men — naar Sjælen først er vundet
 og har Tvivlen givet Rum
 og af Synden lænkebundet
 jamrer højt, den aldrig fundet
 har en Herre mere grum!

Stolt han skred did hen til Stedet,
 højt paa Bjærgets golde Tind,
 hvor af Natteduggen vædet,
 halvt kun dækket til af Klædet,
 Liget laa for Vejr og Vind:
 „Ha, nu er du i min Magt,
 du, som trodsed mine Planer,
 Israels stærke Aandemaner,
 der for Slægten stod paa Vagt!
 Bleg, med Dødens gustne Farve,
 som et Aadsel kastet hen,
 ligger dér din usle Larve,
 den er min, jeg vil den arve,
 Brøde klæber jo ved den!“

Og han knytted sine Hænder,
 sværgende med stærke Ord:
 „I, som Satans Magt erkjender,
 hvor I end ved Verdens Ender
 sætter eders skjulte Spor,

hid jeg stævner en og hver — — “
 da igjennem Luften klang der
 vilde Sus, og trindt om svang der
 sig en talløs Aandehær.

„Bort til Helved, dybest inde
 skal I ham mig bære hen,
 hvor ej Solens Glans kan skinne,
 dér jeg haane vil min Fjende,
 sætte Foden paa hans Lænd!“

Brat med Hyl paa Hyl det svarer;
 da det lyner fjærnt og nær,
 splittende de vilde Skarer
 fremad som en Stormvind farer
 Michael med sit Flammesværd!
 Avner lig for Vindens Kast,
 blændede af Himlens Lue,
 ræd for Englens Glans at skue
 spredtes de med Angstens Hast.
 Satan selv kun stod tilbage,
 stolt og myndig end som før:
 „Mig du ikke saa kan jage,
 mit jeg kræver og vil tage,
 selv om du det nægte tør —

Min han var fra Ungdomstiden,
 da Ægypteren han slog;
 det var ham, der ypped Striden,
 alt, hvad stort han virked siden,
 aldrig Brøden fra ham tog!

Min er hver, som øver Mord,
 ingen skal man fra mig vriste
 op fra Kain til den sidste,
 der tør vandre i hans Spor!
 Derfor vig! Kun mit jeg kræver — — “
 og mod Englen frem han gaar,
 Luften sukker, Bjærget bæver,
 da sit Glavind Michael hæver
 og en Kreds om Liget slaar!

„Han er min, Jehovah siger!“
 Michaels Røst med Vælde lød,
 og for Flammesværdet viger
 Satan, medens vildt han skriger:
 „Hvo er det, som Pagten brød?
 er det ikke ham, der hist
 sig i Himlens Renhed hyller,
 fremfor mig, man frækt beskylder
 for hver Svig, hver Løgn og List?
 Min han blev, da han forhærdet
 ved Meribas Klippe stod — — “
 se, da blinked atter Sværdet
 over Satan, som forfærdet
 vaanded sig for Englens Fod.

„Hvo er den, som tør i Rette
 gaa med mig, der skabte alt,
 hvo tør nye Love sætte,
 hvo tør føje til og slette
 ud, hvad jeg har Retfærd kaldt?“

Saadan klang Jehovahs Ord
 under Lyn og Tordenbulder,
 medens Mørkets Drot sig ruller
 krampespændt hen over Jord.
 Himlens Ild hans Øje blinder;
 med sit Blik mod Dybet vendt,
 som en Slange han sig vinder,
 til i Schakten han forsvinder
 under Bjærgets bratte Skrænt.

Og den lyse Sejrens Bringer
 løfter Moses paa sin Arm;
 paa de store sølvblaa Vinger
 han fra Støvet Hjem sig svinger,
 trods den gramme Fjendes Harm.
 Men fra Luftens dybe Blaa
 tone tusend Englestemmer:
 „Herren mindes, Herren glemmer,
 Herrens Raad vi ej forstaa!
 Adams Barn, ved Livets Møje
 sænk ej tvivlende dit Blik,
 løft med Troens Kraft dit Øje,
 i din Fader i det høje
 du en naadig Dommer fik!“

Martin Kok.

EN DIGTERS KJÆRLIGHEDSHISTORIE.

I den italienske Opera i Florens vare Logerækkerne fyldte med elegant klædte, smukke Damer, hvis Ansigter syntes dobbelt indtagende, paa Grund af det Indtryk, som den smukke Musik fremtryllede, medens Parterret, den mandlige Verdens Samlingssted, lignede en sort Masse, hvoraf der hist og her fremdukkede et Hoved, hvis Omrids tegnede sig med større Skarphed paa den mørke Grund.

I en afsides Krog sad en ung Mand med fornem Holdning og aandrige Træk ved Siden af sin Ven, den italienske Digter, Grev Vittorio Alfieri, som netop var vendt tilbage fra sin Rejse gennem Frankrig og England. Den unge Adelsmand var en sværmerisk Natur; „anch' io son' autore“ lød det i hans Indre. Han var besjælet af en heftig Trang, som, paa Grund af Livets Hvirvel, endnu ikke havde kunnet faa Luft. Hans Blik gled hen over de mange skjønne Dameansigter; i sin Omgangskreds var han bekendt for at være en Hader af Kvinderne, thi han var af den Mening, at de vare Hindringer for dem, der tragtede

efter Berømmelse. Af denne Grund havde han bestandig vogtet sig for at lære Lidenskaben at kjende; ingen maatte staa i Vejen for hans Ideers Retning og udrive ham af hans ideale Drømme. Han lo af sine Venners Spaadom: at han ikke ustraffet vilde kunne søge at unddrage sig Kjærlighedens Magt; han troede at være fuldstændig væbnet derimod og gjorde sig ikke engang Umage for at træde af Vejen for Faren.

Denne Aften havde imidlertid hans Blik længe været rettet mod ét Punkt, selv naar Forhængen var oppe; thi i en af Logerne lige over for, hvor han sad, viste der sig et overraskende, besynderligt Syn for hans Øjne. I Logens Baggrund laa en stor, kraftfuld mandlig Skikkelse skjødesløst henstrakt paa en rød Fløjels Divan; han havde et vrantent, højrødt Ansigt, og hans Læber bevægede sig, som om de udstødte ubehagelige Ord. I ærbødig Afstand stode to Tjenere med dumme Ansigter. Ved Logeranden sad en yndig kvindelig Skikkelse, som Greven troede at have set et eller andensteds før. Et hvidt Overstykke, gjennemvævet med Sølvtraad, bedækkede hendes slanke Former; den fuldendt skønne Hals og Arme vare synlige; Haaret faldt i lange Lokker ned ad de runde Skuldre og dannede en henrivende Mod-sætning til de straalende, mørke Øjne og de fint tegnede, kjække Øjenbryn; paa den smukke Pande var der fæstet et Diadem, hvis Glans rivaliserede med Øjnene; Haanden, som omfattede den juvelsmykkede Vifte, var smal og fin, som paa et Barn. Hun havde bøjet sig for over og lyttede, aldeles forglemmende Omgivelserne, til Musikken, i det et

lykkeligt, aandrigt Smil viste sig paa hendes lille Mund.

„Santa madre! hun er smuk,“ udbrod Greven endelig. „Hvem er denne Dame, Antonio?“ spurgte han, i det han greb sin Vens Haand med Heflighed.

„Man kan mærke, at du er fremmed i Toskana og ikke bekymrer dig om Damerne. I Florens kjende alle Mennesker hende, og det er ikke alene her hun vækker Opsigt, ved Siden af sin sælsomme Gemal, der i Sandhed ikke er nogen „Re' galantuomo!“

„Du vil da ikke fortælle mig, at denne Skikkelse, der ser ud til at være i halv drukken Tilstand, er den skønne Dames Gemal?“

„Si, si Amico, det er virkelig Tilfældet.“

Alfieri lo haanlig. „Ja, saaledes ere alle eders Gudinder og Fæer; — hvorledes kan en Kvinde, der er saa smuk som hun, komme til at tilhøre et saadant Uhyre? Det lyder næsten som et Æventyr, skjønt det vel er gaaet meget naturligt til. Han er maaske af høj Fødsel eller meget rig? Skulde man ikke tro, at der bag denne høje Pande maatte bo en Sjæl, der kun lod sig begejstre af det ædle? Lad nu nogen oftere synge til Kvindens Pris! De ere alle Præstinder for Luxus og Nydelse.“

„State zitto!“ raabte Vennen med Heflighed, „døm ikke saa hurtigt. Kan du vide, hvor meget hun, den stakkels, knap tyveaarige Prinsesse af Stolberg-Gedern, krympede sig ved at skulle række Haanden til den bekjendte Ødeland, den raa Drukkenbolt, Karl Eduard Albany, Prætendenten til Englands Krone?“

„Er det ham, den sidste Stuart, som Frankrig

truende stiller frem for det stolte England, og er hun hans Gemalinde?"

„Hun sidder som en Martyrinde ved sin Mands Side. Hver Aften kan du se dette ulige Par her. Greven er dobbelt saa gammel, som hans henrivende Gemalinde, og han er skinsyg som en Djævel. Man fortæller mærkværdige Ting om begges Liv; hun maa aldrig gaa ud, uden at være ledsaget af sin Tyran, og heller ikke modtage Besøg, uden at han er til Stede; hendes eneste Glæde er at besøge Teatret og at modtage udmærkede fremmede i sine Saloner; ingen af hendes Beundrere kunne nærme sig hende, uden at være udsatte for hendes Mands skinsyge Blik. Per Bacco! hun er en fangen Due; den Stakkelt vilde vist ønske, at hun kunde løsrive sig fra hans Kløer og løfte sine Vinger. Hvad hjælper det hende, at hun bliver tituleret „Majestæt?“ Hvad kan det trøste hende at se den pompøse Maade, hvorpaa hendes Gemal giver sine Befalinger, som om han var en virkelig Regent? Hvad Fornøjelse har hun af al den Glans og Pragt, som omgiver hende, og af den strænge Etikette, som finder Sted hos dette i Landflygtighed levende Par? Stakkels hvide Due!“

„Hun ser ikke ud til at være ulykkelig,“ sagde Alfieri sagte.

„Hvorfor skulde hun lade sig mærke med sit Hjertes inderste Følelser lige over for Verden? Endnu en Gang siger jeg dig, døm ikke for hastig. Lær hende først at kjende, og da vil du vist nok vurdere hendes ædle, blide Karakter.“

„Hvilken begejstret Forsvarer du er! Har du

set for dybt i hendes sorte Øjne og brændt dine Vinger?“

„Spot ikke, Vittorio! Jeg frygter for at komme til at lide Sommerfuglens Skæbne, og derfor undgaar jeg hende. Vogt ogsaa du dig for Flammen, du Kvindehader!“

Alfieri blev tavs, men hans Blik forlod ikke mere den skønne Dame; hans digteriske Fantasi beskjæftigede sig levende med hende — den ulykkelige, forviste Fyrstinde, den mishandlede Ægtefælle. Han faldt i Tanker og vedblev at være aandsfraværende, da han efter Forestillingen samlede med sine Venner om Spillebordet, hvor der blev drukket Vin, medens Selskabet lo og skjæmte. Om Natten viste der sig for ham, hvad der aldrig forhen var hændet, en yndig Kvindeskikkelse, med smægtende Øjne og smilende Mund, og hun vinkede ad ham med sine hvide Hænder.

Digteren var utilfreds med sig selv, han undgik Teatret for at undfly Synet af hende, men i Tanken var han dog i hendes Nærhed. Han stræbte at glemme den Interesse, som han følte for den unge Dame, og han kastede sig med endnu større Iver over Studiet af det toskanske Sprog, som gjaldt for at være den rette italienske Dialekt; men det var forgjæves, — det blonde Hoved dukkede frem, hvad han end foretog sig. Endelig fik han Balsam for sin Længsel; han gjorde Bekjendtskab med Grevinde Albany, og ved Omgangen med hende begyndte der et nyt Liv for ham. Synet af hende, som med den største Taalmodighed og Blidhed bar det ægte-skabelige Aag, begejstrede ham; Samtalen med hende,

der trods sin store Ungdom næsten kunde kaldes lærd, aabnede en videre Synskreds for ham og inspirerede ham til nye poetiske Arbejder. Det varede ikke længe, førend disse glødende Sonetter strømmede ud af hans Hjærte, i hvilke han priser Grevindens Skjønhed og beskriver sin Kjærlighed til hende. Hun tog inderlig Del i hans Aands Virksomhed; deres Sjæle bleve forenede, og deres Hjærter sluttede et Kjærlighedsforbund. De herlige Tragedier: „Maria Stuart“, „Virginia“ og „Orestes“ skrev han med begejstret Pen paa denne Tid, da hans Kjærlighed brød frem; snart gjenlød hele Italien igjen af Lovtaler over Alfieri, „Sørgespillets Konge“, men den største Ros var dog den, der lød fra Grevindens skjønne Læber, thi med hende havde han delt enhver Tanke. Efter Dagens anstrængende Arbejde var det en Vederkvægelse for ham at være i hendes Nærhed og at styrke sig ved Synet af hende. Hvor sødt klang ikke det bløde „bona sera“ fra hendes Læber, og hvor kjærligt hilsede ikke hendes Øjne ham. Han læste i dem, hvad hun ikke turde sige med Ord; thi Prætendentens Blik bevogtede Grevinden med vild Skinsyge, og han maatte ikke ane, at hun var Gjenstand for den geniale Digers Hyldest, for at hun ikke skulde blive udreven af sin Drøm.

I fire Aar levede Alfieri i den største Ensomhed, beskjæftiget med dybt Studium og anstrængende Arbejde; først om Aftenen tilbragte han nogle Timer i Samtale med Grevinden.

Ikke af egen Drift, men fordi det var hendes Gemals Vilje, at hun skulde bibeholde ethvert Tegn paa den kongelige Værdighed, sad hun paa en Tron-

stol, betrukken med rødt Fløjl, og lyttede med et henrykt Blik til Digterens Ord; hendes bløde Haand gled undertiden som et Aandepust gennem hans lokkede Haar og over hans glødende Pande, bag ved hvilken de begejstrede Tanker bevægede sig. Imidlertid sad Prætendenten ved Spillebordet, omgiven af raa Selskabsbrødre, og førte under raa Spøg det skummende Champagneglas til Munden; det var hans eneste Trøst for hans forfejlede Fordringer og mislykkede Tronbestigelse. Naar hans Tanker endelig bleve omtaagede, og alt løb rundt for ham i Værelset, rejste han sig, understøttet af to Tjenere, og gav Tegn til Opbrud. „Felicissima notte Alfieri!“ lød det da sagte og inderligt fra Grevindens Læber; Digteren kyssede hendes Haand og forsvandt for hendes Blik.

Alfieris Berømmelse vedblev at voxe, og hans Lidenskab tiltog bestandig; derimod forsvandt ikke det smertelige Udtryk paa Grevinde Albanys Ansigt, til Trods for hendes Kjærlighed. Dag for Dag, Time for Time, led hun tusende Kvaler, paa Grund af den Behandling, hun var udsat for af sin Gemal, og Alfieris Lidelser vare ikke mindre, — gaves der da ingen Frelse?

Turde han vedblive at lade sin Musa, sin tilbedte Veninde, befinde sig i en saadan Tilstand? Ogsaa hos Grevinden opstod nu den Tanke, at hun vilde lade sig skille fra sin Gemal; hun kunde ikke længere vedblive at føre en saadan Tilværelse ved Siden af den fordrukne Karl Eduard, med hvem man havde formælet hende, uden at hun havde følt den mindste Tilbøjelighed for ham; Alfieri søgte at over-

tale hende til at tage en fast Beslutning. Men for at kunne udføre denne, var det nødvendigt at benytte sig af et usædvanligt Middel, thi Grevindens Rang og hendes Gemals Skinsyge og Aarvaagenhed frembød tusende Hindringer; Alfieri vilde selv forberede og gennemføre alt, og det lykkedes ham at udføre det paa en saa taktfuld Maade, at der ikke faldt den ringeste Skygge paa hans elskedes Navn og Rygte. Han søgte at vinde højtstaaende og indflydelsesrige Personligheder for hendes Sag og fremsillede det for disse som en absolut Nødvendighed, at hun blev skilt fra sin Gemal. Snart interesserede man sig saa meget for den skønne Grevindes Skæbne, at man i de højeste Kredse aabenlyst udtalte sig til Fordel for Skilsmissen.

Efter lang Tids Forløb spillede der atter et virkelig lykkeligt Smil om Grevinde Albanys Læber, da hun i Selskab med en Veninde sad lige over for sin Gemal i den Vogn, der skulle føre dem til et nærliggende Kloster, hvis Abbedisse hun vilde aflægge et Besøg. Greven vilde ikke tillade, at hun maatte foretage denne Tur alene; i flere Uger havde han holdt hende indespærret i hendes Værelser, hvor hun maatte blive som en Fange. Med den inderligste Glæde hilste hun det klare, varme Sollys og den smilende, blaa Himmel; den lyste for hende paa Vejen til hendes Frihed, som hun ilede i Møde med bankende Hjærte. Selv mod sin Plageaand blev hun nu blidere stemt ved Tanken om, at den Time nærmede sig, da hun skulde forlade ham for bestandig.

Nu holdt Vognen foran Klostrets Port; let som

et Raadyr sprang hun ud og løb i Forvejen, uden at se sig om; understøttet af sine Tjenere gik hendes Gemal med tunge Skridt bag efter hende, da — blev Porten, bag ved hvilken Grevindens slanke Skikkelse var forsvunden, slaaet i med et Drøn, — den adskilte dem begge, som en uigjennemtrængelig Skillevæg. Forgjæves vare hans Skrig og Eder, — den blev ikke aabnet, ingen Lyd trængte ud af Fredens Asyl, Klostret stod, som om det var uddødt. Endelig hørtes der en sagte Lyd bag ved et af de høje Gittervinduer; en sort Skikkelse kom til Syne, det ædle Ansigt var ombølget af et folderigt Slør, og paa Brystet glimtede Abbedissens brede, gyldne Kors.

„Forstyr ikke mit Klosters Fred, Grev Albany; den Kvinde, som er tyet her til, Ofret for eders Mishandlinger, har søgt Beskyttelse bag disse stille Mure. Saa vel den hellige Fader selv, som eders Broder, Kardinalen af York, billiger dette Skridt — hun vil aldrig mere vende tilbage til eder!“

En vild Ed var hans Svar, og han løftede truende sin knyttede Haand i Vejret. Snappende efter Vejret faldt han tilbage paa Vognhynderne, og i det han kastede et sidste Blik paa det Sted, som skjulte „den troløse Kvinde“, kjørte han af Sted.

Først begav Alfieris elskede sig til den hellige Stad, hvor hun i Begyndelsen levede fuldstændig tilbagetrukket i Kardinalen af Yorks Hus; Digteren derimod blev i Florens, hvor han sørgede over at være fjærnet fra hende, som havde gjort ham Opholdet dér saa kjært. Senere rejste han til Neapel for at adspredde sig ved at beundre den skønne Natur; men, uagtet han indsaar, at det vilde være rig-

tigst, hvis han endnu i nogen Tid vedblev at være fjærnnet fra sin elskede for ikke at kompromittere hende, kunde han dog ikke udholde Adskillelsen, og han begav sig derfor til Rom. Hver Aften ilede han til Grevinden, som modtog ham i sine Saloner, hvor hun samlede en udvalgt lille Kreds om sig. Han samtalede dér med hende, „for hvem han alene levede og digtede“, om sit nye Værk „Antigone“, som han netop havde paabegyndt.

Deres ømme, aandelige Forhold skulde imidlertid ikke længe vedblive at være uforstyrret; der hviskedes i Krogene om dette Forhold, og da Grevindens Slægtninge samt Gejstligheden blandede sig deri, blev Alfieri tvungen til at forlade Rom, hvorfra han begav sig til England. Den livlige Brevvexling, som fandt Sted mellem de elskende, var den eneste Trøst for dem i den Tid de saaledes vare ufrivillig adskilte; de vedbleve at være hinanden tro. Grev Albanys Bønner og Trusler formaaede ikke at bevæge Grevinden til at vende tilbage til ham, eller til at gjøre hende angst; hun længtes tvært imod efter at blive fuldstændig skilt fra ham, thi selv Resterne af de ægteskabelige Lænker, som vare blevne saa voldsomt sønderrevne, vare endnu trykkende for hende.

Hun blev først fuldstændig befriet ved Mellekomst af Gustav den 3dje af Sverrig, den senere saa ulykkelige Konge, som blev rørt ved at erfare hendes besynderlige Skæbne; det lykkedes denne ædle, sværmeriske Konges Forbøn at udvirke en lovlig Skilsmisse. Ikke længe derefter, den 7de Januar 1788, døde den ulykkelige Prætendent, Karl Eduard. Hans Død gik Grevinden meget til Hjærte, og hun sørgede

med oprigtig Deltagelse derover. Den aandrige Kvinde havde ved Efterretningen om Dødsfaldet forglemt enhver Erindring om de mangfoldige Fornærmelser, som vare blevne hende tilføjede. Nu var der intet, som hindrede hende fra at være i sin elskedes Nærhed; de tilbragte de Leveaar, som de endnu havde tilbage, i fuldstændig Harmoni med hinanden, — kun Døden kunde sønderrive det Baand, som den inderligste Kjærlighed og det sande sjælelige Slægtskab havde knyttet.

Om der fandt en virkelig Vielse Sted, saaledes som nogle samtidige have meddelt, vides ikke med Bestemthed; der var imidlertid ingen, som oftere opkastede sig til Dommer over den store Digter og den haardt prøvede kongelige Kvinde. Alfieri skrev kort før sin Død med Begejstring:

„Jeg tager vist nok ikke fejl af mig selv, naar jeg nu, efter saa lang Tids Forløb, og efter at jeg i min Alderdom er bleven befriet for mangan bitter Skuffelse, tror, at jeg hænger endnu mere ved min Veninde nu, da Tiden har udslettet den største Del af hendes tidligere henrivende Skjønhed. Ved hendes Side føler min Sjæl sig altid beroliget og forædlet, og jeg drister mig til at tro, at ogsaa hun finder Kraft til Livets Gjerning ved at omgaas mig. I vort Forhold har der aldrig fundet nogen Usandhed eller Mistro Sted, hverken Ringeagt eller Bebrejdelser. Adskillelsen fra denne sørgelige Verden vil ikke bringe mig anden Smerte end Skilsmissen fra min Veninde. Jeg bønfalder derfor Gud om, at han først vil kalde mig her fra.“

Det haardeste skete — Adskillelsen af det Par,

der i saa mange Aar havde været alt for hinanden. Alfieris Ønske blev hørt — han gik forud. Grevinden siger i den Anledning:

„Jeg er den ulykkeligste Kvinde, thi jeg har mistet Følelsen, og Trøst og Selskab er blevet mig berøvet. Nu staar jeg alene i den Verden, som er bleven mig en Byrde. Vi have levet for hinanden i næsten sex og tyve Aar. Jeg sad stedse ved hans Side, naar han arbejdede, og formanede ham til ikke at anstrænge sig for meget. Hans glødende Sjæl kunde ikke vedblive at hvile i Legemet, som stedse blev svagere.“

Et Mindesmærke fra Canovas Haand i Korskirken i Florens betegner det Sted, hvor den geniale Digter hviler ved Siden af sin aandrige Veninde.

EN ROSENKRANDS.*)

Ritorneller.

---

1. *Coupe d'Hébé* med dit underskjønne Bæger!
Vær tryk, jeg rører ei din lyse Pande;
det blotte Syn af dig mig vederkvæger.
2. *Coquette des blanches!* Jeg havde Lyst at møde
dig i en Sommerkveld, naar Duggen falder,
og see, om ei din Læbe kunde gløde!
3. *Aimée Vibert*, I kjønne smaa Noisetter!
Lidt mange er I; men I er saa søde,
at jeg gad gjerne være eders Fætter!
4. *Mosrosenknop*, du søde lille Bolle,
jeg vil saa nødigt spaae dig altfor ilde;
men blot dit Snøreliv maa kunne holde!
5. *Tyrkiske Rose*, jeg har Lyst at kysse
din Purpurlæbes luehede Blade;
men jeg er bange for, de alle drysse.

---

*) Forfatterens egen Retskrivning er bibeholdt i dette Digt

6. Knop af *Provencerosen*! Blot jeg vidste
at tyde ret dit Hjertes skjulte Tanker!
Imorgen maa det bære eller briste!
7. *Klitrose* med din tornbesatte Stengel
og med dit ængstelige: „Rør mig ikke!“
Hvor deiligt lige op og ned, min Engel!
8. Kjønne, naive lille *Maanedrose*,
jeg seer slet ikke paa, hvad du bestiller;
staa du kun roligt med din Skolepose.
9. *Persian yellow*, jeg er ikke sikker,
trods disse mange Torne, du mig viser,
om det er rigtigt Alvor, at du stikker.
10. Du, *Beauty of the prairies*, fremfor Alle
fortjener vel at ydes Roes i Sangen:
du bærer Blomster, naar de Andres falde.
11. *La France*, hvad skal de Krøller til i Panden?
Du har ei det aparte Væsen nødig:
du har jo dog en Duft, som ingen Anden!
12. Kjølige *Unica*, tør Ingen sole
sig i din Naades jomfrurene Straaler?
Hvem har dog krøllet saa din hvide Kjole?
13. Knop af *Baronne de Rothschild*! Lyt til Sukket
fra hele Ynglingskaren om din Throne!
Vær blot saa klog at holde Munden lukket.

14. *Slyngrose*, dig har Ingen Lov at glemme!
Du kneiser ikke høit blandt Bedets Roser,
men smykker bedst det Hus, hvor du har hjemme!
15. *La reine*, du med dit violette Rosa,
har Nogen forhen digtet til din Ære?
Jeg skriver meget før om dig paa Prosa.
16. Du søde *Maidenblush*, som lidet skattes!
Er man som du kun sexten Somre gammel,
har man, hvad mangel-større Skjønhed fattes!
17. *Louise Odier*, vel værd et helt Bind Digte!
Din Skjønhed blegner i de Andres Straaler;
men du er tro, naar alle Andre svigte.
18. *Marquise de Briges!* Har ingen Elskers Blikke
dig sagt, du er den Skjønneste blandt Alle?
Du bøier Hovedet, — du veed det ikke.
19. *Therose* med dit gyldne Hoved! Kjære,
hvis du vil skjænke Morgentheen for mig,
saa skal du først og sidst paa Listen være!
20. Baand, som den hele Krands til Et forbinder!
Umærkelig din Trolddom er og stille;
den kjendes først, hvis den engang forsvinder!

Ernst v. d. Recke.

MODERKJÆRLIGHED.

En Moders Kjærlighed fødes
med Barnet i hendes Favn;
den lever af fattige Glæder
og voxer af dybe Savn.

Den bliver en duftende Rose,
en Rose paa Livets Ø,
og kaster i Barnesjælen
sit allerherligste Frø.

Trods Is og susende Vinde
og hele Vinterens Magt,
mangt Frøkorn spirer der inde,
af Moderkjærlighed lagt.

Og er saa Vinterens Vælde
og Vaarens Vexel forbi,
det blomstrer i Barnesjælen
af Frøet, som saa'des deri.

H. J. Greensteen.

RUINEN.

Et middelalderligt Æventyr.

Paa et af de højeste og stejleste Fjælde ved Rinfloden laa Ruinen af en gammel Røverborg. I umindelige Tider havde ingen sat sin Fod der op; thi vanskelig og næsten ufremkommelig var Vejen der til, og Rygtet vilde vide, at Aanderne dreve deres Spil bag de halvt hensmuldrede Mure. Der paastodes, at man ved Nattetid havde set den sjunkne Borg rejse sig af Ruinerne, og fra de høje Vinduer straaledede da en blændende Glans; paa de forbisejlende Skibe havde man endog i stille Nætter kunnet høre Sang, Dans og Bægerklang, og forunderlige, vilde og dog klagende Toner løde da ud over Eggen. Sagnet gik, at der her i gamle Dage havde boet en mægtig Røver, hvis hele Hu havde staaet til Rov og Mord. Vidt og bredt hærgede og plyndrede han med sin frygtelige Flok, og, naar han vendte hjem, gjenlød Borgen af den vildeste Lystighed; Dag og Nat blev der braset i Køkkenet, og Bægrene vare aldrig tomme, saa længe der var Vin i Kjælderen. Saaledes kom han en Gang med sine Svende tilbage fra et usædvanlig

farefuldt og vellykket Tog. Og da nu han og hans larmende Følge, belæsset med Bytte og beruset af Vin og Overmod, drog ind i Borggaarden, stod hans eneste Barn, en dejlig ung Pige, øverst paa den høje Stentrappe. Da han saa' hende staa dér, raabte han, greben af en pludselig Indskydelse, at hun skulde tilhøre den, der havde vist sig som den mest forvovne og som især havde bidraget til Togets heldige Udfald; trods hendes Bønner, tvang han hende til samme Aften at holde Bryllup. Men da Natten kom, og det vilde Lag under stormende Jubel drak Brudeparrets Skaal, havde et Tordenskrald rystet de høje Sale, og en Lynstraale ramt Borgen, ved hvis Brand alle omkom i Flammerne. Til Straf for deres ugudelige Færd maatte nu Røverne hver Nat leve Brylluppet om, og først da vilde de faa Ro, og Røverbøvdingen finde Fred, naar et ædelt Menneske fattede Kjærlighed til hans Datter og vovede sig der op. Derfor vandrede hun omkring i Eggen og søgte at forlokke, hvem hun traf paa sin Vej; men endnu havde hun ingen fortryllet, og ingen vovede sig endogsaa blot i Nærheden af Fjældet. Thi det hed sig, at kom man nær der hen, da dreves man videre af en usynlig Magt, til man ikke mere var Herre over sig selv. Skibene styrede saa langt til den modsatte Bred som mulig, og ét, som dumdristig havde nærmet sig mod den Kant, hvor Ruinen laa, blev drevet lige mod Klipperne og sank med Mand og Mus.

Kun én i hele Omegnen længtes mod Ruinen; det var en ung Jæger. Som Barn havde han hørt Sagnet, og alt som han voxede til, drejede hans Drømme sig kun om Røverbøvdingens Datter; men

da han blev Yngling, samlede alle hans Tanker sig om det ene: at se den unge Kvinde, der for ham stod saa forunderlig skjøn og tillokkende. Saaledes dreven af en indre Higen, vandrede han urolig omkring. Middagssolen traf ham, jagende Ulv og Los, og Midnatstimen fandt ham skuende længselsfuld mod Ruinen. Paa en nærliggende Fjældtop sad han med Haand under Kind og saa' mod de underfulde Mure; Borgen rejste sig for hans Øje, han troede at se den ulykkelige Brud, og vemodsfulte Toner bares paa Nattevindens Vinger til ham.

Da steg hans Længsel Dag for Dag; en indre Uro drev ham fra Sted til Sted; men hende, han søgte, fandt han ikke. Med Sorg saa' hans Forældre, at han blev bleg og mager, hans Kinder tabte deres friske Farve, medens hans Øjne fik en sælsom Glans. Da hændtes det en Efteraarsdag, at han, efter en anstrængende Jagt, i den hede Middagsstund slumrede ind i en Fjældskov. Som han hvilede dér, drømte han om Røverhøvdingens Datter: som forfulgt af usynlige Væsner kom hun ilende, lyse Lokker flagrede om hendes Skuldre, og hendes blaa Øjne tindrede forunderligt. Hun kastede sig om hans Hals, kysede hans Pande og vinkede ham bort. Da vaagnede han, og se: Drømmen var Virkelighed; foran ham stod hun, ganske som Drømmebilledet. I et Nu sprang han op og udstrakte Armene efter hende; men hun veg tilbage, vinkende ham efter sig, og han fulgte. Stundom forsvandt hun, da standsede han aandeløs, men ilede atter, til han saa' hende, og da fordoblede han sine Skridt. Dagen var for længst endt, Natten stundede til, og Stormen rystede Trærnes

Toppe, medens Maanen skinnede paa de jagende Skyer. Men intet ænsede han uden hende, hurtigere blev hans Løb og kortere hans Aandedræt. Da hørte han en brusende Larm og saa' op. Højt over ham paa Fjældtoppen straaledede Borgen, og støjende Sang klang ned til ham, medens hun vinkede ham op. Da samlede han sine sidste Kræfter; op over de stejle Skrænter jog han, visnede Blade dansede om hans Fødder, Ranker greb i ham, og Stormen raabte ham i Øret; men op naaede han. Ind gennem de hvælvede Porte førte hun ham, ind i Højsalen, og en brusende Jubel hilste dem. Hun rakte ham et Bæger med en Vin, der funkede som Aftenhimlens Glød; han tømte det til Bunden, og Matheden veg fra ham; hun rakte ham et andet med en Drik, der rødmede som Alperosen og bruste som Bjærgelven; han tømte det, og da glemte han Fortid og Fremtid, han glemte alt, undtagen hende. Han saa' sig om: blussende og osende Fakler kastede deres usikre Skjær over Væggene, som dækkedes af Skjolde og Sværd, Bjørnehuder og Knokler; tavse og stille stode et Øjeblik de høje, skjæggede Mænd omkring den vældige Røverhøvding. Da lød med ét mægtige Toner, Mændene sprang jublende ind i Dansen, Røverhøvdingens Datter greb hans Haand, og op sprang alle Vinduerne. Ind trængte Efteraarstormen som en udestængt frygtelig Gjæst, der med Vold brød ind; Faklerne sluktes, han følte et brændende Kys, og Larmen tav i en hendøende Tone. Den næste Morgen fandtes den unge Jægers Lig paa Stranden, og fra den Tid af hvilede Ruinen mørk og stille: Ofret var jo bragt.

HEDEVISE.

Hvor Solen dog er ung og frisk!
Se alle Blomster gløde,
og Heden duget har sin Disk
med sorte Bær og røde.
I Sandet dybe Spor sig sno,
dér bygger Myren paa sin Bo,
mens Ræven soler sig i Ro
paa Bakkens Skrænt, den bløde.

Her kuples ikke Blad ved Blad
til skyggedybe Lunde,
her vælder intet Tonebad
fra Nattergalemunde,
men Himlen hvælves højt og frit,
og Øjet ser saa vidt, saa vidt,
og Lærken gjør os en Visit
i gyldne Morgenstunde.

Og naar saa Solen søger hjem
i Vest bag Klittens Banker,
da aabnes Himlens Dør paa Klem,
vi faa saa milde Tanker;

da skinner Kirken aftenrød,
 og Klokkeklangen er saa blød,
 paa Tonefjed al Verdens Nød
 langt bort i Natten vanker.

Et sangrigt Gry saa solforyldt,
 med vide Syn ud over,
 en Aftenfred med Sjælen fyldt
 af stærke Tonevover:
 det gav os Gud til Dagligkaar,
 det er det bedste, vi forstaar,
 og derfor glad, hvordan det gaar,
 vor brune Lyng vi lover.

Vi er et simpelt Folkefærd,
 som maa for Føden slide,
 vi har vor sorte Hede kjær
 og Kirkerne, de hvide;
 og Vestenvindens skarpe Træk,
 den puster alle Taager væk,
 gjør Pigen frisk og Manden kjæk,
 saa Donten rask kan skride.

En Arbejdsdag saa ung og frisk,
 som Lærkeslag fra Reden,
 og saa en Aftens svale Hvisk,
 som kalder hjem til Freden,
 til sidst en Grav ved Kirkens Kor,
 hvor Fuglen slaar og Blomsten gror:
 det er vor Bøn for denne Jord,
 vi simple Folk paa Heden.

P. E. Benzon.

I VAAREN.

Nu smelter de gamle Driver
langs Gærdets knudrede Væg,
og Vandet i Mosen siver
om Græs og spirende Flæg.
Det bryder i Pile og Popler
og sitrer i Jordens Kryb,
det pusler og gjærer og bobler
fra tusende Livskilders Dyb.

Det vaares! O hvilken Vending
fra Vinterens knugende Tvang!
Jeg ryster jo næsten af Spænding,
— hvad er der her inde paa Gang?
Hvad er det, der op sig drager
i Sjælen, dybt nede fra?
Snart Flugt i en Bøn det tager
og snart i et lystigt Hurra.

Du Tivler med Sindet forhærdet
af Verdens Kulde og Nid,
og du med Driver i Hjærtet
fra Krænkelsens Haglvejrtid,

— er Livet jer lige broget,
blir ej det nu for jer lyst?
O smelter der ikke noget
nu dybt i jert frosne Bryst?

Lad Hjærterne frigjort banke
trods hver en Skramme og Rift!
Skyd op, hver higende Tanke,
spring ud, hver løftende Drift!
Gud selv har Forjættelse givet
om Vaar efter Vinterens Slud.
Hvor lysner det dog over Livet,
hver Gang vi derom faar Bud!

Zakarias Nielsen.

NYT LIV.

Dramatisk Skitse af A. W.

Personerne:

Hammer, Læge.

Fru Volmer, Enke, hans Svigerinde.

Marie, hendes Datter.

Herman Hammer, Landmand, Dr. Hammers Brodersøn.

En Pige.

Handlingen foregaar i en Landsby, i Nærheden af Kjøbenhavn.

1ste Scene.

(En smukt møbleret Havestue. Over et Herreskrivebord hænger et Maleri, forestillende en ung Dame. I Baggrunden en aaben staaende Dør, som fører ud til Haven; Døre til begge Sider.)

Hammer (sidder i Forgrunden i en Lænestol, foran et Bord, beskjæftiget med at læse i en Avis). Hvor Avisen dog er kjedsommelig! — Naa, i Dag er det igjen den 24de Maj (lægger Avisen fra sig). Ja, for fire Aar siden, da var det en Glædesdag for mig, og nu, hvor er alt tomt og trist! (Rejser sig og ser paa Portrættet over Skrivebordet.) Hvor var min kjære Cecilie yndig, naar hun overraskede mig med sine smaa Fødselsdagsgaver, som hun i Smug havde arbejdet paa

i lang Tid. Ja, den Gang var jeg lykkelig! Men des værre varede Lykken kun kort. Det skulde ikke falde i min Lod at nyde den længe. (Sætter sig.) Ak! hvilke glædelige, og ved Siden deraf, hvilke sørgelige Erindringer dukker der ikke frem i Dag, som alle Dage; intet er i Stand til at dulme min Smerte over Tabet af min elskede Hustru! Jeg havde haabet, at min Virksomhed og i Særdeleshed mine Studier skulde have hjulpet mig dertil; men jeg har ofte mærket, at det nu sjælden er mig muligt at fordybe mig helt deri, — altid kommer hun i min Erindring. Og nu i Dag! Før aandede alt festlig Glæde — nu er alt trist; ingen tænker paa at berede mig nogen Overraskelse. Ak, ja! hvor Mennesket dog er egenkærligt. — Men i Tankerne vil jeg tilbringe min Fødselsdag med min Cecilie. (Han holder Hænderne for Øjnene og læner sig over Bordet.)

2den Scene.

Hammer. Marie.

(Marie, som er klædt i en hvid Kjole, med en Rose i Haaret, aabner sagte Sidedøren til højre*); hun ser, at Hammer er hensunken i Tanker, vinker ad en Pige, som bærer to Vaser med Blomster, og giver hende Tegn til at sætte disse paa Bordet. Pigen lister sig der hen; Marie udbreder et lille broderet Tæppe ved Hammers Fødder og sætter et Par Morgensko paa Tæppet. Pigen gaar ud, og Marie stiller sig lige over for Hammer.)

Hammer (tager pludselig Hænderne fra Ansigtet og ser forbavset paa Marie, paa Blomsterne og de broderede Ting). Marie! — Hvad betyder dette?

Marie. Kjære Onkel! Det betyder, at jeg bringer dig min kjærligste Lykønskning og beder dig ikke

*) Her, som fremdeles, menes: for Tilskuerne.

at forsmaa disse Blomster, som jeg har plukket til dig, og (peger paa Tæppet og Skoene) disse broderede Sager, som det har været mig en Fornøjelse at arbejde paa i min Fritid.

Hammer (rejser sig). Tak, mit kjære Barn! — Og jeg, som ikke troede, at nogen havde Anelse om, at det er min Fødselsdag! Hvoraf véd du det?

Marie. Det har Moder sagt mig. Jeg er saa glad over, at jeg har kunnet faa Lejlighed til at vise dig en Smule Opmærksomhed til Gjengjæld for al den Godhed, du viser os.

Hammer. Tal ikke derom, kjære Marie! Hvad jeg har gjort for dig og din Moder, har kun været min Pligt. Tror du, jeg kunde have nænnet at lade min stakkels Hustrus Søster og hendes Barn lide Nød, da Vorherre kaldte din Fader bort, og I stod uden Støtte? Desuden véd du godt, at I begge allerede hundredfold have gjengjældt mig det lidet, jeg har kunnet gjøre for eder. Den Dag, da du og din Moder kom hertil, brød de første Solstraaler frem for mig, siden min Hustrus Død, og disse Solstraaler have mangen Gang opvarmet mig og beredt mig Vederkvægelse. — Hvor har du gjort mig en stor Glæde, kjære lille Marie! (Ser paa Tæppet og tager Skoene op.) Og du har nænnet at lade dine smaa Fingre arbejde i mange Dage for at berede mig en Overraskelse. Hvor maa dine Øjne have haft ondt deraf!

Marie (lér). Se paa mine Øjne, kjære Onkel! Synes du, at Arbejdet har taget paa dem? Og se paa mine Fingre, har de lidt nogen Skade? Nej, jeg kan

gjøre meget mere, naar jeg blot maa kunne gjøre dig tilpas.

3dje Scene.

Hammer. Marie. Fru Volmer.

Fru Volmer (ad Sidedøren til højre). God Morgen, kjære Axel! Til Lykke! Her bringer jeg dig ogsaa en Gave (rækker ham en Slobrok). Gid du maa befinde dig vel, hver Gang du tager den paa.

Hammer. Tak, kjære Svigerinde! — Og jeg, som for et Øjeblik siden sad i sørgmodige Tanker og ikke havde Anelse om, at nogen skulde mindes min ringe Person i Dag. (Rejser sig og rækker dem Haanden.) Bort med al Sørgmodighed! Nu skal jeg til Gjengjæld vise eder mit mildeste Ansigt. — Lad os gaa ud i Haven og nyde den friske Morgenluft.

4de Scene.

En Pige. De forrige.

Pigen (kommer fra Sidedøren til højre; leverer et Brev). Her er et Brev til Fruen (gaar).

Fru Volmer (aabner Brevet). Nej, hvilken Overraskelse! Det er fra Herman; vi have ikke længe hørt fra ham. Lad os se, hvad han skriver. (De tage Plads; Fru Volmer læser:) „Jeg skriver til dig, kjære Tante! men mit Brev er naturligvis ogsaa bestemt for Onkel og Marie. Jeg har hørt af min Ven, Hjalmar Bloch, som ogsaa har været i Skotland, at du og Marie ere komne i Huset hos Onkel Axel, og du kan nok tænke, at jeg blev glad ved at erfare det, thi jeg véd jo, at din Mand ikke havde efter-

ladt sig noget, og det var derfor en Lykke, at Onkel Axel tog sig af eder. — I blive nok forundrede ved at se af dette Brev, at jeg er i Kjøbenhavn, og naar I høre, at jeg med det samme melder min Ankomst, snart efter at du har modtaget Brevet. Sagen er den, at jeg ikke vilde komme bag paa eder, og jeg sender derfor disse Par Ord forud. Jeg har nu i Skotland lært af Landvæsenet, hvad jeg vilde, og jeg tror nok, at jeg er bleven tilstrækkelig dygtig til at kunne overtage den store Ejendom, som Fader vil forpagte til mig. — Jeg længes meget efter at gjense eder og vil opsætte alle andre Meddelelser til vi forhaabentlig snart ses. — Eders hengivne Herman.“

Hammer (rejser sig tillige med de andre). Den ene Overraskelse følger da paa den anden. Det skal virkelig være mig en Glæde at gjense Herman. Han tegnede til at blive en dygtig Landmand; men jeg havde dog ventet, at han vilde være bleven noget længere borte. Han maa vel bedst selv vide, om han er i Stand til at gjøre Fyldest. — Men, lad os nu gaa ud i Haven og se, hvor alt tager sig smukt ud i det dejlige Vejr.

Marie. Jeg har en Bøn til dig, kjære Onkel, og til dig, Moder. Maa jeg faa Lov til at være Husmoder i Dag? Gaa kun ud i Haven, saa skal jeg dække Frokostbordet. Naar jeg er færdig, skal jeg komme ud til eder.

Hammer. Naa, din lille Skjælm! Du vil være Husmoder i Dag? Ja, den Fornøjelse vil vi ikke nægte dig. Vi maa da finde os i at undvære dig saa længe. Men gjør nu blot ikke for meget ud af

Frokosten. Du og din Moder have pludselig forvandlet mig, saa at jeg mod Sædvane har faaet en brændende Lyst til at nyde godt af Haven, og jeg tænker virkelig ikke paa det legemlige Behov. Men maaske I ogsaa ere i Stand til at gjøre Underværker i denne Retning, saa at min Appetit bliver glubende — det plejer den just ikke at være. (Klapper Marie paa Kinden og gaar ud i Haven med Fru Volmer.)

5te Scene.

Marie (alene).

Hvor Onkel dog er elskværdig i Dag! Det var et lykkeligt Indfald, vi fik, at gjøre ham den Smule Fornøjelse paa hans Fødselsdag. Det er første Gang, medens vi have opholdt os i Onkels Hus, at han har været i saadan et prægtigt Humør. (Trækker i Klokkestrængen. En Pige kommer ind ad Sidedøren til højre.) Hør, Karen, vil du hjælpe mig med at dække Frokostbordet her inde. Vejret er saa dejligt i Dag, og Maden vil vist smage dobbelt saa godt, naar vi sidde her i Havestuen. (Pigen gaar ud og bringer efterhaanden alt Tilbehøret til Frokosten ind, sætter Stole til rette osv. Marie dækker Bordet og hjælper Pigen med Anretningen. Blomstervaserne og en Opsats med Blomster anbringes paa Bordet.) Her har jeg endnu en lille Foræring til Onkel. (Tager et Servietbaand op af Lommen.) Det forekommer mig, at det er ganske kjønt broderet. Gid Onkel maa synes om det. — Mon Herman skulde komme i Formiddag? Nu er det over et Aar siden, jeg har set ham. Han var allerede den Gang et rigtig vakkert ungt Menneske; nu er han sagtens kommen til at se

noget mere mandig ud. — Se saa! nu tror jeg, at jeg kan være min Anretning bekjendt. Ja, det er ingen Sag, naar der som her er fuldt op af alting. Det bedste mangler rigtig nok for Onkel, men jeg vil haabe, at vi efterhaanden skulle blive i Stand til at mildne noget af hans Sorg. Det er snart et Aar siden, Moder og jeg kom hertil. Jeg vil ikke paastaa, at det hidtil har været meget glædeligt for os; jeg havde næsten opgivet Haabet om, at vi vilde kunne naa vort Maal. Nu lader det Gud ske Lov til, at Onkel begynder at faa sit gode Humør igjen. Men i Morgen! saa viser han os maaske igjen sit sørgmodige Ansigt. Der er alligevel noget saa tiltrækkende ved Onkel, at man absolut maa holde af ham, selv naar han ser nok saa trist ud. — Nu tror jeg, at jeg vil gaa ud og hente dem. (Ser ud i Haven.) Der gaa de! — Onkel! Moder! Bordet er dækket!

6te Scene.

Marie. Hammer. Fru Volmer.

Hammer (kommer fra Haven med Fru Volmer).

Det var en dejlig Spaseretur! Alt er saa friskt der ude, og Solen varmer, saa man maatte være af Is, hvis man ikke blev optøet. Jeg savnede kun dig, kjære Marie. Sommerfugle er der nok af, men du er dog den allersmukkeste af dem alle. — Nej, hvor du har arrangeret det festligt! Hvor Frokosten skal smage mig. Som jeg spaaede, har jeg faaet en glubende Appetit.

Marie. Her skal du sidde, Onkel. (Alle tage Plads. Marie lige over for Hammer.)

Hammer (tager Servietten). Men, hvad ser jeg!

Et broderet Servietbaand! Det regner jo formelig med Foræringer. Hvad er det for en Fe, der igjen har været paa Spil?

Marie. En Fe er jeg rigtig nok ikke, men jeg kan ikke nægte, at det er fra mig.

Hammer. Tusend Tak, kjæreste Marie! (Læser Indskriften.) „A. H. 24de Maj 1879. — Nyt Liv.“ Ja, jeg tror at forstaa, hvad du mener dermed (skjænker i Glassene). Lad os da tømme dette Glas med Ønske om, at denne Dag, der lader til at skulle blive saalys og venlig for mig, som det ikke har været Tilfældet i lang Tid, maa bringe „nyt Liv“, ikke alene i min, men ogsaa i eders Tilværelse. Jeg véd godt, at jeg langt fra har været saaledes, som jeg burde, mod eder. Men du, kjære Svigerinde, som ogsaa har lidt et stort Tab, vil sikkert give mig Ret i, at man, efter at have tilbragt tre lange og triste Aar, uden noget som helst Selskab, ikke saaledes paa én Gang kan blive gjenfødt. Det sidste Aar regner jeg naturligvis ikke med; det vilde være utaknemmeligt af mig, hvis jeg ikke mindedes al den Godhed og Venlighed, som I stedse have udvist mod mig. Men det er dog, som om der i Dag falder Skjæl fra mine Øjne, og jeg giver eder et højtideligt Løfte om, at jeg for Fremtiden skal bestræbe mig af yderste Evne for at være eder tilpas. (Ser hen paa Portrættet.) Jeg er overbevist om, at min Hustru vil glæde sig i sin Himmel derover.

Fru Volmer. Du kan tro, kjære Axel, at jeg er glad over at høre dig tale saaledes. Jeg havde næsten opgivet Haabet om, at det skulde lykkes os nogen Sinde igjen at bringe Tilfredshed i dit Sind.

Marie (skjænker Kaffen). Vær saa god, Onkel. Hammer. Hvad ser jeg! Det er jo de Kopper, som Cecilie forærede mig paa min første Fødselsdag efter vort Bryllup. Hun har selv malet Blomsterne derpaa. Du tænker da i alle Henseender paa mig i Dag. — Nu er det nok bedst, at jeg kommer ud til mine Patienter, som vist vente med Længsel paa mig. Gid jeg blot kunde bringe Lægedom til én eneste af dem, der ligge og sukke, saa har jeg dog gjort én god Gjerning i Dag.

Fru Volmer. Du véd ikke selv, hvor paa-skjønnet din Gjerning er her ude. Men jeg véd, at selv medens din Hustru var syg, svigtede du ikke den Opgave, du har stillet dig, og saaledes har det altid været; ingen af dine Patienter have nogen Sideligt under, at Verden er gaaet dig imod, og derfor bliver du ogsaa velsignet af alle.

Hammer. Kjære Svigerinde! Nu maa du endelig holde op med at gyde Virak for mig. Jeg gjør jo kun, hvad der er min Pligt, som det anstaar sig ethvert Menneske. (De rejse sig fra Bordet.) Nu maa jeg afsted. Saa snart det er mig muligt, kommer jeg igjen. Jeg vil i Dag kun aflægge de nødvendigste Besøg. (Marie bringer ham Hat og Stok.) Farvel saa længe, mine kjære Venner! (Gaar ud ad Døren i Baggrunden.)

7de Scene.

Fru Volmer. Marie.

Fru Volmer (trækker i Klokkestrængen. Pigen kommer ind). Nu er det nok bedst, at vi tage af Bordet. (De hjælpes ad dermed.) Oprigtig talt, vilde jeg ønske,

at Herman først vilde komme i Morgen. Jeg synes, vi har det saa hyggeligt og rart for os selv, og man véd ikke, om hans Ankomst vil bringe nogen Forstyrrelse i vor Glæde. Men kommer han, saa skal han dog blive modtagen paa det bedste. Alt maa være fuldstændig Harmoni i Dag.

Marie. Jeg længes virkelig efter at se Herman igjen. Vi have jo leget sammen som Børn og vare næsten som Broder og Søster. — Underligt nok, at han i den senere Tid kun har skrevet saa sjælden til os. Men, det faar vi vel Forklaring over, naar han kommer.

Fru Volmer. Nu vil jeg gaa ud og tale med Pigen om Middagsmaaltidet, for du har vel ikke i Sinde at udstrække din husmoderlige Værdighed til ogsaa at være Kokkepige i Dag?

Marie. Jeg har allerede uddelt mine Ordre! Men, lille Moder, du maa gjerne hjælpe mig lidt; ganske paa egen Haand tør jeg vel ikke paatage mig det. Min Tid kommer vel ogsaa en Gang.

Fru Volmer. Nu kan du hvile dig lidt oven paa alle de Anstrængelser, du allerede har haft i Dag.

Marie (leende). Ser jeg anstrængt ud?

Fru Volmer. Nej, det var kun mit Spøg! Du blusser jo som den rødeste Rose. Jeg véd nok, at jeg har en lille Skat i min Datter, og derfor maa jeg jo ogsaa passe godt paa dig. (Gaar ud ad Sideren til højre.)

8de Scene.

Marie

(sætter sig i en Lænestol og tager et Papir op af Lommen).

Her er mit Digt. Onkel har nok ingen Anelse

om, at jeg befatter mig med at være Poet; det er rigtig nok kun en Oversættelse, men det har dog kostet mig Hovedbrud nok. Jeg vil læse det igjennem en Gang endnu.

9de Scene.

Herman. Marie.

Herman (kommer fra Haven med en Vadsæk i Haanden. Han gaar stille hen imod Marie).

Marie (som ikke har faaet Øje paa Herman, førend han er lige ved hende, farer op med et let Skrig og lægger Digtet fra sig paa Bordet). Nej, hvor jeg blev forskrækket! Lad mig se rigtig paa dig. Er det virkelig dig, Herman, med det store Skjæg og den brune Taterfarve? Da du rejste her fra, var du jo en blegnæbet Ungersvend, uden et eneste Dun paa Hagen; hvis du blot var lidt højere, saa lignede du jo næsten en nordisk Helt. — Synes du, jeg har forandret mig?

Herman. Nej; det skulde da være, at du er bleven endnu smukkere, end da jeg rejste.

Marie. Aa Snak! — Har du set noget til Moder?

Herman. Nej; jeg kommer lige fra Stationen og gik igjennem Haven. Hvordan har du og Tante det? Og hvorledes gaar det med Onkel Axel? Er han endnu den samme Misanthrop, som da jeg rejste.

Marie. Moder og jeg har det rigtig godt; vi ere saa glade over at være komne her i Huset. Hvad Onkel angaar, saa véd jeg ikke rigtig, hvad jeg skal svare dig. Du kan jo bedst selv bedømme det, naar du faar Lejlighed til at være sammen med ham. Vi

vente Onkel snart. Véd du, at det er hans Fødselsdag?

Herman. Det har jeg ingen Anelse om; men man skulde næsten tro det. (Lukker Vadsækken op.) Her skal du se, hvilke Sager jeg bringer med til Onkel; de komme altsaa tilpas som Fødselsdagsgaver. (Tager en Forbindtaske og en stor Haandkikkert op af Vadsækken.) Jeg købte dem i London, hvor jeg sidst har opholdt mig. (Fremtager en Kikkert og en Syæske af Vadsækken.) Og her har jeg en Teaterkikkert til dig, Marie; den kan du bruge, naar du til Vinter kommer til Kjøbenhavn; jeg véd, du sværmer for at komme paa Komædie. Til din Moder har jeg denne Syæske med alle Slags Apparater.

Marie. Tak, kjære Herman! Det var venligt af dig at huske paa os. — Du har vel rigtig set dig om, medens du var i Udlandet? Det maa være dejligt at tumle sig ude i Verden! Gid jeg ogsaa maatte komme til at flyve lidt omkring, helst til Italien — det har altid staaet for mig som den højeste Nydelse at komme dér hen en Gang; men det bliver vel sagtens kun i Drømme.

Herman. Ja, i Skotland og England er der ikke fuldt saa romantisk, som i Italien. Jeg for mit Vedkommende har jo kun været uden Lands for at udvide mine Kundskaber, og jeg tror, at jeg har haft et godt Udbytte deraf. Nu faa vi at høre, hvad min gamle siger. Saa meget er vist, at jeg har lagt en hel Del mere Vægt paa at lære noget, end paa at sværme i Naturen. Nu skulde der begynde et nyt Liv for mig. Det gjælder om at tage fat for Alvor, naar jeg skal kunne magte at kommandere den store Ejendom.

10de Scene.

Fru Volmer (ad Sidedøren til højre). De forrige.

Herman (gaar Fru Volmer i Møde). God Dag, kjære Tante! Det glæder mig at se dig saa rask.

Fru Volmer. Hjærtelig velkommen! Hvor du ser rødmosset og kraftig ud. Man kan rigtig nok mærke paa dig, at du har været ude at færdes i Verden. Det vil ogsaa glæde Onkel Axel at se dig igjen. — Nu skal du først gaa op paa dit Værelse. Jeg har indrettet alt saa hyggeligt for dig, som jeg kunde.

Herman. Tak! det er altfor opmærksomt af dig. — Jeg kan des værre kun blive her til i Morgen, saa maa jeg hjem til mine gamle; ellers blive de utaalmelige.

Fru Volmer. Skal du allerede rejse saa hurtig?

Herman. Ja, denne Gang tør jeg ikke blive længere. — Men, det er sandt; jeg har en lille Foræring til dig, den er fra London. (Bækker Syæskan til Fru Volmer.)

Fru Volmer. Tak, Herman!

Marie. Og se, hvad jeg har faaet. (Viser Kikkerten til Fru Volmer.) Tænk! Herman har ogsaa bragt noget med til Onkel. Lad mig lægge dine Foræringer til ham paa Skrivebordet, saa tror han, at det er Gaver i Anledning af Fødselsdagen. (Tager Forbindtasken og Kikkerten og lægger begge Dele paa Skrivebordet.) — Jeg maa vel nok følge med op paa dit Værelse, Herman? Saa skal jeg vise dig, hvor smuk Udsigten er der oppe fra. (Herman tager Vadsækken, og de gaa alle tre ud ad Sidedøren til venstre.)

11te Scene.

Hammer (kommer ind ad Havestuedøren).

Naa, saa fik jeg da det besørget! Ja, i Dag var det en let Sag at være Læge. Hvor jeg kom vare mine Patienter i Bedring; man skulde næsten tro, at de vare blevne enige om at gjøre mig saa lidt Bryderi som muligt, for ogsaa at give deres Skjærv til at festlig-holde den store Dag, da Axel Hammer kom til Verden. (Ser Forbindtasken og Kikkerten paa Skrivebordet.) Hvor kommer disse Sager fra? Jeg tror, at Alverden møder med Foræringer i Dag. Damerne komme vel snart, saa kan jeg faa den Gaade løst. (Opdager Papiret, som Marie har lagt paa Bordet.) Et Digt! det er jo Maries Haandskrift! Er hun nu ogsaa bleven Digter! Det er jo et sandt Geni, jeg huser i mit Hjem. — „Oversat fra svensk“, staar der. Lad os høre, hvordan det lyder:

„Nyt Liv.“

„I Drøm jeg Vaaren saa', da den var liden,
 en lille Dreng med spæde, kolde Lemmer,
 i hvide Klæder svøbt — han laa i Dvale.
 Kun svagt paa ham sig Marmorbrystet hæved,
 og paa den blege Kind var ingen Farve.
 Jeg tænkte: stakkels Barn! du vaagner aldrig —
 og drømte da — jeg véd ej, hvad jeg drømte. —
 Og atter jeg ham saa', og da jeg hørte
 et Suk, saa dybt, fra Brystet frem sig trænge;
 som Rosenblade rødmede hans Kinder,
 som Rosenknopper smaa hans søde Læber.
 Han lo i Søvn, — ved mig selv jeg tænkte:
 saa lær kun den, som drømmer Blomsterdrømme.

Og jeg fornåm en varm, balsamisk Aande,
 som fra hans Indre over Læben strømed;
 han liflig slumred, som den uskyldsrene,
 hvis Aandedrag er som en Bøn, saa stille. —
 Da slog han Øjet op, og derfra straaled
 et Væld af Lys, og Himlen i det høje,
 af Blikket truffet, strax blev rosenfarvet,
 som tændt af Elskov, og den bød at elske.
 Da strømed Blodet frem i alle Roser,
 og Bølgen dansede paa alle Vande,
 og rundt i Træerne lød Fuglestemmer,
 og gjennem alles Hjærter fór en Flamme; —
 da vaagned ogsaa jeg, — og det var Foraar!“

Det er virkelig et nydeligt Digt. — „Da vaagned ogsaa jeg, — og det var Foraar!“ — Ja, gid disse Ord maa gaa i Opfyldelse, hvad mig angaar, og at Foraaret igjen maa begynde at spire i mit Hjærte; det har længe nok været Vinter der inde. — Men, hvor skal dette Foraar komme fra? (Gjemmer Digtet i Sidelommen.)

12te Scene.

Marie. Hammer.

Marie (kommer fra Sidedøren til venstre). Er du endelig dér, kjære Onkel! Tænk, Herman er kommen! Vi ere saa glade ved at se ham, og det vil du vist ogsaa blive. Han kommer strax ned fra sit Værelse med Moder.

Hammer. Er disse Ting fra Herman? (Peger paa Forbindtasken og Kikkerten.)

Marie. Ja, og han har ogsaa bragt nogle Foræringer med til Moder og mig. — Jeg blev saa for-

bavset ved at se Herman; han har faaet et stort Skjæg og ser ganske anderledes mandig ud, end da han rejste. Og saa har han lært saa meget ovre i Skotland! Moder og jeg ere ganske indtagne i Herman.

Hammer. Har han allerede skudt dit Hjærte i Brand?

Marie. Nej, saa galt er det ikke. Men du véd jo nok, at Herman og jeg have været Legekammerater som Børn; medens Fader levede og var bosat ovre i Jylland, kom vi ofte sammen. Derfor har Moder og jeg megen Interesse for ham.

Hammer (tager Digtet op af Lommen og viser det til Marie). Jeg fandt dette Papir her paa Bordet. Haandskriften er din. Har du selv oversat Digtet? Det er virkelig godt gjort.

Marie (forvirret). Det er da ikke noget at rose. Jeg syntes, at det lød saa kjønt paa svensk, og saa forsøgte jeg at omplante det.

Hammer. Hvor du er et velsignet Pigebarn; du har dog vist nok tænkt en lille Smule paa mig, da du gav dig til at oversætte dette Digt. Nu vil jeg blot ønske, at du vil kunne hjælpe mig til igjen at faa Foraaret til at bryde frem.

Marie. Der kommer Moder og Herman.

13de Scene.

Fru Volmer. Herman. De forrige.

Herman (kommer med Fru Volmer ad Sidedøren til venstre). God Dag, kjære Onkel! Til Lykke i Anledning af Fødselsdagen.

Hammer. Velkommen, min Ven! og tak for

dine Foræring. Marie har rigtig nok Ret; det var ogsaa vanskeligt for mig at gjenkjende dig. Jeg hører, at du har haft megen Nytte af dit Ophold i Skotland; blot du nu ikke har spændt din Faders Forventninger altfor højt. Du bliver vel nogen Tid hos os?

Herman. Nej, det tør jeg ikke; hvad vilde den gamle saa sige? Jeg rejser hjem i Morgen.

Hammer. Allerede! Ja, saa maa vi se at faa rigtig Gavn af dit korte Besøg. — Jeg skal kun skrive et Par Recepter til nogle Arbejdere, som ikke have Raad til selv at betale Lægemedlerne. — Maaske du kunde have Lyst til at se dig om i Haven og Marken; det er jo længe siden, du har været rundt paa min lille Ejendom.

Herman. Ja, det kunde være morsomt, hvis Marie vil være min Ledsager.

Marie. Med største Fornøjelse!

Fru Volmer. Saa gaar jeg til min huslige Gjærning; jeg skulde jo til at tænke paa Middagsmaaltidet. Marie har nok ikke Tid til at være Husmoder mere i Dag.

Herman (byder Marie Armen). Saa kom da, min elskværdige Kusine, og lad os sværme i Naturens Skjød. Meget poetisk er jeg just ikke, men du kan maaske forbedre mig. Farvel saa længe (gaar ud i Haven med Marie. Fru Volmer gaar ud ad Sidedøren til højre).

14de Scene.

Hammer

(stiller sig i Døraabningen ud til Haven og ser efter

Herman og Marie). Det er virkelig et smukt Par! Hvem véd, maaske nærer Herman alvorlige Hensigter. Marie lader til at synes godt om ham. (Sukker) Og jeg, som begyndte at lægge Fremtidsplaner! Jeg véd ikke, hvad der gaar af mig i Dag; det kjære Pigebarn har aldeles forhexet mig. Hvem skulde tro, at jeg saaledes kunde blive pludselig forelsket igjen. Des værre maa jeg nok opgive den Tanke. Og desuden er der jo altfor stor Forskjel paa vor Alder; hvor er det muligt, at Marie kunde finde sig i at knytte sin Skæbne til mig, jeg kunde jo for Alderens Skyld gjerne have været Fader til hende. — Hvor naturligt er det ikke, at de to unge Mennesker kunne føle sig tiltrukne af hinanden; det vilde jo for begges Vedkommende være et overordentlig heldigt Parti. — Bort med disse Flyvegriller! Guds Vilje ske! — Naa, det er jo sandt, jeg har rent glemte mine Patienter. (Sætter sig til Skrivebordet.) Jeg maa skamme mig over, at jeg har ladet dem vente saa længe. Det er første Gang i lang Tid, at jeg har opsat at skrive en Recept. (Rejser sig og trækker i Klokkestrængen. En Pige kommer ind ad Sidedøren til højre.) Bed Jens om at bringe disse Recepter paa Apoteket og lad ham strax besørge Lægemidlerne efter Adresserne. (Pigen gaar.) Nu begynder mit daarlige Humør igjen at indfinde sig. Gid de snart vil komme tilbage; jeg begynder allerede at savne det kjære Pigebarn. (Sætter sig i Lænestolen og holder Haanden for Øjnene.) Hvor hendes Billed staar klart for mit indre Syn! Næst min afdøde Hustru, er hun det yndigste Væsen, jeg har set.

15de Scene.

Herman. Marie. Hammer.

Herman (kommer ind fra Haven med Marie; hun holder ham under Armen. Marie bærer en Kurv, som er fuld af Blomster og Frugt. Herman har en Rose i et Knaphul). Her har du os igjen, kjære Onkel! Det var en varm Tur! Marie har tumlet saadan om med mig alle Vegne, at jeg formelig er bleven træt deraf (kaster sig i en Lænestol). Men, hvad skal man gjøre, naar man har saadan en fortryllende Vejviser? Se den smukke Rose, hun har givet mig. — Der er virkelig kjønt her ude. Hjemme hos os er Haven større; men jeg synes nok saa godt om din. Hverken mine Forældre eller jeg have saadan en Skjønheds-sans, som du. Haven er næsten ikke til at kjende igjen; den var jo et formeligt Vildtnis, da jeg rejste herfra.

Hammer (rejser sig). Du giver din Ros en fejl Adresse. Det er Maries Skyld, at alt er blevet saa smukt. Hun har efterhaanden faaet mig overtalt til at gjøre den ene Forandring efter den anden.

Herman (rejser sig. Afsides til Hammer:) Ja, det er en sand Perle. Lykkelig den, som — og saa videre.

Hammer (afsides:) Tænkte jeg det ikke nok! Han er allerede paa gode Veje til at blive forelsket i hende.

Marie. Onkel! Herman har inviteret os alle til at komme over til Jylland til Sommer. Hvad siger du dertil? Var det ikke muligt, at du kunde

faa en anden Læge til at overtage din Praxis i nogen Tid?

Hammer. Naar din Moder og du har Lyst, saa skulle I naturligvis tage mod Indbydelsen. Jeg kan ikke rejse her fra; jeg tør ikke overlade mine Patienter til nogen anden.

Marie. Det var kjedeligt. Moder vil vist ikke rejse, naar du ikke kan være med, og jeg —

16de Scene.

En Pige. De forrige.

Pigen (kommer fra Sidedøren til højre). Der er Bud fra Gartner Hansen, om Doktoren vil være saa god at se hen til ham, saa snart som muligt; hans Datter er pludselig bleven syg.

Hammer. Nu skal jeg strax komme. (Tager Hat og Stok. Pigen gaar.) Farvel saa længe. Jeg kommer nok snart igjen. (Gaar ud ad Havedøren.)

17de Scene.

Marie. Herman.

Herman. En Læge kjender nok ikke til at holde Fødselsdag. — Nu maa vi se at fordrive Tiden alene. Hvad skal vi bestille? — Spille Ring ude i Haven?

Marie. Nej, jeg synes ikke, jeg har Lyst dertil.

Herman. Begynder du nu ogsaa at blive alvorlig! Det forekom mig, at Onkel pludselig fik sit Bededagsansigt igjen. Der er nok ikke altid Solskin her i Huset.

Marie. Vi maa jo være glade over, at Onkel

er kommen saa vidt, at han kan være saa livlig som i Dag. Det var jo for meget forlangt, at Onkel altid skulde smile; han har mange alvorlige Ting at tænke paa.

Herman. Tror du, at Onkel nogen Sinde gifter sig igjen?

Marie. Gifter sig! Ja, det Spørgsmaal er jeg virkelig ikke i Stand til at besvare. Det maa du spørge ham selv om. Jeg blander mig aldrig i andres Hjærteanliggender.

Herman. Naa, lille Kusine! Nu maa du da endelig ikke blive vred. Det var jo kun saadan et Tankeexperiment.

Marie. Jeg — vred! Jeg er aldrig vred paa nogen.

18de Scene.

Fru Volmer. De forrige.

Fru Volmer (ad Sidedøren til højre). I er da vel ikke komne op at skjændes? — Hvor er Hammer?

Marie. Der blev sendt Bud efter Onkel fra Gartner Hansen; hans Datter er bleven syg.

Fru Volmer. Hør, Marie, jeg vil bede dig komme lidt ud og hjælpe mig. Jeg husker ikke rigtig Sammensætningen af den Budding, vi talte om forleden Dag; jeg er begyndt paa at lave den. Undskyld os saa længe. (Fru Volmer og Marie gaa ud ad Sidedøren til højre.)

19de Scene.

Herman (alene).

Det er dog en mageløs elskværdig Pige. Man

maatte jo være af Sten, hvis man ikke blev skudt i hende, — det vil da sige, der kan jo være Omstændigheder, som forbyde det. — (Gaber.) Nu tror jeg, at jeg vil gaa oven paa og faa mig en lille Lur for at samle Kræfter til Middagsmaden. Ærlig talt! saa begynder jeg at blive sulten. (Gaar ud ad Sidedøren til venstre.)

20de Scene.

Marie

(kommer ind ad Sidedøren til højre). Herman er borte. Det var godt; jeg trænger til at være lidt alene. — Han har Ret; Onkel er pludselig bleven alvorlig igjen. Hvem der dog kunde fjærne Skyerne fra hans Pande! — Hvor kan jeg tro, at jeg skulde være i Stand til at trøste ham. Det er jo taabeligt af mig at tænke, at saadan en ung og uerfaren Pige, som jeg, skulde kunne fængsle ham. Hvis han nogen Sinde skulde tænke paa at gifte sig igjen, saa vil han nok stille sine Fordringer højere. — Men jeg kan ikke gjøre for det! Det er mig umuligt at lade være at tænke paa min kjære Onkel; jeg har allerede længe elsket ham, og jeg kan endnu ikke opgive Haabet om en Gang at vinde hans Hjærte, — det vilde være mig umuligt at elske nogen anden. (Gaar hen i Baggrunden, hvor hun stiller sig i Døraabningen, holder Haanden for Øjnene og ser ud i Haven. Solen skinner paa hende*.)

---

*) Hvis den Skuespillerinde, som udfører Maries Rolle, ikke har Sangstemme, kan efterstaaende Sang udføres af en anden, som, usét af Tilskuerne, har Plads i Nærheden af Baggrundsdøren.

(Melodi af Louis Hornbeck.)

Solstraalen skinner paa Blomst og Blad,
og Liv over alting den gyder,
mens Kilden den risler saa lystig og glad,
og Fuglen ved Kvidren sig fryder.

Alt aander Liv, og alt aander Lyst,
mit Sind kun er tungt og bedrøvet,
thi Længslen, jeg bærer saa dybt i mit Bryst,
den har mig min Sindsro berøvet.

Kunde jeg fængsle min bedste Ven,
og vilde sin Tro han mig give,
da jubled mit Hjærte af Glæde igjen,
og Vaaren kom atter til Live.

(I det Marie begynder at synge, aabner Hammer Sidedøren til venstre; han bliver staaende i Døraabningen og lytter til Sangen. Saa snart denne er endt, trækker han sig tilbage.)

Marie. Ak, nej! Min Drøm bliver vist aldrig til Virkelighed (gaar ud i Haven).

21de Scene.

Hammer

(kommer ind ad Sidedøren til venstre). Hun er gaaet! — Nu fik jeg da at høre, at hun er forelsket. — Det var rigtig nok paafaldende hurtigt, hun er bleven indtagen i Herman; saa elskværdig synes jeg dog ikke, han er. Men, naar man elsker, saa sker der jo tit Underværker. Det mærker jeg bedst med mig selv. (Sætter sig.)

22de Scene.

Fru Volmer. Hammer.

Fru Volmer (ad Sidedøren til højre). Er du allerede kommen igjen.

Hammer. Aa, det var et af de sædvanlige Tilfælde, hvor man holder Lægen for Nar; det var en ren Ubetydelighed.

Fru Volmer. Hvor er Børnene?

Hammer. Det véd jeg saamænd ikke; jeg har ikke set noget til dem, siden jeg kom hjem. — Sig mig, hvad synes du om Herman?

Fru Volmer (sætter sig). Han har jo altid været et vakkert ungt Menneske, og jeg synes, at han lader til at være det endnu.

Hammer. Der kunde blive et smukt Par af Marie og ham.

Fru Volmer. Hvor falder det dig ind, at de skulde tænke paa hinanden? Jeg tror for øvrigt ikke, at de vilde passe rigtig sammen. Han gaar altfor meget op i det materielle. Jeg tror ikke, at Marie vilde kunne finde sig i at tilbringe sit Liv med en Mand, der væsentlig kun interesserer sig for at arbejde i Marken, gaa paa Jagt, spise og sove; saadan var han i det mindste tidligere. Maries Fordringer gaa vist nok en Del højere.

23de Scene.

Marie (kommer fra Haven). Herman (ad Sidedøren til venstre). De forrige.

Fru Volmer. I komme omtrent tilpas. Om lidt ringer Middagsklokken.

Herman. Det var dejligt! Jeg har en voldsom

Appetit. De gamle blive nok forskrækkede, naar de se mig spise som en Ulv; det er meget værre, end før jeg rejste, og allerede den Gang fik jeg tit Skjænd af Fader, naar jeg var altfor stærkt spisende. Men, naar jeg kommer til at sætte Foden under mit eget Bord, saa maa jeg vel forsyne det saa godt, som jeg selv vil. — Jeg faar nok en værre Dispyt med Fader i en anden Anledning.

Fru Volmer. Hvad er det? Vel ikke noget slemt? Fortæl os det.

Herman. Nej, jeg tør ikke. Det er en Stats-hemmelighed.

Fru Volmer. Ja, vi vil ikke friste dig.

Herman. Hvis I alle ville love ikke at tale til nogen derom, førend jeg har faaet det overstaaet med mine gamle, saa skal jeg komme frem med Historien.

Fru Volmer. Det tør jeg nok love paa alles Vegne.

Herman. Jeg vil gifte mig.

Hammer. Gifte dig! Hvad vil det sige! Du maa da først blive forlovet.

Herman. Min Forlovede er nærmere, end du tror. (Hammer ser forbavset paa Herman og Marie.) Hun er for Øjeblikket i Kjøbenhavn.

Hammer (rejser sig, iler henrykt hen til Herman og omfavner ham). Er det muligt! Jeg ønsker dig af mit ganske Hjærte til Lykke.

Herman. Det var da en voldsom Omfavnelse! Bare den gamle vil gjøre halvt saa meget ud af det, saa er jeg tilfreds; men dér faar Piben nok en anden Lyd.

Fru Volmer (rejser sig). Maa jeg ogsaa ønske dig til Lykke!

Marie. Du kan nok tænke, kjære Herman, at jeg ogsaa tager en inderlig Del i din Skæbne. Hvor jeg glæder mig til at gjøre din Forlovedes Bekjendtskab. Fortæl os noget nærmere om hende.

Herman. Her kan I se hendes Portræt (tager et lille Etui op af Lommen). Er Harriet ikke kjøn?

Fru Volmer. Hun sér godt ud, ligesaa rød-musset og fornøjet, som du selv. Hvem er hendes Forældre, og hvor gammel er hun?

Herman. Harriet er Datter af Forpagter Henderson, hos hvem jeg har sat mig ind i det skotske Landvæsen. Hendes Moder er her fra Danmark, og hun har lært Harriet at tale Dansk; det kniber lidt med Udtalen, men det gjør jo ikke saa nøje. Harriet er atten Aar gammel og ret et prægtigt Pigebarn; hun er som skabt for mig. Vi bleve forlovede otte Dage, før jeg rejste. Jeg haaber ogsaa, at den gamle vil komme til at holde af Harriet, naar han lærer hende at kjende; Moder vil vist nok strax synes om hende. Da jeg skulde rejse, fik hendes Moder Lyst til at tage med og besøge sine Slægtninge i Kjøbenhavn, og Harriet fulgte os. Naar jeg nu har været hjemme og forberedt mine Forældre paa, hvad der er sket, telegraferer jeg til Harriet og hendes Moder om at komme over til Jylland. — Blot alt var vel overstaaet.

Hammer. Aa, det har vel ingen Nød. Din Fader er da ikke værre end andre Fædre.

Herman. Ja, du kjender ikke rigtig den gamle, skjønt han er din Broder. I Tankerne hører jeg ham

allerede raabe: „Din Grønskolling, hvor tør du vove at gaa hen og forlove dig uden mit Samtykke!“ — Men, han bliver vel nok god igjen; det gjælder om at tage ham med en Trumf.

En Pige (kommer ind ad Sidedøren til højre).
Bordet er dækket. (Gaar.)

Herman. Naa, det var prægtigt! Kjærlighed kan være en meget rar Ting, men god Mad — det er dog noget mere solidt. Gud ske Lov, Harriet forstaar sig paa de Dele. Hun laver allerede en delikat Bøf — og en Plumbudding — aa! mine Tænder løber i Vand blot ved at tænke derpaa!

Hammer. Gaa I kun i Forvejen; jeg kommer om et Øjeblik. (De andre ere i Færd med at gaa.)
Hør, Marie! vent lidt! jeg vil gjerne tale et Par Ord med dig. (Fru Volmer og Herman vende sig om og se forbavsede paa Hammer og Marie ved at bemærke Udtrykket i deres Ansigter. Derefter gaa de ud ad Sidedøren til højre.)

24de Scene.

Hammer. Marie.

(De staa begge et Øjeblik tavse. Hammer ser stift paa Marie, som slaar Øjnene ned. Endelig udbrøder)

Hammer. Marie! Vil du være min Hustru?

Marie. Din Hustru! Er det muligt!

Hammer (omfavner hende). Ja, min Hustru! Nu véd jeg, hvem du elsker, og nu véd du, hvem jeg elsker. — Se paa Cecilies Portræt. Hun smiler til os. Er det ikke, som om hun ønsker os til Lykke og giver mig Mod til at begynde et nyt Liv? Jeg

er pludselig bleven som ung igjen; det er, som om jeg er vaagnet af en lang Dvale, —

„da slog han Øjet op, og derfra straaled et Væld af Lys, og Himlen i det høje, af Blikket truffet, strax blev rosenfarvet, som tændt af Elskov, og den bød at elske. Da strømmed Blodet frem i alle Roser, og Bølgen dansede paa alle Vande, og rundt i Træerne lød Fuglestemmer, og gjennem alles Hjærter fór en Flamme; — da vaagned ogsaa jeg, — og det var Foraar!“

(Tæppet falder.)

MINDETS MAGT.

Hvad Haabet lover, brister let,
og Længslen bliver ofte træt,
før den faar kastet Anker;
men Mindet med sin stærke Magt
staar som en stille, trofast Vagt
for Sindets dybe Tanker.

Thi Mindet er en Have, hvor
den svundne Tid i Fylde gror
og dufter os i Møde;
hver Spire fra vor Barndomstid,
hver Blomst af Ungdomslivets Id
her opstaar fra de døde.

Og mangen Røst, for længst forglemt,
man hører klinge som forskræmt
bag Løvets dunkle Gitter,
og mangt et Ansigt smiler dér
vemodig i det blege Skjær
og frem bag Busken titter.

Ja rig og stor er Mindets Magt,
som i sin bløde Muld har lagt
en egen Trolddomsgave:
hvert Haab, der brast, hver Drøm, der svandt,
den længst forgangne Tid, der randt,
staar op i Mindets Have.

Christopher Boeck.

DEN VILDE ROSE.

De vilde Roser bygged
Skærsomrens Trone, fin og rød,
og Bien Honning brygged
i Lindenes Skjød.
Det dufted, og det summed,
højt Græshoppen i Solskin sprang,
og som en Prik i Rummet
hang Lærken og sang.

Og medens alting fejred
Skærsommerdagen, varm og stærk,
og Sommersolen sejred
og gjorde sit Værk,
saa mødtes der to Munde
ved Rosen vild paa Markens Hegn,
de bedst fortolke kunde
Skærsommerens Tegn.

Det var det første Møde,
det første stærke, varme Ord,
de vilde Roser røde
sig bøjed mod Jord,

de deres Blade dryssed
 ned over Siskenungens Dun,
 mens hendes Kind han kyssed
 med brændende Mund.

Hun svor, at intet skille
 dem skulde mere ad paa Jord,
 det var, som alt blev stille
 og hørte det Ord;
 og Rosens Blade dryssed,
 og Lærken sang sin Bryllupssang,
 og han til Afsked kyssed
 sin Brud end en Gang.

Og det blev Vinter, stille
 i Sneens Bomuld alt blev lagt
 og sov, til Lærkens Trille
 det atter fik vakt;
 i Regnens stærke Strømme
 saa Himlens Vaarbud kom til alt,
 og Vintrens skarpe Tømme
 af Haanden den faldt.

Snart dufted det og summed,
 højt Græshoppen i Solskin sprang,
 og som en Prik i Rummet
 hang Lærken og sang;
 men dér, hvor de holdt Møde,
 sad ensom han ved Rosens Rod
 og saa' dens Blade røde
 paa Jord ved sin Fod.

Han stille sammen lægger
det Billed, hun slog selv itu,
hver Rosenknop ham rækker
et Minde endnu;
og medens Verden taler
om hendes Færd sit haarde Ord,
tavs hende Rosen maler,
og Rosen han tror.

Ja, prises skal den vilde,
den røde Roses Kalk saa fin,
der skjænker Somrens milde,
sødt dulmende Vin.

Jeg raader hver en Kvinde
at have Rosen vild til Ven,
hun vil en Talsmand finde
hos Rosen igjen.

M. Rosing.

DYBEST INDE.

Minder fra en Sommerdag i Grib-Skov.

Af E. R.

I det rette Turisthumør, af Bagage kun besværet med Pibe og Tobak og en Taske, hvori den joviale Kromand havde stukket en „Klukulærke“ med Brændevin, samt en utrolig Mængde Smørrebrød af de solide Dimensioner, drejede jeg fra Nøddebo-Landevejen ind i den mægtige Skov, som jeg ofte havde hørt berømme for sin Skjønhed, sin Størrelse, men fremfor alt for sin dejlige Sø, der ved sin Ensomhed og Skjulthed og ved den Vanskelighed, som var forbunden med at finde den, havde et Skjær af poetisk Trylleri, der udøvede en mægtig Virkning paa enhver, som var naaet til dens stille Bredder.

Uvilkaarlig kom jeg til at tænke paa Hans Virum, den gamle, brave Skytte paa min Vens Gaard i det sydlige Thy. Han havde givet det første Stød til min Fodvandring, og jeg sendte ham i Tanken en oprigtig Tak.

Hans Virum var ikke tiltrækkende for Folk, der ikke kjendte ham nøje. Han var ordknap og tilsyneladende noget tvær i Væsen. Kjendte man ham først,

holdt man inderlig af ham; han var et kjærnesundt, uegennyttigt og barnligt Gemyt. Det smukkeste Træk hos ham var maaske hans Kjærlighed til Naturen. Naar vi undertiden ved Aften gjorde Følge med hinanden, for fra en nærliggende Hedebakke at se Solen i dens Nedgang, kunde han som et Barn glædesig til det dejlige Skue, der ventede ham; stod vi da der oppe paa den mørke Bakke, kunde hans Ansigtsgamle, vejrbitte Træk faa noget af Ungdommens Poesi over sig.

En Aftenstund, da vi vare paa Hjemvejen efter en saadan „Solgang“, som Hans Virum kaldte det, og da han i den Stemning, Naturens Fred og Skjønhed havde fremkaldt hos os, fortalte mig om sin Ungdomstid paa en hjærtelig og rørende Maade, faldt Talen paa de nordsjællandske Egne og i Særdeleshed paa Egnen om Grib-Skov, hvor han havde tilbragt fem Aar, fra sit tyvende til sit femogtyvende Aar, og til hvilken han følte sig knyttet ved Hjærtets stærkeste Baand. Med bevæget Stemme fortalte den gamle Mand mig om sin eneste Ungdomskjærlighed, og om hvorledes Døden havde skilt ham fra det Menneske, han elskede højest af alle. Han græd som et Barn og fortalte mig, hvorledes han i mange Aar havde baaret paa en stærk Længsel efter at gjense hine Egne; i Tanken besøgte han dem ofte. Hans dyrebareste Minder knyttede sig dog til selve Skoven, og med en begejstret Veltalenhed udviklede han for mig dens sjældne Karakter, der gjorde den enestaaende blandt de danske Skove; inden vi skiltes, tog han det Løfte af mig, at jeg næste Sommer skulde gjøre en Vandring dertil og overbevise mig om Sand-

heden af hans Ord. Søen dybest inde maatte jeg endelig ikke glemme!

At Hans Virum havde Ret til at være begejstret, var jeg ikke længe om at erfare, efter at jeg fra den støvede, af Solen gjennemglødede Landevej var traadt ind under Træernes kølige Skygger i den mægtige Grib-Skov.

Hvor var den ikke herlig, denne Skov! Dens Størrelse gav den et Præg af Ensomhed, paa sine Steder af Vildhed, der maatte betage Sindet.

Alt var større og mere vidunderligt, end hvad jeg havde set i andre Skove. Hvilken Mangfoldighed i Træernes Arter! Bregnekraatterne — hvor høje, kraftige og tætte! Bakker og Dale i rig Afvexling, aabne Hedesletter, smaa Indelukker, hvorhen aldrig en Solstraale naaede! Men — — Søen, den vidunderlige, skjulte Skovsø, hvorom Hans Wirums Tanke dog havde kredset mest — — hvor var den at finde! Findes maatte den! —

Uafbrudt i henved et Par Timer havde jeg travet om med Søen som Maal — men forgjæves! Den gjækkede mig bestandig. Naar noget blankt viste sig mellem Løvet, og jeg tænkte: nu har du den, — smuttede den som en kaad Faun bag Stammen; det blanke var forsvundet, hvor meget jeg saa søgte! — Hist henne viste sig noget blaat, — nogle hundrede Skridt endnu, saa maatte jeg være ved Søen; jeg løb mere end jeg gik, — hvad var det saa? Fra Toppen af en høj Skrænt saa' jeg slukøret ned i Dybet — — det var den klare Sommerhimmel, der som et vesterjysk Fata-Morgana havde narret mig.

Dér stod jeg, varm og forpustet, træt og øm i

alle Ledemod efter den anstrængende Vandren om; som en jagen Buk var jeg sat over den ene Grøft efter den anden, havde arbejdet mig frem gjennem Busk og Krat, uden at følge de enkelte Veje, jeg var truffen paa. Veje! Kunde de kaldes saaledes? Jeg havde i det mindste ingen Tro til dem. Hvem havde mon sidst passeret dem? Hjulsporene vare halvt eller ganske udslettede og bevoxede med Græs; hist og her havde endogsaa et lille Bøgetræ fæstet Rod i Tillid til Skovens Fred — nej, det var ikke Veje for en stakkels dødelig! De egnede sig kun for Nis Puks og den lette Alfehærs Farter i Sommernattens Maanelys. Saa hellere bane sig sin egen Vej!

Alt havde været forgjæves! Jeg var maaske i dette Øjeblik ikke nærmere ved Maalet, end da jeg gjorde det første Skridt ind i dette fortryllede Land. Jeg gik langsomt fremad og afgav uden Tvivl Billedet af en, der har opgivet Ævret og lader staa til. Der viste sig en Lysning i Skoven, og jeg befandt mig kort efter paa en Slette, omgiven af kraftige Ege paa alle Sider. Jeg standsede og kastede mig — halv ærgerlig i Sindet over de idelige Skuffelser — under et Træ og overgav mig i Skæbnens Vold.

Følelsen af Ærgrelse forsvandt snart. Ganske vist, Søen havde jeg endnu ikke været saa lykkelig at finde; men jeg befandt mig ikke desto mindre udmærket vel. Bevidstheden om Skovens umaadelige Størrelse, der først nu var bleven mig ganske klar, fyldte mig med en ubeskrivelig Følelse af Frihed. Selv den vældige Eg, hvorunder jeg laa, var jo som en Draabe at regne i dette Hav af Træer. En saa stærk Fornemmelse af at være ene, havde

jeg endnu aldrig haft. I en Mils Omkreds var maaske jeg det eneste Menneske, der fandtes. Jeg var ikke truffet paa ét af de smaa Skovfogedhuse, jeg kjendte fra andre Skove, med de hvide Mure, der tage sig saa kjønt ud mod det grønne og med den hyggelige, blaa Skorstensrøg, der langsomt forsvinder mellem Grenene der oppe, som en fin, gjennemsigtig Taage. Jeg følte mig saa lykkelig og glædede mig ved Livet og Naturen.

Længslen efter Søen vævede sig dog bestandig ind i min Tanke; jeg var fast besluttet paa at ville finde den, selv om Kromandens Furage skulde slippe op, og jeg som en anden Nebucadnezar maatte opholde Livet ved Rødder og Bær. Jeg tog et dygtigt Drag af Flasken for at styrke mig til det fornyede Felttog mod Søen og strakte mig saa lang jeg var for at hvile des bedre, indtil jeg atter tog fat.

Træt som jeg var, lukkede mine Øjne sig mere og mere til; jeg faldt hen i en halv drømmeagtig Tilstand, hvori min Fantasi alt havde ført mig til Søen, hvis Bølger jeg hørte nynne mod Bredden med en underlig dragende Melodi.

Jeg var netop falden i den første lette Slummer, da jeg blev vækket ved Lyden af noget, der lignede et Bøsseknald; jeg rejste mig hurtig og saa' mig omkring til alle Sider; da jeg ikke opdagede andet end de tavse Stammer med det fredelige Sollys, overtalte jeg mig selv ved nærmere Eftertanke til at tro, at det hele var Sansbedrag, og lagde mig atter tilbage, i Begyndelsen mere agtpaagivende og aarvaagen end før; men Sønnen kom paa ny over mig. Da skræmmedes jeg for anden Gang op: i en Afstand af et

halvt Hundrede Alen saa' jeg en prægtig Kronhjort bryde gennem Grenene ud paa Sletten, hvor den et Øjeblik standsede sit noget tunge Løb, sænkede Hovedet og udstødte nogle underlige, skjærende Klage-toner. Den var anskudt. Ned ad Halsen flød Blodet og dannede ligesom et rødt Baand; Tungen hang den langt ud af Halsen, den trak Vejret dybt, og for hvert Aandedrag gav det en Trækning i det skønne Legeme.

Kun nogle faa Sekunder blev den staaende saaledes; da samlede den sin hele Kraft, løftede Hovedet højt, udstødte et Brøl og kastede sig hen over Sletten i et tungt, uregelmæssigt Løb, uden et Øjeblik at have mærket min Nærværelse. Havde jeg haft min Bøsse, havde jeg skudt den ned, — nu var der intet at gjøre!

Troede det stakkels Dyr sig endnu forfulgt? Hvorfor løb det? Hvorhen vilde det? Da greb den Tanke mig: det er mod Søen, Hjorten løber — ja — mod Søen! Dens Tunge er slap og tør — i Søen vil den slukke sin Tørst og køle sit brændende Saar! I en Hast og saa lydløst som muligt gav jeg mig til at følge dens Spor. Den kæmpede Dødens fortvivlede Kamp; jeg saa', hvorledes dens Løb blev langsommere og tungere; jeg kom den nærmere og nærmere, — da forraadte det raslende Løv mig, den vendte Hovedet og saa' mig, anspændte sine sidste Kræfter og fordoblede, snublende, næsten segnende, sin Fart. Da følte jeg det som en Synd at forfølge det halvdræbte Dyr længere, standsede mit Løb, men styrede min Gang bestandig i samme Retning, det havde taget. Snart saa' jeg det ikke mere; jeg

hørte kun de visne Blades Raslen og Lyden af Grene, der knækkede, og da — faa Minuter efter — saa jeg mellem fjærne Stammer en lille blank Flade; Solen kastede sine Straaler derpaa, det glimrede som tusende Diamanter — — det var Søen! Denne Gang bedrøg mit Øje mig ikke! Mit Hjærte bankede af Forventning og Glæde; jeg glemte ganske min ufrivillige Vejviser, det blødende Krondyr, der løb sin Død i Møde dér, hvorhen Livet i al sin Rigdom og Skjønhed vinkede mig.

Søen laa tæt foran mig. Uvilkaarlig standsede jeg min Gang. Hvilken hellig Fred og Tavshed hvilede over denne Plet! Solen dalede bag de høje Træer, men var dog endnu langt fra Horisonten. Luften var saa stille og varm, Himlens Farve saa dyb blaa. Bølgernes Kluk mellem Sivene og en Rørsangers Toner var det eneste, jeg hørte; men gjen-nem den højtidsfulde Stilhed lød Tavshedens Røst, Naturens egen Stemme, vidunderlig mild, saaledes som den kun lyder for den ensomme Vandrer — Tavshedens hellige Melodi, hvis Toner fødes af Sol-straalens Varme, af Himlens Klarhed og Skovens Fred. —

Før jeg sagde Søen Farvel, gik jeg langs dens Bredder og fandt dér mellem Sivene det saarede Krondyr, der nu havde draget det sidste Suk. Hvor Hovedet laa, var Vandet faryet rødt. I Dødskampen havde det boret Takkerne ned i det bløde Sand. Jeg strøg Haanden hen over det bløde Skind, — Legemet var endnu varmt.

Da jeg om Aftenen — ad utallige Afveje og Gjænveje — var naaet tilbage til Kroen, afsendte jeg

et Brev med følgende Adresse paa Konvolutten: Hr. Skytte Hans Virum, Staugaard pr. Lyngø. I Brevet skrev jeg blandt andet omtrent saaledes: „Kjære Hans Virum! Saa har jeg da nu besøgt din Skov! Jeg tilbragte otte lykkelige Timer der inde. Du har Ret, — dér voxer Æventyret op af Jorden! Kun sjældn i mit Liv har jeg følt en saadan Lykke og en saadan Fred med mig selv og Verden, som i denne store Natur. Var jeg fortvivlet i Sorg, — jeg tror, at jeg her vilde faa Ro i min Sjæl! Søen var mig vanskelig at finde; men jeg søgte og søgte, indtil Naturen selv fik Medlidenhed med mig og sendte mig Hjælp gjennem et saaret Krondyr; men herom og i det hele om Indtrykkene, jeg modtog i denne Ensomhed, fortæller jeg dig, naar vi om kort Tid ses.“

— — — — En Maaned senere gik jeg atter en „Solgang“ med Virum, og vi blev enige om at gjøre en Nordsjællandstur i Forening næste Sommer. Endnu engang fik han saaledes sin Ungdoms Drømmeland at se. —

For to Aar siden døde min gamle Ven; han passede heller ikke rigtig til Tiden. Selv sin kjære Skov vilde han nu ikke ret have kjendt igjen. De nymalede Vejvisere der inde vilde have stødt hans Øje; Dampfløjtens skingrende Skrig vilde have gjort ondt i hans Øre og — hans Hjærte. Skovens Poesi vilde for ham være jaget halvvejs paa Flugt, og Pavillonen ved Søen vilde næppe faaet hans Søgning, den havde været ham for moderne i disse Omgivelser; men Hans Virum var jo ogsaa af den gamle Skole.

TIL LÆRKEN.

Du kjære, lille Vaarprofet,
dig skal mit Hjærte prise!
Hvor ofte har jeg ikke lét
ved Klangen af din Vise,
ved dette friske Tonelag,
ved disse raske Vingetag,
som opad i den lyse Dag
saa frejdig Vejen vise!

Din Dragt er simpel kun og graa,
paa Jorden er dit Leje,
men hele Himlen klar og blaa
du tager dig til Eje!
Og løftet over Verdens Nød
din Vise daler mild og blød,
som gylden Sæd i Hjærtets Skjød,
med Trøst paa trange Veje!

Som Pigen paa en Bryllupssti
strør Rose og Levkøje,
du drysser ud din Melodi
livsalig fra det høje

og sænker over Mark og Skov
 dit: Gud ske Lov, o Gud ske Lov!
 saa Bonden standser bag sin Plov,
 med Solskin i sit Øje.

Og er det Graavejrsdag en Gang,
 det kan dig ikke skræmme,
 du nynner frejdig paa din Sang
 og dæmper knap din Stemme,
 og til din Viv og dine smaa
 der nede bag de grønne Straa
 du kvidrer glad: pas paa, pas paa,
 snart har vi Solen fremme!

Ja, selv mod Vintertid, jeg tror,
 trods Kuld og Nætter lange,
 du digter alt paa nye Ord
 til Vaarens glade Sange. —
 O lær mig lidt af dette Sind,
 syng mig det ret i Sjælen ind,
 til aldrig mere taareblind
 jeg klager, svag og bange!

Ja, lær mig over Verdens Dal
 at brede Hjærtets Vinger
 mod Himlens lyse Kongesal,
 mens Haabets Salme klinger!
 Drys over mig dit friske Kvad,
 som Duggens blanke Perlerad,
 der risler over Knop og Blad,
 til Blomstersvøbet springer!

Og lær mig, naar jeg selv er glad,
min kjære, lille Broder,
at sænke Glædens Solskinsbad
til dine friske Noder
og bruge, som jeg fik det, frit,
det lille Pund, jeg kalder mit,
og synge varmt og kjækt — og blidt
og kjærligt som en Moder.

Vilhelm Gregersen.

MINE GJENBOER.

Efter det engelske.

Nu er jeg igjen i mit Hjem. — I denne Lejlighed har jeg opholdt mig i flere Aar. Gaden er voxet op under mine Øjne, i det den fra sin Begyndelse med tre nybyggede Huse og uden Brolægning efterhaanden er bleven forandret til en ordentlig Forstads-gade med en hel Række Huse og med Brolægning.

Min Fortælling begynder paa den Tid, da der lige over for mig kun var bygget et enkelt Hus, og dettes Beboere bleve altsaa mine Gjenboer. Det var virkelig en Begivenhed i mit Liv, da disse flyttede ind, og jeg fik noget bestemt at se paa, og nogen at interessere mig for. Miskjend mig ikke, kjære Læser. Jeg er ikke en nysgjerrig gammel Jomfru, thi det er af Nødvendighed, at jeg maa sidde ved Vinduet den største Del af Dagen. Sagen er: jeg skjærer i Træ. Det er virkelig trættende at arbejde i en forover bøjjet Stilling fra den tidlige Morgen til den sildige Aften, uden at høre anden Lyd end den idelige Skraben af Værktøjet mod Træet, undtagen naar jeg

med nervøs Ivrighed lytter efter Slagene fra det gamle Kirkeur, som lader mig vide, at der atter er forløben en Time, hvoraf hvert Minut er kostbart. Hvilken Lettelse er det ikke en Gang imellem at kunne løfte Hovedet i Vejret, se ud paa Gaden og faa Tankerne optagne af noget andet, end min ensformige Beskjæftigelse. Mine Gjenboer ville sikkert ikke misunde mig denne uskyldige Opmuntring.

De kom til deres nye Bolig i Skumringen, og i flere Dage saa' jeg ikke noget som helst andet levende Væsen der ovre, end en net lille, rødmsuset Bondepige, som mine Gjenboer havde i deres Tjeneste. Hun oplivede sin triste Tilværelse ved hver Morgen at gjøre sine Trapper rene, uagtet de ikke kunde være blevne tilsmudskeede af andre Fødder end hendes egne, thi der kom i Begyndelsen ingen og besøgte dem. Ligesom der tilsyneladende ikke fandtes andre Beboere der ovre, saaledes vare Møblerne heller ikke synlige, thi for nogle af Vinduerne var der sat Skodder, og for de andre vare Rullegardinerne halvt nede.

Førend den første Uge var omme, saa' jeg imidlertid, at der inden for ét af Vinduerne blev sat en af disse Annoncer i Ramme, som bruges til at anbefale „gentile“ Beskjæftigelser. Paa denne stod: „Miss Waters, Modehandlerinde“. Jeg saa' ogsaa den Haand, som satte den dér, en Haand, der øjensynlig tilhørte en ung Kvinde, thi den var lille, hvid og buttet; næste Søndag saa' jeg dens Ejerinde.

Ved Kirketid gik to Personer ud af Huset; den ene var en ung Pige, lige i Overgangsperioden fra Barn til Kvinde, den anden en høj, mager Yngling.

De lignede hinanden meget; tilsyneladende var det Broder og Søster, og begge havde dette friske Udseende, som udmærker „Folk fra Landet“. Da det unge Menneske tog sin ældre Søsters Salmebog og gav hende sin Arm til Støtte, var det med en værdig Mine, som syntes at sige: „Jeg er dog, naar alt kommer til alt, en Mand.“

I flere Maaneder saa' jeg næsten ingen gaa ind i Huset, undtagen de nævnte to Beboere og deres Tjenestepige. Jeg antog, at de levede dér ganske alene, og at det var et forladt, maaske forældrelost Par. Hvor stort er ikke Antallet af dem, der ere nødsagede til at begrave Ungdommens Glæder i Alderdommens skjulte Sorger, som maa tilbringe deres Livs Foraar med at være henviste til deres eget Arbejde for at kunne opholde Livet, og som blive gamle, før Livets Vinter kommer.

I Tankerne saa' jeg Broder og Søster sidde i det kolde og daarligt møblerede Værelse. Deres Ansigter havde et sørgmodigt Udtryk, og de spekulerede maaske paa, hvorledes deres faa Penge skulde kunne slaa til. Deres Kassebeholdning maatte vistnok være lille, thi der kom meget faa Kunder til „Miss Waters, Modehandlerinde“. Hvad det unge Menneske angik, saa' jeg ham hver Dag gaa ud og ind, ikke med den raske, hurtige, selvbevidste Gang, som den, der „skal være paa Kontoret Klokken 9“, men med den sløve Slentren, som viser, at man ingen Beskjæftigelse har, intet Maal i Livet. Han voxede og blev magrere Dag for Dag; hans Klæder vare daarlige, slidte og altfor korte til ham. I Stedet for at spasere ud i Solskinnet, gik han i den senere

Tid først ud i Mørkningen. Stakkel! jeg vidste nok hvorfor. Nu gik ogsaa Søsteren alene til Kirken. Jeg forundrede mig ikke over, at hendes Hoved var bøjet, og at hun havde Slør for Ansigtet; men hun forsømte aldrig Kirkegangen. „Gud hjælpe hende!“ tænkte jeg ved mig selv. Størstedelen af hendes Medkristne i Kirken havde vistnok ingen Anelse om, hvor højtidelig Bønnen: „Giv os i Dag vort daglige Brød“ maatte lyde for hendes Øren.

En Morgen blev jeg overrasket ved at se endnu en Inskription i Vinduet: „Mr. Alfred Waters, Kunstmaler“, og derved opdagede jeg en lille Hemmelighed, som jeg havde brudt mit Hoved med i mange Uger, nemlig, hvorfor ét af Vinduerne altid var halvt til-dækket af Rullegardinet. Nu forestillede jeg mig strax den unge Kunstners Atelier: det selvlavede Staffeli, den simple Malerkasse og alt Tilbehør til Geniets sørgelige Kamp med Fattigdommen.

„Hvor kan jeg vide, om det unge Menneske har Talent?“ spurgte jeg undertiden mig selv. Maaske er han en af disse døvne Lediggængere, som lægge sig efter „Kunsten“, fordi det synes lettere at oversmøre Lærredet og drive om med en Skitsebog, end at lære et Haandværk.

Men i det jeg betragtede den unge Mands Ansigt en Aften, da jeg tilfældigvis saa' ham staa i et Kvistvindue og beskue Solens Nedgang, troede jeg at kunne opdage paa Udtrykket i hans Ansigt, at han vistnok maatte have et virkeligt Talent. Og, hvis dette var Tilfældet, hvilken Skam maa han da ikke have følt ved at være nødsaget til at gjøre sine umodne Forsøg i Penge, Forsøg, som han i de kommende Aar vilde

ønske at kunne overgive til Forglemmelse. Hvilken Nedværdigelse maa det ikke have været for ham efter sit Navn at sætte Ordet „Kunstmaler“; han kunde lige saa godt have skrevet „Malersvend“.

Jeg havde nu næsten i et halvt Aar følt Interesse for mine unge Venner, thi i mit Hjærte kaldte jeg dem saaledes. En Dag, kort før Jul, sad jeg halv sørgmodig og tænkte paa min egen Jul og paa deres, — hvor ensom den vilde blive baade for dem og for mig, og hvor det var Skade, at jeg ikke havde saa meget at raade over, at jeg kunde sende dem et godt Julemaaltid og indbyde mig selv til Gjæst hos dem.

I det jeg sad og saa' der over, forekom det mig, som om der paa én Gang blev Forstyrrelse i Huset, og jeg syntes, at jeg kunde skimte Lucy Waters smukke Skikkelse vimse frem og tilbage. Ja, det var virkelig hende. Hun bevægede sig hurtigt, som man gjør, naar man venter noget glædeligt; snart rørte hun op i Ilden, snart ordnede hun noget ved Bordet, og af og til lagde hun sin Kind tæt til Ruden og saa' længselsfuld ned ad Gaden. Hun ventede øjensynlig en fremmed. Jeg tænkte da paa, hvor dejligt det var at vente nogen med Glæde og Længsel, at ordne alle Smaating, at passe Ilden, at rulle Lænestolen frem og have Skammelen parat, at lytte ivrig og skjælvende efter Urets Slag, naar den bestemte Time var kommen — og saa sætte sig ned og forsøge „at være taalmodig“, maaske tale ligegyldig om almindelige Ting og se rolig og ubekymret ud, som om Hjærtet ikke bankede heftig ved enhver Lyd.

Tosse, som jeg var, at kalde slige Syner frem, naar man sidder stille og stirrer ned ad den mørke Gade, hvorfra intet Fodtrin vil komme, eller med sløvt, fraværende Blik ser ind i Kaminilden, som ikke oplyser andre Ansigter, end det ene, taarevædede, som er — dit eget. Men, Taalmodighed! Om Haabet end ikke besøger dit ensomme Hjem, vil dog altid ét blive tilbage, som ingen Ulykke, ingen Forandring kan tage fra dig — Erindringen om Fortiden. —

Jeg kunde ikke mere udholde at betragte min Gjenbo, og da jeg huskede paa, at jeg skulde hente en Træklods, tog jeg mit Tøj paa og gik ud. I det jeg aabnede Gadedøren, kørte en Vogn frem med Kufferter paa Bukken, og der blev spurgt efter Navnet „Waters“. I samme Øjeblik brød en Lysstraale frem fra en Dør, der blev lukket op lige over for; den skinnede paa de vaade Brosten, og det unge Menneske kom løbende ud paa Gaden.

„Fader — Moder — her er det! Lucy, hold Lyset!“

Saa vare de unge Mennesker altsaa ikke forældreløse. Det borttog noget af det romantiske, men det forhøjede min Glæde. Nu vilde de i det mindste tilbringe en glad Jul.

Jeg vidste, at de gjorde det. Jeg saa' dem alle gaa til Kirke. Sønnen understøttede sin Moder, og Lucy holdt sin gamle Fader under Armen. At dømme efter hans Udseende, tænkte jeg mig, at han var en ødelagt Landmand, hvis kjærlige, trofaste Børn havde søgt at indrette et Hjem for deres nedbøjede Forældre. Ja, hvor fattigt det end var for dem, den Dag var der Glæde inden for dets Vægge. Den

lille Familie havde desforuden en Gjæst, en ung Mand. I Skumringen lagde jeg Mærke til, at Gjæsten sad imellem gamle Mrs. Waters og hendes Datter, og i det Øjeblik, da Ilden fra Kaminen oplyste Lucys Ansigt, saa' jeg hende betragte ham med Æmhed og Stolthed. „Det er igjen den gamle Historie“, tænkte jeg.

Det undrede mig derfor ikke at se den fremmede næsten daglig aflægge Besøg hos Waters. Han kom altid ved det samme Klokkeslet, og jeg fik i Almindelighed at vide, naar man ventede ham, ved at se Lucy, som sad og arbejdede ved Vinduet, hvert Øjeblik kige ned ad Gaden. Og naar der blev lukket op for ham, vilde jeg vædde ti mod én om, at det var Lucy i egen smilende Person, som tog imod ham.

Saaledes stod Sagerne i flere Maaneder. Der var øjensynlig indtraadt en Forbedring i deres Omstændigheder, men om dette var foranlediget ved Miss Waters forøgede Indtægter, kunde jeg ikke blive klog paa. Jeg troede det rigtig nok ikke, især da der foruden den første Annonce var kommen én til, der underrettede Publikum om, at man dér kunde „lære at forfærdige Voxblomster paa moderate Vilkaar“. Kort efter læste jeg i „Times“, at „en agtværdig Person ønskede Beskjæftigelse ved at føre Bøger, indkassere Regninger osv.“; og at der var „umøblerede Værelser til Leje hos en rolig Familie“. Adressen var ingen anden end mine Venner Waters. Vist er det, at var der nogen Sinde en strængt arbejdende Familie, som kæmpede sig frem, saa var det mine Gjenboer.

De vare til stor Velsignelse for mig. Det gjorde mit Hjærte godt at have saadanne varme og uskyldige Interesser, skjønt det var i al Hemmelighed, og dem gjorde det jo ingen Skade. Den gamle Moder, som kom glad hjem fra Torvet med sine smaa Indkjøb, vidste ikke, at et skjult Øje fulgte hende og ønskede, at hendes lille Forraad i Kurven maatte fordobles tifold; den ungdommelige Kunstner havde det ikke værre, fordi jeg følte Sympati for ham — jeg forstod saa godt det Liv, han førte inden for det halvt tildækkede Vindue; og naar Lucy og hendes Elsker — thi det var han naturligvis — spaserede ud sammen i Skumringen, vare de da mindre lykkelige, fordi deres Fjed bleve fulgte af en stille Velsignelse fra et Hjærte, der følte saa meget mere, hvad en saadan Rigdom af Kjærlighed maatte være, da det selv var gaet saa fattigt gjennem Livet. —

En Eftermiddag var Spasereturen kortere end sædvanlig. Da de igjen gik ind i Huset, saa' jeg Lucy holde Lommetørklædet for Øjnene. Det gjorde mig ganske ulykkelig til Mode. Jeg tænkte hele Tiden derpaa, medens jeg sad ved mit Arbejde til langt ud paa Aftenen. Da jeg endelig rejste mig op, saa' jeg mekanisk der over. Lampen brændte endnu i den lille Dagligstue hos Waters. Døren var aaben, og jeg saa' Lucy staa i Gangen med et Lys i Haanden. Ved Siden af hende stod deres sædvanlige Gjæst, hendes formodede Elsker. De talte sammen i nogle Minutter, medens han holdt hende i Haanden. Endelig vilde han til at gaa; hun satte Lyset fra sig og slog sine Arme om hans Hals med et saadant Udtryk

af Sorg, at jeg følte, hvor tung Afskeden maatte være for dem. Han gik bort, Døren blev lukket, og det blev mørkt der ovre. Hvilket Mørke maatte der ikke være i den unge Piges Sjæl! Jeg forstod det; ingen kunde bedre forstaa det end jeg.

Efter denne Aften saa' jeg ikke mere til Elskerens. Lucy gik sine Spasereture alene. En kort Tid var hendes Gang langsom og Hovedet bøjet; men disse Tegn paa hendes Sorg forsvandt efterhaanden. Ungdommen kan bære saa meget. Trods sine Bekymringer, saa' Lucy rask ud, og jeg glædede mig derover. Desuden syntes Familiens Formuesomstændigheder stadig at blive bedre. Inden Sommeren var forbi, vare alle Vinduesskodderne tagne af; der kom Møbler og en ny Beboer. Paa Gadedøren blev anbragt en Messingplade med Indskrift: „Mr. Gambier, Læge.“

Denne Mr. Gambier var lille af Væxt; smaa Mandfolk falde ikke i min Smag. Han gik med blaa Briller; det gjorde ham heller ikke tiltrækkende. Desuden var han noget skaldet, og han saa' ud til at være mellem fireti og femti Aar. Jeg synes slet ikke om ham. Tilsyneladende stod han paa en god Fod med Waters; jeg saa', at han gik til Kirke med dem hver Søndag.

„Kan du ikke fortælle mig noget om dine Gjenboer?“ spurgte en af mine faa Veninder mig en Dag. Hun føler Medlidenhed med min Ensomhed og opliver den en Gang imellem ved at passiare med mig, medens jeg arbejder.

Jeg holdt ikke af at fortælle noget om, hvad der til Dels kun var grundet paa Gisninger fra min

Side, og jeg bemærkede derfor: „Hvorfor spørger du derom?“

„Fordi jeg en Dag saa', at de give Undervisning i at forfærdige Voxblomster, og jeg vilde gjerne, at min Harriet skulde lære det for sin Fornøjelses Skyld. Saa gik jeg der over i Dag og blev bekjendt med den elskværdigste Familie af Verden. Moderen er saadan en venlig gammel Kone, og Datteren er en rigtig elskværdig ung Pige. Jeg blev ganske indtagen i dem og har nu bestemt, at Harriet skal lære Kunsten hos Miss Waters.“

Harriet begyndte sin Undervisning der ovre. Hun var et livsglad, godmodigt Pigebarn paa en femten, sexten Aar. Af og til kom hun over til mig og fortalte mig adskilligt om mine Gjenboer. Hun var aldeles henrykt over hele Familien. Der havde efter hendes Mening aldrig existeret en saa yndig gammel Dame som Mrs. Waters, et saa begavet ungt Menneske som Mr. Alfred, eller saadan en Engel, som Miss Lucy.

En Dag kom Harriet løbende ind i mit Værelse med saadant et Udbrud af Henrykkelse, at jeg blev ganske overvældet.

„Nu er jeg kommen efter det! Jeg tænkte nok, at jeg skulde faa det at vide. Nu véd jeg, hvorfor de alle have smilet og hvisket og haft travlt med at sy Kjoler og andre Ting, og hvorfor de flere Gange have opsat mine Læretimer, og —“

„Nu vel, min Pige, hvorfor da?“

„Fordi Lucy skal have Bryllup. De ere alle saa glade, og det er jeg ogsaa, skjønt jeg nok vilde ønske, at Mr. Gambier var højere og smukkere.“

„Mr. Gambier!“ — Min Træklods faldt ned paa Gulvet. „Det er umuligt, Barn! Fortæl mig ikke, at dette yndige, elskværdige Væsen er saadan en —“

Jeg standsede. Ikke for alt i Verden vilde jeg have aabenbaret, hvad jeg vidste. Jeg undertrykkede min Uvilje og den Foragt, som opfyldte mit Bryst. Jeg hørte paa Harriet, som udbredte sig om Brylluppet, der skulde afholdes i den paafølgende Uge, om Brudens Lykke og om Brudgommens udmærkede Egenskaber.

Endelig forlod hun mig. — Hvem skulde tro, at Lucy var en af disse svage, ubestandige Personer, der ere saa hjærteløse, at de skifte Elskere, lige saa tit som de skifte Handsker, som ere parate til at gifte sig med hvem som helst, naar de blot kunne blive gifte.

Da jeg næste Dag saa' hende gaa ned ad Gaden med Mr. Gambier under Armen, medens hun saa' glad og lykkelig ud, som det anstaar sig en trolovet Brud, kom jeg ordentlig til at hade hende.

Jeg bestemte mig til at ville forlade mit Hjem paa Bryllupsdagen, for ikke at se, hvor afskyelig den brudte Troskab blev opofret, men Harriet kom og bad paa sin indsmigrende Maade, om hun maatte se paa Stadsen fra mine Vinduer. Jeg kan nu ikke nægte det Pigebarn noget, og derfor blev jeg hjemme, men jeg vilde ikke selv være ved Vinduet.

„Fortæl mig alt, hvad du ser, Harriet.“ — Og det gjorde hun, ja en hel Del mere endnu; thi hendes lille Tunge løb uafsladelig om „dem lige over for“, især om Mr. Gambier.

„Ti stille Barn. Jeg vil ikke høre noget om ham,“ sagde jeg heftig, „den ubehagelige gamle Mand.“

„Gamle Mand! Hvad for noget! Han er lige fyldt tretti Aar. Det har Lucy fortalt mig; hun holder saa meget af ham og siger, at han er den bedste Mand i Verden.“

Jeg svarede ikke noget, men kom til at tænke paa den Aften, da den inderlige Omfavnelser og den sørgelige Afsked med den unge Mand fandt Sted. Hvor turde hun staa paa den samme Plet, hvor hun den Gang stod med sin tidligere Forlovede, og gaa over den samme Dørtærskel for at begive sig til Alteret med en anden!

Jeg gik hen til Harriet med det Forsæt at holde en lille Prædiken for min unge Veninde om Troløshed, da jeg saa' en ung Mand staa ved Vinduet, og til min Forbavselse opdagede jeg, at det var den samme, med hvem Lucy saa tit havde spaseret.

„Sig mig, Harriet, véd du, hvem den Herre er, som staar der ovre?“

„Hvem? Ham med det brune, krøllede Haar? Det er jo Lucys ældre Broder, ham, hun holder saa meget af. Han er Huslærer hos en fornem Familie paa Landet. Han har hjulpet hele sin Familie og kom tit og besøgte dem, inden han tiltraadte sin nye Stilling. Lucy har fortalt mig, at hun var saa bedrøvet, da han rejste.“

„Gud velsigne dig, Lucy!“ mumlede jeg, i det jeg var nær ved at græde. „Hvilken Dumrian har jeg ikke været! Og dog var Misforstaaelsen ganske naturlig. Men jeg burde ikke have tænkt saa ilde om

Lucy, jeg skulde have troet, at dette yndige Ansigt kun kunde tilhøre en sand Kvinde.“

„Men,“ sagde jeg smilende til Harriet, da jeg havde fortalt hende om min Fejltagelse, og hun ordentlig havde drillet mig derfor, „jeg kan alligevel ikke forstaa, hvorledes Lucy kunde gaa hen og gifte sig med saadan en Mand, som Mr. Gambier.“

„Nu dømmes De igjen efter Skinnet. Hun har kjendt ham fra hun var Barn, og han har altid været saa god imod hende. Han har ogsaa frelst hendes Moders Liv, da hun en Gang var meget farlig syg. Efter hvad Lucy har fortalt mig, har han længe været meget ulykkelig til Mode, fordi han ikke troede, at hun kunde bryde sig om en Mand, der saa' saa grim og gammel ud, og hun vilde ikke have, at han skulde gifte sig med hende af Taknemmelighed. Men det gjør hun heller ikke, hun tager ham af Kjærlighed — virkelig Kjærlighed. Se nu paa hende.“

Lucy kom til Døren med Mr. Gambier. Trods hans lille Skabning, og trods hans blaa Briller, saa' han nu i mine Øjne ud som en fuldkommen Apollo. —

Jeg har været et Aarstid borte fra Byen og fra mit Hjem, ikke for Fornøjelses Skyld, men af Pligt. Jeg har nemlig plejet en Slægtning, som har ligget syg i lang Tid. Denne Slægtning havde tit hjulpet mig ud af Pengeforlegenhed, og jeg fandt derfor, at det var min Pligt til Gjengjæld at hjælpe hende efter bedste Evne, da jeg fik Underretning om, at hun var meget syg og ikke havde andre end et Tjenestetyende til at pleje sig. Hendes Sygdom trak meget længe ud; nu er hun død og har efterladt mig en lille Nødskilling.

Mit første Blik, da jeg kom hjem, gjaldt mine Gjenboer. Messingpladen med „Mr. Gambier, Læge“ prydede endnu Gadedøren, men der var ikke flere Inskriptioner. Det blev mig fortalt, at de gamle Folk kom der hver Dag; de maatte altsaa bo i Nærheden. Da jeg tilfældig fik fat i et Katalog fra Udstillingen af Malerier i Vandfarve, saa' jeg under Bogstavet W. Navnet „Alfred Waters.“ „Bravo, min unge Ven!“ sagde jeg til mig selv, „det var en god Begyndelse.“

I Aften, medens jeg sidder og skriver denne lille Historie, bliver jeg hele Tiden forstyrret ved Lyden af Musik og Dans fra den modsatte Side af Gaden. Gambiers have naturligvis Lov at more sig, naar de have Lyst dertil, men — aa, nu husker jeg det. I Morges saa' jeg en Vogn, som den gamle Mrs. Waters blev hjulpen ind i, tilligemed en Bylt hvide Knip-linger og Muselin; — jeg begynder saamænd at tro, at de har Fadderstads der ovre!

EGEN OG BØGEN.

Hvor Blomsten smiler, lys og glad,
i Sommersolens Straalebad;
hvor Granen knejser, rank og stor,
mens Fugleskarens Jubelkor
højt toner gennem Skoven; —
hvor Paddehatten, giftiggraa,
sig dølger lumsk bag Tuens Vraa;
hvor Snogen bugter sig i Ring,
og kronet Hjort i lette Spring
sig tumler helt forvoven, —

dér gro'de en Gang, mild og bly,
en liden Busk, men uden Ly
den stod, med svag og nøgen Kvist;
kun Solens milde Øje hist
tilsmiled den med Glæde.

Og, naar den mørke Uvejrssky
drog vældig over Land og By,
da stod den saa forladt og gold,
thi Stormen røved, ond og kold,
dens allersidste Klæde.

Taalmodig sukked den i Løn
 og bad en ydmyg, stille Bøn;
 kun Herren hørte Plantens Røst,
 men sendte ogsaa Haab og Trøst
 med Vaarens lyse Dage. —
 Kun svage vare Plantens Skud,
 og langsomt folded Knoppen ud
 det fattige og simple Blad —
 dog følte den sig tryk og glad,
 thi Troen blev tilbage.

En vældig Bøg, hvis ranke Top
 sig hæved højt mod Skyen op,
 stod glimrende i Sommerdragt,
 hovmodig stolt af Rigdoms Pragt
 og svulmende af Lykke.
 Med kold Foragt den skued ned
 til Egebuskens Lidenhed.
 „Ha!“ — spotted den — „du usle Kryb,
 hvi staar du dér i Armod's Dyb
 saa nøgen, uden Smykke.“

„Ak, gjerne hæved jeg mig, skjøn
 og herlig, som din Krone grøn;
 men Kraften i min spæde Arm
 er ej som Længslen i min Barm,
 dog bør jeg ikke klage;
 thi Gud, som skjænker Liv og Mod,
 var stedse mig en Fader god;
 til ham jeg sætter al min Lid, —
 og flygter Vaaren, mild og blid
 den vender dog tilbage!“ —

Det suste gjennem Bøgens Hang,
 dæmonisk spottende det klang;
 som Latter hvisled det rundt om
 i Skovens tavse Helligdom;
 men Egen stod bedrøvet.

„Du Taabe! kan du savne Kraft,
 naar Solens Lys og Jordens Saft
 er givet dig til Overflod; — —
 men du har ej det stolte Mod,
 der hæver os af Støvet.

Se kun, hvor rank, hvor høj og stærk
 jeg staar, det er mit eget Værk.
 Jeg lyder ingen Herres Bud,
 men stander evig, stolt og prud,
 og lær ad Stormens Vælde.
 Du „sætter al din Lid til Gud,“
 men avler ikkun svage Skud, —
 nej Daare, vis kun, at du vil,
 og der er ingen Magter til,
 som kan din Vilje fælde!“

Saalunde vare Bøgens Ord;
 men Egen bøjed tavs mod Jord
 sin nøgne Gren med ydmygt Sind
 og sukked: „Ak, hvor du er blind,
 du Skovens stolte Kæmpe!
 Der er en Magt, det véd jeg vist,
 som skjænker os hvert Blad, hver Kvist;
 der er en Gud, hvis Almagtshaand
 kan binde os med tunge Baand
 og syndig Hovmod dæmpe!

Ja, Solens Lys, det er vor Kraft,
 og Viljen, det er Jordens Saft;
 men hvo har vækket Solens Glød
 og dannet Jordens rige Skjød
 i Himmelrummets Øde?

Kan vi vel fjærne Skyen sort,
 der røver Solens Varme bort?
 Og er vel Rigdoms Magt saa stor,
 at den kan hæve Nattens Flor
 og tænde Morgenrøde?“ —

Saaledes tænkte liden Eg; —
 men højt paa Himmelbuen steg
 den tunge, sorte Uvejrssky,
 og gjennem Jordens dumpe Gny
 fór Lynets vilde Flamme.

Dog — Bøgen stod med trodsigt Sind
 og stirred sig paa Lynet blind.
 Da lød et mægtigt Tordendrøn —
 den stolte Bøg, saa rig og skjøn,
 laa knust, med splintret Stamme.

Hvor Blomsten smiler, lys og glad,
 i Sommersolens Straalebad;
 hvor Granen knejser, rank og stor,
 mens Fugleskarens Jubelkor
 højt toner gjennem Lunden —
 dér staar et mægtigt Egetræ,
 hvis skjønne Krone blev et Læ
 mod Stormen for den lille Fugl,
 der savnede et venligt Skjul,
 et Hjem i Aftenstunden.

Vel er ej Egen høj og rank,
har ej en Stamme, fin og slank,
men ædel er dens Kæmpekraft,
og fuld af Rigdom er dens Saft,
der strømmer gjennem Løvet.
— I Hundreder af lange Aar
den lille, svage Plante staar,
som Skovens Drot — men uden Bram;
thi aldrig vil den glemme ham,
der hæved den af Støvet!

E. K.

VED ET KUNSTNERPARS

SØLVBRYLLUP.

O Roma, høje Mø, alvorligmilde!
du drager til dig, løndomsfuldt og stille,
hver Kunstens Søn og Datter,
der fjærnt og ensom gaar,
og hver sin Genius fatter,
naar i dit Lys han staar.

Dronningmø! — fra Alverdens Riger
Aandens Æt til din Trone higer,
Aandens Æt.

Saa drog for fem og tyve Somre siden
to sande Kunstens Børn i Ungdomstiden
med Sindets dybe Længsel,
i Aanden frejdigglad,
fra Nordens mørke Fængsel
hen til din Marmorstad.

Barnligbly og med sænket Øje
for din Fod knælte de, du høje,
for din Fod.

Og mægtigt strax du begge til dig lænked,
 ham Nordens dybe Seerblik du skjænked,
     og ej du glemte hende,
 du hende gav en Krans,
 hvis rige Farver brænde
     med end usvækket Glans.

Se, da bandt du dem til hinanden
 med en Krans, skjøn som ingen anden:
     Myrtens Krans*).

Og begge gav du da hin Ve og Glæde,
 som i de sande Kunstens Børn har Sæde,
     hin Aand, hvor Smerten hviler
 maaske i dybest Grund —
     et Barnesind, der smiler
 og græder samme Stund.

Hin Natur, delt af Fryd og Smerte,
 hin Natur gav du deres Hjærte —
     hin Natur.

Saa mangan af os droges mod det fjærne,
 o Rom, af din vidunderlige Stjærne!

Men hvo, som med sit Øje
 ej saa' dit lyse Hjem,
 kan her med Tak sig bøje
 og se din Glans i dem!

Høje Rom, tak for ham og hende!
 Gjennem dem kan din Aand vi kjende —
     gjennem dem!

Thomas Lange.

*) Det paagjældende Kunstnerpar blev viet i Rom.

„PROVSTENS ELIN.“

Efter det svenske ved A. W.

I.

Den grønmalede Vogn holdt allerede foran Indgangsdøren til Provstegaarden, og gamle Ane kom med hurtige Skridt ned ad Forstuetrappen, iført sit stortærnede uldne Sjal og med den gamle Salmebog vel indpakket i sit Lommetørklæde. Det havde jo ogsaa ringet for anden Gang, og Ane havde aldrig før begivet sig saa sent paa Vej til Kirke, med Undtagelse af den Fastelavns-Søndag, da hun havde forglemt sig selv i en saadan Grad over den Nydelse, en fed Kalvesteg foraarsagede hende, at hun først mødte i Kirken, da Gudstjenesten omtrent var forbi, — det var en Plet paa Anes gode Navn og Rygte, som hun aldrig kunde glemme.

Ane var imidlertid ikke kommen længere end til Leddet ved Vejen, da hun blev kaldt tilbage af Provsten, som raabte til hende ud af et af Vinduerne: „Hør, Ane! du kan kjøre til Kirke med Mo'er; jeg kommer bag efter med Elin — jeg har noget at tale med hende om.“

Ane blev længe staaende aldeles forbavset paa det samme Sted. Der var altsaa en Hemmelighed i Provstegaarden, som Ane ikke kjendte noget til! — og det en Hemmelighed, som kunde foranledige Provsten til at afstaa sin Plads i Vognen og begive sig til Fods til Kirken — noget, som ej var hændet i det mindste i de sidste ti Aar. Og det var Ane, som i Stedet for Provsten skulde komme kjørende til Kirken og have Plads ved Siden af selve Provstinden og kjøre forbi Lensmandens tykke Lene, som nylig luntede afsted i Støvet og Solheden — det begyndte ordentlig at løbe rundt for den gamle! Og hvis nu oven i Kjøbet „Taarn-Ole“ ikke opdagede, at der ingen Provst var med i Kjøretøjet, og begyndte at „ringe for Præsten“, naar de kom kjørende op ad den lange Kirkebakke!

Stakkels Ane! hun var ganske forvirret over al denne pludselige Forundring og Glæde, og hun vilde vistnok til sidst være falden ned paa Jorden, som Følge af de forgjæves Forsøg, hun gjorde paa at komme op i Vognen, hvis ikke Gaardskarlen havde taget hende om Livet med begge Hænder og løftet hende op i Vognen, medens hun udstødte Angestskrig. — De andre Pladser i Vognen bleve udfyldte af Provstinden og de to ældste Døtre; Karlen, som skulde kjøre for dem, satte sig ved Anes Fødder; Parasollerne bleve opslaaede; den gamle Hest fik et Rap af Pисken, og saa gik det rask frem ad den støvede Landevej.

Provsten stod endnu og saa' hen ad Vejen, uagtet de længe havde været ude af Sigte. Det var øjensynligt, at han var dybt hensunken i sine Tanker, thi han mærkede ikke, at Elin nu ogsaa var kommen

ud og stod lige ved ham, i det hun fæstede nogle Blomster i sin runde Hat.

Elin havde nylig fyldt sit sextende Aar. Det var en bleg og spinkel Skikkelse, til hvem der ikke vilde være bleven lagt videre Mærke af fremmede, hvis der ikke havde været et saadant forunderligt drømmende Udtryk i hendes store, askegraa Øjne. Ved det første Øjekast forekom det, som om Elin, der var en umiskjendelig nordisk Type, havde laant noget af Naturens Kulde; men man opdagede snart, at hun var opfyldt af en inderlig Varme, trods det tilsyneladende kolde Ydre. Dette hendes Ydre mindede noget om Rimfrosten, som Vinteraftener sætter sig paa Vinduesruden: det er en Brydning af Varmen inden for mod Kulden og Frosten uden for. —

„Provstens Elin“ nød den største Anseelse i hele Sognet: den dybeste Nejen og den venligste Hilsen gjaldt altid hende, hvor som helst Provstens grønmalede Vogn viste sig. Den gamle, trætte Bonde, som mødte hende paa Vejen, stod altid stille og saa' efter hende, naar hun var gaaet forbi ham. Han vidste ikke hvorfor, men denne lyse, blege Skikkelse mindede ham om længst forsvundne Tider, da han som en lille rødkindet Dreng sad paa Mo'ers Skjød og hørte hende fortælle om de lette, forunderlige Væsener, som om Natten dansede blandt Ellene ved Stranden og om Dagen sad ved Klipperne for gjæk-kende at gjentage alt, hvad der blev sagt. Derfor følte han sig glad til Mode, naar han mødte hende, — det var som om han indaandede en mildere Luft, naar hun gik forbi. Og dog vidste han, at hun aldrig, som hendes Søstre, standsede for at spørge til

hans Børn, eller kom i hans Hjem for at trøste og opmuntre ham i Modgangens Timer; — i Almindelighed vandrede Elin alene omkring i Mark og Skov, medens Moderen og Søstrene bragte Fødevarer og Lægemidler til de syge i Sognet; og om Vinteraftenerne, naar de alle i Provstegaarden vare beskjæftigede med at sy Klæder og strikke Strømper til de fattige, plejede hun at sidde stille og ubeskjæftiget, stirrende ind i Kakkellovnsilden. Men alligevel var og vedblev Elin at være alles Yndling.

Elins Anseelse hvilede dog ikke altid paa saa løs en Grund. Det bedste Bevis derpaa var, at hun maaske ikke noget Steds blev vurderet højere end i Hjemmet, hvor en slig poetisk Forgyldning ellers snart skulde blive afslidt ved Hverdagslivets uophørlige Gnidning. Men Elin havde et varmt og rigt Hjærte; dette var den Talisman, hvori Hemmeligheden ved hendes Trolddomsmagt var gjemt. —

Provsten og Elin havde allerede tilbagelagt et godt Stykke af Vejen til Kirken, inden nogen af dem havde ytret et eneste Ord. Elin havde strax mærket, at hendes Fader vistnok havde noget af Vigtighed at meddele hende, dels paa Grund af hans usikre Gang, og dels fordi han kastede urolige Blikke, snart paa Stenene ved Vejkanten, og snart paa Kirkens Spir, som af og til dukkede frem bag de løvrige Ege- og Lindetræer.

„Fa'er! Tror du, vi faa Regn i Dag?“ spurgte Elin.

„Nej, det tror jeg saamænd ikke,“ svarede Provsten, i det han sukkede.

„Jeg hørte Anders i Gaar sige til Britta, at

der vistnok bliver Misvæxt igjen i Aar; jeg vil da haabe, at det ikke bliver Tilfældet.“

Provsten svarede aandsfraværende: „Herrens Haand hviler tungt paa os!“ — De bleve atter tavse.

Nu havde de naaet Foden af selve Kirkebakken; foran dem laa den lille hvidmalede Kirke, som, beskinnet af Solen, hævede sig frem imellem de mørke Gravhøje, ligesom Haabet hæver sig over Mistvivlen. Nu standsede Elin og saa' Provsten stift i Øjnene. „Fa'er!“ sagde hun, „der var noget, du vilde tale med mig om.“ —

Ogsaa Provsten standsede og saa' et Øjeblik paa Elin. Derpaa svarede han: „Ja, du har Ret, Elin, — der er virkelig noget, jeg vil tale med dig om.“ Han bad hende om at sætte sig ved Siden af ham paa en Sten, som laa ved Vejen.

„Kan du huske Onkel Erik?“ begyndte han.

„Nej, Fa'er,“ svarede Elin forundret, „jeg har jo aldrig sét ham.“

„Jo, sét ham har du,“ vedblev Provsten, „men du var saa lille, at du vel knap kan mindes ham. Han huskede imidlertid altid dig, Elin. — Lige fra det første Øjeblik, da du kom løbende imod ham og slog dine smaa Arme om hans Knæ, fattede han Kjærlighed til dig, og den forlod ham aldrig siden. Ja, han fik endog en Gang det Indfald at ville antage dig som sit eget Barn.

„Jeg kunde dog ikke skille mig ved dig, kjære Elin! — Maaske handlede jeg urigtig deri for din Skyld, men det var mig umuligt! — Derfor har jeg aldrig talt til nogen derom, og jeg har bedt til Gud, at det ikke mere maatte komme paa Tale. —

„Han havde imidlertid taget en anden Beslutning. I det Brev, jeg modtog i Gaar, fik jeg at vide, at stakkels Erik pludselig er død, og at han i sit sidste Øjeblik fastholdt sin Yndlingstanke angaaende dig: han har testamenteret dig en Mængde Penge, Elin, og gjort dig meget, meget rig, — ja rigere, end jeg kunde ønske det.“ —

Provsten udtalte de sidste Ord med en svag Stemme, og det var synligt, at han skjælvede. Elin rødmede først; men strax derefter vendte hun sit Ansigt, der var blevet endnu blegere end sædvanlig, mod Provsten og svarede med en sagte, men fast Stemme: „Sig mig alt, Fa'er! — Der er noget, du endnu har skjult for mig.“ —

Med synlig Anstrængelse svarede Provsten, i det han greb hendes Haand: „Ja, Elin, — jeg har glemt at sige, at de ej vil have, du maa blive længere hjemme hos os.“ —

Provsten formaaede ikke at tale mere. Han støttede Hovedet i Haanden og saa' tankefuld ud over Marken. Elin vilde ikke udsørge ham mere, men sad stille og saa' op mod den klare Himmel.

Medens de sad saaledes, opdagede „Taarn-Ole“ dem. Til stor Sorg for Ane, havde han vist sig mere skarpsynet, end hun havde paaregnet; strax, da han saa' Kjøretøjet, bemærkede han, at der ingen Sortkjole var paa den. Allermindst havde Anes stortærnedede uldne Sjal kunnet vildlede ham, thi der fandtes ikke en eneste sort Traad deri. Imidlertid blev han ikke saa lidt forskrækket, da han fik Øje paa Provsten ved Birketræet paa Bakken, og i sin Forskrækkelse begyndte han at kime saa voldsomt, at

man maatte tro, der var noget alvorligt paa Færde. Da Provsten hørte den skarpe Klokkelyd, der lød som en Bebrejdelse, rejste han sig op fra Stenen, tog Hatten af, og i det han vendte Øjet mod Himlen, sagde han: „Ja, Herre! du har Ret til at være utaalmodig over mig.“ Derpaa vendte han sig om til Elin og sagde i en roligere Tone: „Her har du Brevet, kjære Elin! — Denne Gang er det dig selv, som skal træffe Afgjørelse om din Fremtid. — Gaa nu i Forvejen, Elin, — jeg har andre Børn, som trænge til mig.“ —

Elin forlod Provsten og gik lige hen til Kirken. Ved Indgangen til Kirkegaarden stode Bønderne opstillede i deres stive Søndagspuds. Da Elin nærmede sig Kirkegaarden, standsede de pludselig i deres Samtale; saa bleg havde de endnu aldrig sét hende. Hun gik hurtig forbi alle disse Mennesker, som fulgte hende med endnu mere forundrede Blikke, da de saa', at hun gik forbi Kirken, tværs over Kirkegaarden og forsvandt ved Skovbakken, som laa paa den modsatte Side ved en Styrtning og spejlede sin lysegrønne Klædning i den forbiilende Bæk.

Elin havde i Dag Brug for en større Kirke end den lille Landsbykirke: hun søgte Ensomhed.

Hvor er der dog stille i Skoven en klar, solrig Søndag-Morgen! — Bøndernes Støj paa Agrene, Kjøretøjernes Rumlen paa Vejene, Landsbybørnenes Leg ved Hindbærbuskene, Brændhuggernes Øxeslag — alt er blevet stille, og man hører kun Bækkens Rislen og Fluernes Surren i Luften. Af og til

lyder vel en enkelt Hunds Gøen fra en af Nabo-gaardene, eller Klokkernes Ringning høres i Afstand; men derefter bliver det igjen stille. Alt straalers og jubler og synes at sige: ogsaa Skoven holder Søndagshvile.

Elin gik fremad blandt de nikkende Klokkeblomster og de guldsquinnende Smørblomster; Spurvener hoppede kvidrende foran hende, og de smaa røde Jordbær tittede frem fra de grønne Blade, som om de vidste, at hun ikke vilde komme og gjøre dem Fortræd. — Endelig standsede hun ved en Afsats i Brinken, dér, hvor denne mest nærmede sig Bækken, og hun satte sig ned paa en flad, mosbegroet Sten, der syntes at være hende vel bekjendt; hun tog Hatten af og gjemte Ansigtet i begge sine Hænder.

Mange og vaxlende vare de Billeder, som svævede forbi hende, medens hun sad saaledes. Uden Orden eller Sammenhæng fløj hendes Tanker ligesom i en Feberdrøm fra den ene Gjenstand til den anden. Paa én Gang forekom det hende, som om hun var mægtig og rig og stod omgivet af en Skare forsultne Tiggere, som udstrakte deres magre Hænder mod hende, og da hun saa' nærmere paa dem, syntes hun, at hendes Forældre og Søstre vare iblandt dem. Men strax derefter forekom det hende, at hun selv stod lige saa fattig og sulten midt i Skaren, og at der blev kastet store Pengesedler ud til dem. Og da alle de andre begyndte at gnave paa Sedlerne, vilde Elin ogsaa til at gjøre det samme. Da mærkede hun, at hendes Hænder vare af purt Guld, og det forekom hende, at hendes Klædning og alt omkring hende var

af Guld; men i det hun vilde til at tage fat paa alt dette Guld, da vaagnede hun.

Elin følte Smerter i Panden, thi Solen havde brændt paa hendes ubedækkede Hoved. Hun rejste sig op, tog sin Hat i Haanden og gik hen ad Brinken til Bækken. Her badede hun sine Øjne og Tindinger med det friske Vand. Derpaa satte hun sig ned ved Bækkens Rand og tog det Brev frem, som Provsten havde givet hende.

Dette, der var skrevet af en af den afdødes Forretningsvenner, gjorde paa en kort, men tydelig Maade Rede for alle de Punkter i Testamentet, som vedrørte Provsten og hans Familie. Det vigtigste var, at der blev gjort den yngste Datter, Elin, det Tilbud at ombytte sit nuværende Hjem med Tantens, for at hun kunde være denne til Støtte og Selskab i hendes Alderdom; til Gjengjæld for denne Opofrelse vilde hun komme i uindskrænket Besiddelse af Tredjedelen af den afdødes anselige Formue. — Elin læste Brevet gjentagne Gange, og da hun havde overtydet sig om, at hun ikke havde oversét eller misforstaaet noget, lagde hun det atter sammen.

Elin sad længe og saa' ned paa sit eget Billede, der afspejlede sig i Bækken. Med Hovedet støttet til Haanden og med et bittert Smil paa Læben sad hun og betragtede sig selv, i det hun hviskede: „Nu er du rig, Elin! — Det er hverken Graaspurvne eller de smaa Blomster, og de se alligevel saa glade og tilfredse ud. — Ak, jeg var en Gang lige saa fattig som de! Jeg ejede, hvad de eje: Solskin og Kjærlighed og Frihed og slet ikke andet! — Men

nu komme de og tage alt dette fra mig og de give mig Penge i Stedet! Ja, nu er jeg rig!“

Hun hævede Hovedet og saa' vildt omkring sig. „Jeg vil ikke være rig!“ raabte hun saa højt, at Ekkoet i Bjærgtet gjentog: rig!

Atter støttede hun Hovedet i Haanden og vedblev i en roligere Tone, uagtet hendes Øjne vare fyldte af Taarer: „Men de kunne jo ikke tvinge mig til at blive rig! — Hvis jeg svarer dem, at jeg aldrig vil forlade Fa'er og Mo'er, og at jeg ikke vil have noget at bestille med Tante og hendes Penge — saa beholde de vel selv deres Rigdom?“

Taarerne løb endnu stærkere ned ad Elin's Kinder.

Da saa' hun igjen det forunderlige Drømmebillede: denne Skare af sultne Tiggere, og det forekom hende atter, at hun kunde gjenkjende sine Forældre og sine Søstre blandt dem. — Elin aftørrede Taarerne og tog igjen Brevet frem for at gjennemlæse det endnu en Gang. Derpaa lo hun, som hun aldrig før havde lét, og sagde: „I vil have Brød af mig? Ja, I skal faa Brød! — Og du, Fa'er, skal ikke længere være bekymret for din Gjæld, den skal jeg betale; — og Mo'er skal faa sit Spisekammer fyldt; — og der skal ingen dø af Sult i vort Sogn, — jeg skal sende Brød til dem alle! —

I det samme begyndte Kirkeklokkerne at ringe, thi Gudstjenesten var forbi. Da hviskede Elin: „I Jesu Navn!“ — og hun begav sig paa Hjemvejen, thi hendes Gudstjeneste var nu ogsaa forbi.

Dagen til Elins Afrejse var kommen. Allerede fra den tidlige Morgenstund havde hele Provstegaardens Befolkning været i livlig Bevægelse. Provstinden, hendes to ældste Døtre og Ane løb op og ned, ind og ud. Elin sad derimod ganske rolig paa Græsplænen i Haven og havde hele Skjødets fuldt af Blomster, medens Provsten sad paa Vippebrædtet med Piben i Munden og passede paa hendes mindste Bevægelse. Paa denne Maade var næsten hele Morgenen forløben, og Klokken var næsten otte, da de bleve kaldte ind til Frokosten.

Til Elins Ære var Frokostbordet dækket i Helligdagsværelset. Dette blev kun sjældent benyttet, og hele Sognet vidste derfor, at naar de grønne Rullegardiner vare trukne op i Provstegaardens Hjørneværelse, saa var der noget mærkværdigt paa Færde. Fremfor alle holdt gamle Ane Hævd over dette Værelses Anseelse. Hun betragtede det som en Helligdom, der vilde blive vanhelliget, hvis nogen anden end hun befattede sig med at pynte op der inde. Saadan som dér saa' ud for femten Aar siden, da Provsten flyttede ind i Provstegaarden, saaledes saa' der ud den Dag i Dag: det store Birketræsskab stod endnu paa den samme Plads op ad den brede Væg; de blaa Porcellænsvaser med Voxblomsterne og Paafuglefjedrene; det gamle Stueur, der stadig viste paa $11\frac{3}{4}$, som det nu havde gjort i mere end et Fjerdedels Aarhundrede; Karl den fjortendes Portræt, som hang over Sofaen — alt var paa sin gamle Plads og var i samme Tilstand, som den Gang.

Naturligvis var det gamle Ane, som havde dækket Frokostbordet i Dag. Da hun efter halvanden Times

Arbejde kastede det sidste, prøvende Blik paa sit Værk, var det med en vis Stolthed, hun betragtede det. Der stod Sølvkanden og skinnede midt paa Bordet; ved Siden af den laa den store Familiebibel med Messingbeslagene; for Symetris Skyld var der paa den modsatte Side af Bordet anbragt en vældig Flæskepandekage. Hvad Ane ikke beundrede mindst, var et lille Glasfad, som tilhørte hende selv; det var blandt andet fyldt med Brystsukker, indsvøbt i Guld-papir, med smaa hvide Sukkerlam, og med smaabitte Svøbelsebørn af Sukker. Alt dette havde Ane samlet paa i mange Aar, efterhaanden som der havde været Bryllupper, Barnedaab og andre Festligheder i Sognet.

Uagtet alle disse Forberedelser, var Frokosten alt andet end livlig; der var ingen, som havde rigtig Lyst til at gjøre sig til gode ved de mange Lækkerier. Provsten forsøgte at oplæse det sædvanlige Kapitel af Bibelen, da de havde taget Plads ved Bordet; men han havde knap læst en Fjerdedel deraf, før han standsede og lagde Bibelen bort igjen. Paa samme Maade gik det, da han skulde drikke sin Kaffe; han begyndte derpaa, men da han havde taget nogle Mundfulde, skjød han Koppen til Side og lod Resten af Indholdet blive staaende urørt. Da han endelig rejste sig fra Bordet og gik hen imod Vinduet, vare de andre glade over ogsaa at kunne forlade Bordet, og de søgte, ved at opfylde deres Pligt i Anledning af Elin's forestaaende Afrejse, at dulme den tunge Sindsstemning, som havde bemægtiget sig alle.

Imidlertid havde efterhaanden en stor Del festligklædte Almuesfolk samlet sig henne ved Leddet;

de vare alle komne for at tage Afsked med „Provstens Elin“. Da de nu saa' hende komme alene ud og sætte sig paa Forstuetrappen, medens hendes Sager bleve nedpakkede i Vognen, traadte de nærmere. Først kom Mændene og rakte hende deres grove Hænder, efter at de havde vel aftørret disse paa deres Frakkeskjøder; derefter kom Kvinderne, som kyssede hende paa Haanden, i det de nejede og fældte Taarer. Og de fleste af dem havde et og andet med, som de gav Provstinden: snart en Myseost, snart en Tallerken nykjærnet Smør og snart nogle store Hønsæg — det var altsammen bestemt til at skulle bringe Trøst paa Grund af Elins Afrejse. —

Nu rejste Elin sig og gik hen til Moderen og Søstrene. Først saa' hun længe stift paa dem, som om hun endnu en Gang ret vilde indprænte sig deres kjære Ansigtstræk; derefter omfavnede hun dem længe og varmt, men med dette ubestemmelige og uforklarlige Smil paa Læberne, ved hvilket hun skjulte al sin dybere Følelse, enten det drejede sig om Glæde eller Sorg.

Paa samme Maade omfavnede hun ogsaa gamle Ane, som stod og førte Forklædesnippen fra det ene Øje til det andet. Hun bad hende saa kjærligt om ikke at glemme „Provstens Elin“, at det var Ane umuligt at faa et eneste Ord frem af den lange Afskedstale, hun havde indøvet; hun kunde ikke svare med andet end lydelig Hulken.

Elin gik endelig hen til sin Fader og lagde Haanden paa hans Skulder. „Farvel, Fa'er!“ — hviskede hun og vilde ogsaa til at se ham i Ansigtet, men i det samme Øjeblik laa hun med Hovedet trykket

mod hans Bryst, — hun laa dér ligesom Blomsten, der har samlet for megen Dug i sin Kalk, saa at Stænglen paa én Gang af Vægten bliver bøjet ned mod Jorden.

II.

Det var den anden Vinter efter Elins Bortrejse fra Provstegaarden. Sneen laa paa Marken, og det var meget koldt. Alle Viduerne vare tillukkede; kun hist og her brød enkelte Lysstraaler frem fra Aabninger i Skodderne.

Inde i Dagligstuen sad Provstens Familie omkring den flammende Kaminild: Provsten i den store Lænestol, i Færd med at læse i nogle gamle Aviser, som han havde laant oppe fra Herregaarden; Provstinden og hendes Døtre i Virksomhed med at strikke Strømper. Lidt fra dem sad gamle Ane; hun var ogsaa i Færd med at strikke, i det hun dog af og til kjærtegnede Katten, som laa ved hendes Fødder.

Man mærkede let, at der var forløben to lange Aar, siden vi sidst saa' dem. Provstinden er ganske vist endnu den samme; kun er hun bleven endnu rundere og federe. Derimod er det tydeligt at se paa Provsten, at han er bleven ældre; Ryggen er noget bøjet, og Haaret er begyndt at blive graat. Ogsaa Ane er bleven meget gammel og svagsynet; det er med Vanskelighed, at hun endnu kan læse i Salmebogen, skjønt Elin har sendt hende et stort Forstørrelsesglas.

Elin — hun er og bliver borte! De havde alle

haft Haab om, at hun vilde være kommen sidste Sommer og forbleven nogen Tid hos dem. Men Elin havde undveget at tale derom i sine Breve, og Sommeren forløb, uden at hun kom.

Dette bedrøvede Provsten meget. Hendes Moder trøstede sig derimod lettere. Elin havde vel sagtens fundet, at Rejsen vilde blive altfor lang og besværlig, eller ogsaa — hvorfor var det utænkeligt, at hun, lige saa vel som andre unge Piger, kunde være bleven indtagen i en eller anden ung Mand, og at det var ham, der holdt hende tilbage? Hun huskede jo godt, at da hun selv knap var sexten Aar gammel, havde hun allerede forelsket sig i en Herredsfoged, to Adjunkter og en Organist, — og Elin var jo nu snart atten Aar gammel. — Baade Pigebørnene og Ane vare enige med hende om, at der maatte være noget saadant paa Færde. Kun Provsten rystede paa Hovedet af deres Tale og stirrede tavs ind i Ilden.

Medens de sad saaledes, kom Postbudet. Foruden nogle Breve til Provsten, var der ogsaa ét til hans Hustru, og det var netop fra Elin.

Strikkestrømperne bleve lagte i Skjødet, og alles Blikke vare rettede paa Provstinden, som gav sig til at aftøre sine Brillen og forberedte sig paa at forelæse Brevet.

Som alle Elins Breve, var ogsaa dette kort. Derimod skildrede hun livligere og nøjagtigere end i noget af de foregaaende Breve de forskjellige Fornøjelser, i hvilke hun havde taget Del. Vistnok havde man aldrig kunnet spore den ringeste Klage eller Misfornøjelse i Elins Breve, og man mærkede

heller ikke, at hun følte Længsel efter Hjemmet; men det var dog usædvanligt, at hun skrev med saa megen Interesse som i Dag. Oven i Kjøbet gav Elin sin Moder en fuldstændig Beskrivelse af sin sidste Baldragt og fortalte, at den havde været hvid som Sneen hjemme i Haven, og at hun havde haft store, hvide Blomster i Haaret, ja endog hvide Blomster paa Kjolen. Saadan havde Elin aldrig før skrevet!

Provstindens Ansigt straaled af Henrykkelse, medens hun oplæste alt dette, og gamle Ane begyndte at græde af Glæde, „fordi Frøken Elin havde faaet det saa godt“, som hun udtrykte sig. Da Provstinden havde fuldendt Oplæsningen, vendte hun sig med et triumferende Blik om til Provsten, ligesom hun vilde spørge om, hvad han havde at sige til et saadant Brev.

Først nu bemærkede hun, at Provsten havde vendt hende Ryggen og saa' ind i Ilden. Derover blev hun vred. „Men Fa'er!“ udraabte hun, „det ser jo ud, som om du slet ikke har hørt efter, hvad jeg har læst.“

„Jeg har hørt hvert eneste Ord, Mo'er,“ svarede Provsten rolig, men vedblev at se ind i Ilden.

I en noget blidere Tone vedblev Provstinden: „Naa, har du ogsaa i Dag fundet noget i Brevet, som kunde give dig Anledning til at være urolig?“

I det Provsten pludselig saa' op, svarede han: „Jo, Mo'er, endnu har aldrig noget Brev fra Elin gjort mig saa urolig, som netop det, du holder i din Haand.“

Dette var for meget for Provstinden! — Blussende rød og med al den Skarphed, som hun for-

maaede at lægge i sin Stemme, sagde hun: „Jeg synes, Fa'er burde skamme sig over at være vred, fordi Elin kan more sig, uagtet hun er borte fra Hjemmet.“

Ogsaa gamle Ane syntes, at Provsten nu gik for vidt, og hun mumlede halvhøjt: „Ja, den, som spørger saadan med Ulykken, skal nok til sidst kalde den frem.“

Uden at det lod til, at Provsten havde hørt noget af, hvad der blev sagt, fortsatte han, lige saa rolig som før: „Jeg har ganske vist aldrig kunnet blive rigtig klog paa vor kjære Elin, og det sker vist aldrig; men saa meget har jeg dog forstaaet, at jeg véd, hun holder baade af dig og af mig og af os alle her paa Gaarden, og at hun ikke har forladt sit Hjem, uden at hun føler baade Sorg og Længsel. Da jeg nu fra først til sidst ikke har sét ét Ord i Brevet, som berører dette, men kun har læst Beskrivelser af saadanne Ting, som Elin aldrig før har bekymret sig om, saa tror jeg, at hun kun har skrevet om alle disse Fornøjelser og al den Stads, fordi hun vil skjule noget for os, og at Elins Følelser i Virkeligheden ikke se saaledes ud. Derfor er jeg urolig, Mo'er!“

Alt dette sagde Provsten med saa megen Sagtmodighed og en saadan Overbevisning, at Provstindens Hefthighed hørte op. I Stedet derfor tog hun sit Lommetørklæde op og græd, i det hun beklagede sig over, at Fa'er saaledes forbitrede dem al deres Glæde og vilde have, at alle skulde være sørgmodige, fordi han selv var det. Da gamle Ane og Pigebørnene saa' dette, begyndte de ogsaa at græde, saa at Kokkepigen, da hun kom ind med Grødfadet, fandt hele Familien i Graad, hvorover hun blev saa be-

styrtet, at hun begyndte at raabe: „Ja, sagde jeg det ikke nok! — nu er Frøkenen død!“ og hun var nær ved at tabe Fadet i Gulvet.

Først nu kom Provsten til at huske paa de Breve, som vare adresserede til ham. De fleste af dem vedrørte kirkelige Anliggender. Derimod var der to Breve, som indeholdt noget helt andet; det ene indesluttede en Kvittering for, at hans ældste og største Gjæld var afgjort, men om hvis Betaling han selv intet vidste; det andet var underskrevet af Elins Læge og indeholdt de alvorligste Bekymringer for hendes Helbredstilstand, og han paalagde Provsten paa det bestemteste, at hun maatte vende tilbage til Hjemmet og nyde nogen Tids Hvile paa Landet.

Provsten gjennemlæste disse to Breve flere Gange meget langsomt. Derefter rakte han dem i Tavshed til sin Hustru og bad Ane om at hente hans Vadsæk ned fra Loftet, da han vilde rejse tidlig næste Morgen.

Det var atter Foraar! — Atter slog Lærken sine Triller oppe i Skyen, og milde Vinde legede blandt de nylig udsprungne Blade. Og atter beboede Elin sit lille Værelse i Kvistetagen.

Elin var syg. Hendes Kind var lige saa hvid, som den Klædning, hun bar. Og dog syntes det, som om hun ikke var syg, thi hendes Øjne tindrede, og der var i Almindelighed et venligt Smil paa hendes Læber.

Men vi vide, at Elins Smil ikke er til at stole paa. Bag ved det skjulte der sig endnu mere Uro

og Savn end Glæde og Tilfredshed. Dog var det ikke saaledes, at Elin skulde savne noget i det simple og fordringsløse Hjem, fremfor det rigere Liv, hvortil hun var bleven vant. Hun elskede tvært imod sit Hjem, elskede det højere end alt andet paa Jorden, og hvor lyse og svimlende hendes Fremtidsplaner end vare, saa dannede dog altid Hjemmets røde Vægge og hvide Vindueskarme Baggrunden for dem. — Men hun havde endnu ikke villet vende tilbage til Hjemmet; — endnu var ikke det rette Øjeblik kommet, endnu var Maalet ikke naaet!

Da vi sidst saa' Elin, var det iblandt hendes Blomster og Fugle og forfængelige Ungdomsdrømme. Hun har forandret sig meget siden den Gang. Andre Synskredse have aabnet sig for hendes Blik: hun drømmer ikke længere, hun handler, hun virker, hun bringer Ofre. Hun vidste ikke selv ret, hvilket Maal, hun stræbte at naa; hun vidste kun, at hun maatte stræbe efter at udrette noget, — og at hun endnu havde meget Arbejde tilbage, at hun endnu var langt fra det Maal, hun attraaede at naa. — Og derfor var det, at hun nærede Frygt for enhver Afbrydelse i sin Virksomhed, og at hun betragtede enhver Hindring eller Forsinkelse som den bitreste Ulykke; derfor var det, at hun havde skjult sin Sygdom med en næsten listig Omhyggelighed og nu næsten med Uvilje gjensaa' det Hjem, som ellers altid var Maalet for hendes største Længsel.

Alt havde været saa stille i Provstegaarden, lige siden Elin var kommen tilbage dertil, som om det kunde have været Helligdag hver Dag. — I Almindelighed sad Elin i Provstens store Lænestol,

og han selv sad ved hendes Side, i det han holdt hendes fine, hvide Haand i sin. Man aabnede og lukkede Dørene saa stille som muligt, og naar der blev talt om noget, skete det med hviskende Stemmer. Naar Elin en Gang imellem selv sagde et og andet, standsede alle deres Arbejde, og der blev saa stille, at man kunde høre Fluerne surre. Elin talte da om Skoven, hvor hun ikke kunde komme hen, spurgte om Liljekonvallerne vare udsprungne, om der var meget Vand i Bækken, og om Hvidtjørnsbuskene blomstrede endnu.

Imellem Stunder rejste Elin sig op og gik hen til Vinduet, støttende sig paa Provstens Arm; da saa' hun hen imod Højen, hvor Murene til det nye Skolehus allerede begyndte at rejse sig — det vilde blive et stadseligt Skolehus, med Bibliotek og Læsesal! — Men naar man spurgte hende, hvorfor hun stod og saa' paa Murene i Stedet for paa Blomsterne ude i Haven, saa smilede hun kun og saa' paa Fa'er; — det var nu en Hemmelighed mellem de to.

En Sommer Morgen, da man kun saa' nogle enkelte smaa hvide Skyer paa den lyseblaa Himmel, og en og anden svag Vind berørte Pinseliljerne, var Elins Lænestol bleven flyttet ud paa et skyggefuldt Sted i Haven; her sad hun med en opslaaet Bog foran sig, da Provsten kom tilbage fra et Ærende i Sognet.

„Hvad læser du, Elin?“ spurgte han og saa' paa Bogen, som laa paa hendes Knæ. Det var et af Bibelens første Kapitler, som var opslaaet.

Elin saa' smilende paa ham, i det hun svarede: „Kjære Fa'er, jeg læser om, at en Gang talte alle

Mennesker det samme Sprog og arbejdede for den samme Tanke.“

„Men du husker vel nok“, indvendte Provsten, „at den Tanke var en Synd mod Gud.“

Der kom en Skygge over Elins Ansigt, i det hun eftertænksomt svarede: „En Synd? — ja, saaledes kaldte han det jo, og han straffede Mennesket derfor. Men det var dog en skjøn Synd.“

Provsten hørte paa hende, som man hører paa en, der fantaserer. Han svarede kun: „Elin, du kan vist ikke taale Foraarsluften. Skal vi ikke gaa ind?“

Men Elin fortsatte: „Ak, hvor smaa, hvor egennyttige ere dog ikke vore Synder mod deres! — De forstode hverandre, — det gjøre vi ikke! Det var Gud, som vilde, at den ene ikke længere skulde forstaa den andens Røst.“

Hun sad et Øjeblik stille. Da rejste hun sig pludselig op og spurgte: „Tror du, Fa'er, at Gud var meget vred paa dem?“

„Al Dom tilhører Gud alene,“ svarede Provsten undvigende.

Men som om Elin ikke havde hørt hans Svar, fortsatte hun: „Aa, nej! Det var vistnok kun hans Mening, at de ikke skulde naa op til ham paa den Maade, og derfor forhindrede han dem deri. Han kunde da ikke vredes paa disse Stakler, som i det falske Haab om at kunne naa op til ham paa den Maade, byggede og byggede og saarede deres Hænder paa de skarpe Stenblokke og svimlede der oppe paa de stejle Mure . . . nej, Herre! du kunde ikke vredes paa dem.“

Da Elin holdt op at tale, hørte man Lyden af

en Vogn, som kørte hen imod Gaarden, og da Provsten gik ud for at se, hvem det var, der kom kjørende, hørte han sin Hustru raabe fra et af Vinduerne, at der var en fremmed Herre, som ventede paa ham i Helligdagsværelset. Han skyndte sig der ind, uden, til Provstindens store Forskrækkelse, at give sig Tid til at tage sin Stadskjole paa.

Provsten var næsten i en Time indelukket med den fremmede. Da de endelig kom ud, vare de endnu saa optagne af deres Samtale, at ingen af dem lagde Mærke til Provstinden, som stod i Forstuen og nejede saa dybt, hun formaaede. Hvem kunde det dog være? Hun havde nu i en hel Time gjort sig dette Spørgsmaal og gættet frem og tilbage. Men jo mere hun gættede, desto vanskeligere blev det hende at besvare dette Spørgsmaal; hendes Nysgjerrighed var aldrig før bleven sat paa saa haard en Prøve.

Endelig havde Provsten fulgt den hemmelighedsfulde fremmede til Vognen og var kommen ind i Stuen igjen. Han saa' bevæget og tankefuld ud og bad sin Hustru med en rystende Stemme om at sætte sig ned, for at de kunde tale sammen.

„Du véd, Mo'er,“ begyndte han i en saa langsom og højtidelig Tone, at han nær havde gjort Provstinden fortvivlet af Nysgjerrighed, „du véd, at fra det første Øjeblik, jeg hørte om Elins Lykke, som du kaldte den, blev jeg urolig og bekymret; der var noget, der trykkede mig for Brystet, som om der var lagt en Sten paa det. — Du blev utaalmodig derover og paastod, at jeg var egenkjærlig, og jeg var mangen Gang selv nær ved at tro, at det vir-

kelig var Tilfældet. Men denne Trykken for Brystet forlod mig dog aldrig, og jeg har ikke haft en eneste glad Time i hele det sidste Aar.

„Da fik vi at høre om Elins Sygdom, og selv du, Mo'er, maatte erkjende, at denne Lykke var bygget paa en farlig Grund, og at det maaske havde været det bedste, hvis hun aldrig havde forladt os. Naar du nu endelig har sét hende komme tilbage, saa bleg, saa spinkel og gjennemsigtig, at man skulde tro et Vindpust kunde blæse hende bort — sig mig saa, Mo'er, finder du endnu, at denne „Lykke“ virkelig har været til at misunde?“

Provstinden havde vistnok meget at indvende mod denne Opfattelse af Elins Lykke. Da hendes Taalmodighed imidlertid var bleven sat tilstrækkelig haardt paa Prøve ved den omstændelige Maade, Provsten udtrykte sig paa, og for endelig en Gang at faa noget at høre om den mystiske fremmede, som selsatte hendes Tanker saa meget, paatog hun sig en halv eftergivende Mine, slog Øjnene ned og rettede Folderne i sit Forklæde, hvilket var den sædvanlige Maade, hvorved hun gav til Kjende, at hun „strøg Flag“, som Provsten udtrykte sig. Han vedblev derfor: „Hvis nu denne Lykke, som har berøvet os Ro og Tilfredshed og Elin Helbred og Glæde — hvis den nu pludselig forsvandt, hvad vilde du saa sige dertil, Mo'er?“

Nu rettede Provstinden ikke mere paa sit Forklæde. Hun begyndte at ane, hvad der vilde følge efter, og hun løftede afværgende Haanden imod Provsten, ligesom hun vilde bede om, at han først vilde

give hende Tid til at samle Mod til at høre paa, hvad han endnu havde at meddele hende.

Ingen havde i den Grad som Provstinden lagt Vægt paa Elins Formuesomstændigheder; paa dem vare næsten alle hendes Luftslotte byggede. Det var derfor intet Under, at hun følte som et Knivstik, da hun fik Anelse om, at en eller anden Ulykke havde ruineret Elin. Stakkels Mo'er, hun havde ikke gennemgaaet mange Prøvelser i sit rolige og tilbageholdne Liv: en Kylling, som havde mistet sin ene Vinge, en fejlslagen Ost, et magert Offer i Kirken, alt dette havde hun allerede længe regnet til Livets haardeste Prøvelser. Hun var saaledes slet rustet til at modtage et Slag af denne Art; alene Tanken derom bragte hende til ligesom et frygt-somt Barn at skjule sig ved Provstens Bryst.

Snart bleve hendes bange Anelser bestyrkede. Saa skaansomt som muligt, og først lidt efter lidt, forberedte han hende paa, at Elins Formue var saa godt som tabt. Og medens hun hørte efter, randt Taarerne ud af hendes Øjne, og det vilde næppe have været Provsten muligt at stille hendes lydelige Hulken for det første, hvis ikke Middagsklokkens Lyd var kommen ham til Hjælp og havde tvunget Mo'er til at gaa ud i Køkkenet for at anrette Folkenes Maaltid.

Saaledes var da Provstens vanskelige Hverv halv fuldbyrdet. Men endnu stod det tilbage for ham at meddele Elin selv den sørgelige Nyhed, og med bankende Hjærte gik han ned ad Forstuetrappen for at opsøge hende i Haven.

Da Provsten vidste, at hans Hustru vilde blive

trøstesløs ulykkelig, havde han været meget ilde til Mode ved at skulle bringe Efterretningen til hende; derimod følte han næsten Længsel efter at bringe Elin Meddelelse om hendes Befrielse og Tilbagevenden til de gamle, saa længe savnede Forhold. Men nu, jo nærmere han kom Lysthuset, hvori Elin endnu sad og syntes at være falden i Søvn, desto mere forandrede hans Mod til en uforklarlig Uro og Tvivl. Ja, hans Uro blev saa stærk, at da han endelig naaede Lysthuset, stod han dér lige saa modfalden og tvivlraadig, som den Søndag-Morgen, da han skulde følge Elin til Kirken. Han vilde vistnok være vendt om, hvis hun ikke i det samme var bleven opmærksom paa ham og hævede Haanden for at jage en surrende Gede-hams bort. Provsten gik da hen til hende og sagde: „Jeg troede, at du sov, Elin. Bliver du ikke altfor længe i Luften i Dag?“

„Ak nej, Fa'er,“ svarede Elin med et vemodigt Smil, „jeg sidder her og samler Honning, ligesom Bien, til den lange, kolde Vinter, som jeg skal tilbringe langt borte fra eder. — Lad mig endelig samle saa meget ind, som jeg kan.“

Glemmende al Tvivl og alle Betæneligheder, slog Provsten sine Arme om Elin og sagde: „Nej, Elin, nu behøver du ikke længere at rejse bort her fra, — nu skal du altid blive hos os!“

Elin saa' forskende paa ham og spurgte i en urolig Tone: „Hvad er der hædet, Fa'er?“

„Du er fri, Elin!“ — vedblev Provsten med den samme Varme. „Tænk ikke mere paa de usle Penge, men bliv hos os, frisk og glad som før!“

Men Provsten studsede ved Elins Blik. Dette

Blik havde allerede én Gang tidligere skræmt ham, og han var ofte kommen til at mindes det i de forløbne to lange Aar; ligesom den Gang blev det efterfulgt af et kort, næsten befallende: „Sig mig alt, Fa'er!“

Provsten havde nu ikke andet Valg, end at meddele hende alt. Saa rolig, som han formaaede det, omtalte han, hvorledes hendes Formynder nylig havde været i Provstegaarden og bragt den sørgelige Meddelelse, at det Foretagende, hvortil Elin havde udlaaet sin Kapital, var fuldstændig ødelagt, og at Udsigterne til at redde selv en ubetydelig Del deraf vare meget ringe. Han havde end videre medbragt et Brev fra Elins Tante, som meddelte hende, at hun under disse Omstændigheder ikke længere mente at kunne gjøre Fordring paa, at Elin vendte tilbage til hende, men lykønskede hende til, at hun kunde blive i den Kreds og i de Forhold, som passede for hendes Helbredstilstand og Temperament. Alt dette hørte Elin paa, i det hun sad oprejst i sin Stol. Men i det samme Øjeblik, da Provsten hørte op, udstødte hun et Skrig og faldt stiv og livløs ned mod Stolkarmen.

Det var et hjerteskjærende Skrig; endnu mange Aar derefter sagde Provsten, at det ringede i hans Øren, naar han kom til at tænke derpaa. Og dog fattede han aldrig fuldt ud, hvad der laa i dette Skrig. Det kunde alene den gjøre, som af egen Erfaring vidste, hvad det vil sige, naar man efter megen Strid, Længsel og Uro endelig finder en Tanke, i hvilken man tror at se sit Livs Maal, en Tanke, for hvilken man med Glæde lider og savner, sulter og tørster, saarer og saares, for hvilken man er nær

ved at glemme baade Gud og sig selv; kun den kan fatte, hvad det vil sige: i et Nu at se denne Tanke flygte bort som et falsk Drømmebillede, se hele sit Værk styrte sammen og i sit Fald knuse Minder, Haab, Bønner, kort sagt alt, hvorpaa det har hvilet og støttet sig. . . . .

Elin var hele Dagen meget syg og begyndte om Aftenen at fantasere. Naar der kom nogen hen til hendes Seng, spurgte hun, om man havde taget alt hendes Guld, eller ogsaa raabte hun med et stirrende Blik, at de skulde holde op med at kaste de stygge, hvide Pengesedler efter hende.

Fra denne Dag svandt Elins Kræfter mere og mere, ligesom Efteraarsblomsten efter den første Frostnat.

Elin havde i flere Dage været nødsaget til at blive i Sengen, da hun en Morgen syntes at befinde sig bedre, og hun ønskede derfor at blive baaren hen til Lænestolen, som stod foran det aabne Vindue. Dette vakte ikke ringe Glæde, da hendes Sygdom hovedsagelig bestod i en stedse tiltagende Afmattelse; alles Ansigter lyste af nyvakt Haab, da de saa' hende sidde dér, indaandende nyt Liv af Solens Lys og Foraarsluften.

Elin lod sine Blikke frit vanke ud over den vel bekendte Egn, og hun smilede ved Synet af hver Høj, hvert Træ, hver lille Hytte, som hun gjenkjendte. Men paa én Gang blev hendes Blik formørket, og Smilet forsvandt fra hendes Læber: hun havde nu faaet Øje paa den Høj, hvor det nye Skolehus hævede

sine halvfærdige Mure. Hvor var alt tomt og øde! Man saa' ikke længere Arbejdere paa de høje Stilledser; det livligste Punkt i hele Sognet var saaledes som ved et Trylleslag blevet forvandlet til det livløseste. Da Elin havde betragtet det et Øjeblik, sagde hun sagte til Provsten: „Sér du mit Babelstærn dér henne, Fa'er?“

En dyb Stilhed herskede i Værelset; mørke Tanker syntes at svæve forbi Elin og kaste Skygger over hendes marmorhvide Pande, ligesom de forbiilende Skyer kaste Skygger paa den blanke Vandflade. Pludselig hørte hun nogle smaa Spurveunger kvadre i Lindetræet uden for, og Elin lyttede! Jo mere hun lyttede, desto mere spredtes Skyggerne paa hendes Pande. Ja, man skulde tro, at hun forstod deres Sprog, thi af og til smilede og nikkede hun, som om hun bekræftede, hvad hun hørte.

Og saaledes var det ogsaa. Hun forstod disse smaa Sangere lige saa godt, som om hun aldrig havde kjendt andet Sprog end deres; hun forstod, hvorledes de spurgte hende, om hun endnu kunde huske den Søndag-Morgen i Skoven, da Solen skinnede saa dejlig, og da hun talte til dem om, hvorledes hun nu var bleven rig, men dog langt hellere vilde vedblive at være fattig og fri, ligesom de; hun forstod, hvorfor de vare forundrede over, at hun nu ikke var glad og tilfreds, uagtet hun nu var bleven fattig og fri, ligesom tidligere, og at hun kunde sørge saa meget over, at en kold Høstvind var kommen og havde nedrevet hendes skrøbelige Rede; det var jo slet ikke andet end det kjærkomne Tegn paa, at den Time nu var kommen, da hun skulde hæve Vin-

gerne for at opsøge et varmere og mildere Land! — Elin trykkede Provstens Haand og hviskede til ham, i det hun saa' paa ham med et frimodigere Smil, end der længe havde vist sig paa hendes Ansigt: „Fa'er! — det er dog godt at være fattig! — Nu véd jeg, hvorfor jeg skulde være rig. Det var kun, fordi jeg en Gang skulde prøve, hvad det vil sige at være virkelig fattig!“

Da Elin blev lagt i sin Seng, var hun mattere end nogen Sinde tidligere.

Næste Søndag, da Kirkefolket gik forbi Provste-gaarden, blev man forundret over, at alt endnu var saa tomt og stille dér; det saa' ud, som om endnu ingen var vaagnet efter Nattens Hvile. Da Klokkerne lød for anden Gang ud over den stille Egn, og man hverken saa' den grønmalede Vogn kjøre frem, eller gamle Ane komme ned ad Forstuetrappen, vakte det en saa almindelig Forundring blandt Bønderne, som stod oppe paa Kirkebakken, at man glemte at tale om sine egne Interesser for at søge at udgrunde, hvad der kunde være paa Færde hos Provstens. Nogle paastode, at der havde været Tyve om Natten og stjaalet alt deres Sølvtoj; andre fortalte, at Frøken Elin pludselig var forsvunden; atter andre troede at have sét en fornem Herre komme i Besøg der, siddende i en Vogn, der var forspændt med fire hvide Heste.

Da saa' man pludselig Gaardskarlen komme løbende hen imod Bakken med et Papir i Haanden. Han talte ikke med nogen, men gik lige hen imod Kapel-

lanen i Sakristiet. Klokkeren havde været der inde og hørt hans Ærende; det varede ikke længe, førend man hviskede rundt om i Kirken: „Provstens Elin ligger for Døden!“ — Alle opsøgte stille deres Pladser i Kirken.

Der var lige saa stille og højtideligt i Elins Værelse, som i Kirken, naar Menigheden læser „Fader vor“. De havde alle sluttet Kreds om hendes Seng, som om de troede derved at kunne forhindre den Gjæst fra at komme, som de vidste ikke var langt borte. Elin formaaede ikke længere selv at sige noget; hun slog kun af og til Øjet op, snart for at smile til dem, der stode omkring hende, og snart for at se paa et Bundt friske Liljekonvaller, som Provsten selv havde plukket ude i Skoven om Morgenens. Men da Klokkerne begyndte at lyde oppe i Taarnet, lod Elin Blomsterne falde, og i det hun foldede sine Hænder, hviskede hun: „I Jesu Navn!“ og alle bøjede deres Hoveder, ligesom Sivet bøjer sig for et svagt Vindpust.

Det var kun et Øjeblik, de stode i denne Stilling, men i det Øjeblik døde Elin.

ET TELEGRAM.*)

Før mig, o Hav, paa de sølvklare Bølger,
med hvilke min Klage, mit Længselssuk følger!
Før, Gefion, kjærligt du Sølvbruden over!
En Bro du jo har i de sølvklare Vover.

Men Havfruer kolde paa Isskorpen hvile,
saa lønlig de mumle og lumskelig smile.

Kan du ikke, Damp! du Havets Betvinger,
føre mig over med kraftige Vinger?

Men Isen sig taarner og bryder og skruer;
forgjæves at Dampene Havfruen truer!
Hun klapper kun Isen med glinsende Hale
og strækker paa ny sig døsig til Dvale.

Saa vil jeg da rette min Bøn imod Solen,
som fremkaldte Rosen og vakte Fiolen
den Gang, da min Brudgom mig første Gang kys'de,
forinden min Fader og Moder det vidste.

---

*) Den 19de Febr. 1871 var det mit Sølvbryllup, men jeg var paa min Rejse fra St. Petersborg ikke kommen længere end til Nyborg, hvor jeg laa indefrossen; det var der fra jeg sendte min Mand det oven staaende Telegram.

E. J.-B.

Men Solen i Norden sig hyller i Taage,
og hjemme de græde, og hjemme de vaage,
mens Havfruen lunt paa Isskorpen hviler
og onskabsfuld mumler og skadefro smiler.

Dog skal, o min Brudgom, snart hos dig jeg være,
om Isen vil briste, om Isen vil bære.
I Jesu Navn støder jeg Baaden fra Landet,
før du saa, min Jesus, mig hjem over Vandet,
du Stormens, du Verdens, du Dødens Betvinger!
Til dig, o min Herre, min Bøn sig opsvinger!

Elisabeth Jerichau-Baumann.

IDYL.

Pigen kom fra Mødet med sin elskte,
kom med røde Hænder — Moder spurgte:
„Hvi er dine Hænder røde, Datter?“

Pigen svared: „Jeg har plukket Roser
og paa Torne stukket mine Hænder.“

Atter kom hun fra et Elskövsmøde,
kom med røde Læber — Moder spurgte:
„Hvi er dine Læber røde, Datter?“

Pigen svared: „Nys jeg spiste Hindbær
og med Saften maled mine Læber.“

Atter kom hun fra et Elskovsmøde,
kom med blege Kinder — Moder spurgte:
„Hvi er dine Kinder blege, Datter?“

Pigen svared: „Red mit sidste Leje,
sæt et Kors paa Graven til et Minde,
rids paa Korset, hvad jeg nu dig siger:
én Gang kom hun hjem med røde Hænder,
thi de rødmed, da han ømt dem trykked;
én Gang kom hun hjem med røde Læber,
thi de rødmed, da han hende kyssed;
og til sidst hun kom med blege Kinder,
thi de blegned, da sit Ord han svigted!“

J. L. Runeberg.

RIMBREV.

Her sidder jeg ene ved Lampens Skim
og læser, ja læser mig næsten blind,
mens Tankerne flagre saa vide!
De flyve af Sted i ustandset Flugt
til Byen, den kjære, ved Aarhus Bugt,
hvor jeg var ved Skærsommertide!
Ja, Mindet om Vennens dejlige Hjem
lysende dukker for Sjælen frem,
mens Timer i Drømme henglide!

Jeg drømmer i Tanken hin Dag igjen,
da han mig førte, den kjære Ven,
til Hjemmet ved Kundris Banke,
da et „Velkommen“ imod mig klang,
der løste hver en forlegen Tvang,
som jeg kunde føle ved første Gang
at bryde den fremmede Skranke!
Ja, næppe var aabnet den gjæstfri Dør,
da var jeg hjemme, som intet Sted før,
og derfor er det, jeg maa og tør
Dem gjæste igjen i min Tanke!

Ja gjæste paa ny det yndige Hjem
 og mane Skærsommerens Dage frem
 med alle de prægtige Minder;
 thi intet i Livet har slig en Magt,
 som den, der i fælles Minder blev lagt,
 og intet med saadan velsignet Magt
 Hjærtet til Hjærte binder.

O, kan De huske hver munter Dag
 med Ture til Skovene, Slag i Slag,
 trods Regn, trods Støv og trods Hede,
 med „Knixeleg“ og med „Enkemand“
 og alt det andet, vi fik i Stand,
 og „Rejsen“ til „Ørnens Rede“,
 og Keglevirtuosen Louis,
 der med Bravour slog dem „alle ni“,
 og Povl, som „pudlede“ mest forbi,
 trods al „Balanceren“ og Vrede?

Og Markedsdagens gyldne Tid,
 som vi benytted med megen Flid
 paa Farten, tidlig og silde.
 Snart rundt i Karrusellen vi fløj,
 snart holdt vi med Sherry og Sukkertøj
 et højst animeret Gilde!

Alt stiger frem for min Sjæl og Sans
 med Længselsjubel i dejlig Glans
 og former sig til en fager Krans
 af lyse, velsignede Minder!

Ja, kunde jeg tolke det dybt og rigt,
 alt, hvad der til Dem mig binder,
 da skrev jeg forvist et prægtig Digt
 i Kvæld om Skærsomrens Minder!

Ja, Tankerne dukke saa smilende frem,
 men naar jeg netop vil fange dem
 og fast til Papiret dem binde,
 da smutte de bort under Latter og Spøg
 og skjule sig i Sigarskyens Røg,
 saa jeg kan dem slet ikke finde.

Ak ja, hvor blev saa mit Rimbrev af,
 som jeg saa gjerne til Tak Dem gav,
 der skulde flyve hen over Hav
 til Hjemmet ved Kundris Banke?
 Jeg havde drømt det saa stort og smukt:
 en Fønixfugl, der i brusende Flugt
 med Jubelsang fløj mod Aarhus Bugt
 paa Vinger, gyldne og blanke, —

ak, Fønixfuglen jo Forfald fik,
 paa Realitetens Baal den gik,
 men af dens Aske sig svang saa kvik
 en lille sortvinget Svale;
 den flyver nu, trods Kulde og Slud,
 over til Dem, som min Tankes Bud,
 den har jeg ikkun at sende ud,
 som Tolck for mit Hjærtets Tale!

Men er min Tak kun et ringe Ord,
saa meget for mig der i den dog bor
af det bedste mit Hjærte gjemmer.
Thi dette Minde om Somrens Lyst
kvæger min Tanke, og i mit Bryst
de blødeste Strænge det stemmer! •
Og, at min Tak Deres Hjærte naar,
at mildt De dømmes og godt forstaar,
saa grant, saa grant jeg fornemmer!

Martin Kok.

EN AFSLØRING.

Original Fortælling af FREDERIK BØGH.

Grosserer Pram var en Mand, af hvis Omgang man kunde have en ubestridelig Fornøjelse. Han selv syntes at maatte have en Følelse deraf, og hos ham var det en Vane stadig uanmeldt at komme til de Familier, som han agtede at gjæste. Hos dem var det ofte Ungdommen, som mest beskjæftigede ham, og en Kjendsgjerning var det, at de unge befandt sig vel ved hans Spøg, fordi de havde Tillid til ham.

Saaledes var det da ogsaa gaaet til, at han paa en lys, solbeskinnet Aprildag om Formiddagen var kommen ud til Fru Skov, som ved sin kvindelige Ynde og sit hyggelige Hjem tiltalte ham. Hun var Enke og levede med sin Steddatter, Frøken Agnes, en ung, knap attenaarig Pige, som havde et frejdigt og ejendommeligt Væsen. Til hende havde Grosserereren ikke tidligere lagt særlig Mærke, men efter at han havde nydt Frokost med Damerne, faldt det meget naturligt, at han indlod sig med hende,

og hun udtalte sig om, at det paa den Dag var et dejligt Vejr, hvori man ret kunde trække frisk Luft uden for Kjøbenhavn. Grosserereren var ogsaa af denne Mening, og han forespurgte hos Damerne, om de kunde have Lyst til en Kjøretur ud til Charlottenlund og spasere omkring dér. Det var morsomt at se det straalende Blik, hvormed den lille Agnes modtog dette Tilbud, og endog paa Fru Skovs Ansigt kom der et fornøjet Smil, saa at Sagen var afgjort dermed, og kort Tid efter holdt der en Droske med to friske Heste uden for Fru Skovs Bolig.

Medens Selskabet i rask Trav kjører ud ad Strandvejen, er der Tid for os til nærmere at betragte de to Damer. Fru Skov har utvivlsomt det smukkeste Hoved, som er af en ren og klar Form, og hendes fyldige Haar har denne dybe, brune Farve, der harmonerer godt med de mørke, alvorlige Øjne, som dog ikke mangle Blidhed og indtagende Mildhed. Hendes Træk ere dertil regelmæssige og smukke, hendes Hudfarve er fin og frisk, men den faar dog nu let et lille Anstrøg af Bleghed; hendes hele Udtryk bærer Præg af, at hun er en Person, der har lidt en stor Sorg. Og saaledes var det ogsaa, i det hun i sit tredivte Aar havde mistet den Mand, som hun havde elsket af sin hele Sjæl. Noget af det, som nu stærkest binder hende til Livet og udfylder hendes Tanke, er den unge Pige, som sidder ved hendes Side, og til hvis Beskrivelse, vi nu gaa over. Hun er ikke regelmæssig smuk, men hun har dog et højst tiltalende Ydre, der i Særdeleshed betegnes ved en vis frisk, blond Ynde; hendes Haar er lyst, Hudfarven klar og Kinderne let rødmende, hendes Læber

har den mørkerøde Farve, som tyder paa ungdommelig Sundhed. Det mest ejendommelige hos hende er dog Øjet, der i Farve er mørkeblaat, og i Udtryk forstandigt, aabent og alvorligt, ligesom det til sine Tider kan være straalende, ja næsten med en tindrende Glans. Skjønt hun har Barnets hele Friskhed og Glæde, sér man dog paa hende, at hun har en bestemt Karaktér, som nok skal vide at vælge den rette Vej. —

Da Grossereren ikke var ufølsom for kvindelig Skjønhed, Ungdom og Ynde, sad han nu lige over for de to Damer og følte et bestemt Velvære, der dog ogsaa skyldtes den friske og velgjørende Luft. Selskabet var i godt Humør og følte den Foraarsstemning, som en solvarm Aprildag kan bringe. Samtalen gik let og utvungen, den førtes nærmest mellem Fru Skov og Grossereren; de vare fjærnt ud beslægtede, saa at de havde en Del Berøringspunkter. Agnes sad og saa' smilende og halvt drømmende ud over Havet, men af og til blandede hun sig i Samtalen og kom da med en eller anden morsom lille Bemærkning, som fik de to ældre til at smile. Man naaede Charlottenlund, og Vognen standsede. Selskabet steg ud, og nu begyndte der en højst behagelig Spa-seretur.

„Jeg haaber, at Damerne ikke føle sig alt for skuffede,“ sagde Grossereren, „de vidste vel nok, at de endnu ikke kunde finde et grønt Blad, knap en lille Foraarsblomst, thi dertil har Vinteren i Aar været for barsk.“

„Nej,“ svarede Agnes, „jeg bliver ikke skuffet; her er desuden det, jeg næsten holder mest af, Fuglesang.“

„Ja, og Skovluft,“ tilføjede Fruen.

Fuglesang og Skovluft! ja, det havde de i rigt Maal, og de nød det i fulde Drag. De vare alle tre gode Fodgængere, og i Løbet af en Time havde de gjennemvandret de smukkeste Skovstier der ude. Fru Skov lagde sig ned og undersøgte Jordbunden under det brune Løv, om dog ikke en lille Foraarsblomst var spiret frem, — men forgjæves, endnu var Jorden kold og død. Fuglene sang kun i jublende Fryd, saa Hjærtet maatte blive ungt og glad ved at høre paa dem.

Efter denne Vandring begav man sig paa Hjemvejen, og medens man hidtil vel havde været i godt Humør, var det nu som Grosserereren, der spøgende udtalte sig om, at han egentlig først i Dag havde „opdaget“ den unge Pige, følte Lyst til et vist Drilleri lige over for hende. Han gjorde hende da til Gjenstand for talrige Narrestreger. Med tilsyneladende Alvor ytrede han saaledes: „Jeg mærker, Frøken Agnes, at De er en temmelig selvstændig Karakter; jeg maa snart se mig om efter en Mand til Dem.“ — Han fik et hurtigt, lidt skjælsk Blik til Svar, i det hun ytrede, at hun i den Retning endnu ikke havde nogen Tilbøjelighed, men i øvrigt havde hun den Mening, at man burde overlade denne Sag til hende selv ganske alene.

Grosserereren vilde dog ikke derfor give tabt, men han vedblev med urokkeligt Alvor, i det han sagde: „Paa ingen Maade! De unge Damer bilde sig ind, at de selv kunne vælge i Livets vigtigste Spørgsmaal, men dertil ere de som oftest altfor uudviklede. — Forresten,“ tilføjede han lidt langsommere, „har jeg,

naar jeg tænker mig om, allerede fundet en Mand til Dem.“

Hendes Nysgjerrighed blev vakt, og hun spurgte med sin fornøjelige, friske Stemme: „Med Forlov, maa jeg da faa at vide, hvem den lykkelige Herre er?“

Grossereren betroede hende, at det var den unge Viborg, som var paa hans Kontor. „Ja, han er egentlig et udmærket Parti,“ tilføjede han, — „for sér de, han er dygtig, højst elskværdig og dannet — han er et godt Hoved, jeg tror nok en hel Del bedre begavet end en vis ung Dame, men det er ikke saa galt. Naar en Mand kjeder sig lidt i Hjemmet, saa bliver hans Forretning ham det første, og det er meget godt. Jeg har sét det modsatte paa min Broder Alfred, da han giftede sig; hans Hustru og Familielivet blev ham Nr. 1, og Forretningen Nr. 2, og som gammel Forretningsmand synes jeg ikke derom.“

Med dyb Rødmen svarede den unge Pige: „Nej, det er dog for galt! — er Deres Protegé virkelig saa klog, saa vil jeg slet ikke have ham. Jeg vil være det første for min Mand, naar jeg en Gang gifter mig. Han skal slet ikke kjede sig i Hjemmet, saa at han længes efter sit Kontor.“

Efter forskjellige Pikanterier sagde dernæst Grossereren, at han vilde søge at paavirke den unge Mand for sine Planer, og den unge Dame gav han tre Maaneders Frist, for at hun kunde tage sin Bestemmelse. Til Slutning ytrede hun, at hun ikke havde Tvivl om, at hans Hensigter vare gode, men det forhindrede dog ikke, at hun beholdt sin Mening

og ikke vilde inklade sig paa et arrangeret Parti. Grossererens Svar var kort og godt: „Ja, ja, Frøken Agnes, men ingen undgaar dog sin Skæbne.“

Fru Skov havde aabenbart moret sig godt over den lille Skjærmydsel; hun behøvede ikke at udtale sine Grundsætninger, da hun saa', hvor kjækt hendes lille Yndling selv kunde forsvare sin Mening. Vognen standsede nu uden for Fru Skovs Bolig, — Damerne takkede deres Ven Grosserereren for den meget oplivende Kjøreetur, og de forsvandt hurtigt i deres Hjem.

Dagen efter gik Fru Skov ud til sin Broder, Kand. juris Algreen, som var gift med Grosserer Prams Søster. — I Samtalens Løb fortalte hun, at hun og hendes Datter havde haft en behagelig Kjøre- tur med Grosserereren, samt at han havde haft talrige Narrestreger for med Agnes, hvem han havde besluttet at ville forsørge i et Ægteskab. Paa denne Beretning hørte Algreen med den største Ro, i det han dog forespurgte sig, med hvem hans Svoger vilde arrangere Parti. Da Fru Skov havde taget Afsked, gav han efter for de Skjælmsstreger, som vare ham medfødte, og han nedskrev hurtigt følgende Brev til sin Svoger

„Min kjære Svoger!

Naar du i Gaar har villet more min Søster og hendes Datter ved en fornøjelig Kjøreetur, da kan jeg derfor kun give dig min Ros, da hun endnu i Dag har vist sig at være glad derover. Men det samme er derimod ikke Tilfældet, naar jeg sér hen til, at du lover Agnes Skov den unge Kand. Viborg

til Mand. — Efter din alvorlige Karakter, havde jeg mindst troet sligt om dig, men har du en Gang givet dig ind paa at være „Kirsten Gifteknivs,“ saa maa du vel have Midler, hvorved du kan opfylde dit Løfte. Jeg vil nu se til og er for øvrigt

din hengivne Svoger

Fr. Algreen.“

Dette Brev blev afsendt saaledes, at det maatte ankomme op ad Formiddagen til Grossererens Kontor. Paa dette befandt sig den unge Hr. Viborg, der var meget paaskjønnet. Grosserereren yndede særdeles at underholde sig med ham, og det var intet Under, da han var en ung Mand, som i enhver Henseende var lovende, undertiden meget fængslende og altid tiltalende. Hans Ydre var friskt og aabent, og naar vi nærmere skulle udtale os om hans personlige Ejendommeligheder, saa ville vi sige, at han efter sin Moder havde arvet sine Øjne, der i Aaremaal havde bevist, at de vare i Stand til at besejre, men fra sin Fader havde han faaet et bestemt Udtryk af Energi og en Dygtighed, der altid gjorde sit fulde Indtryk, da det tillige mærkedes, at han var velvillig og i Besiddelse af en høj Grad af personlig Elskværdighed. Hans Ansigt udtrykte i Reglen den Alvor, der boede i hans Karakter; dog hændte det ikke sjælden, at et indtagende Smil kunde bedaare den, med hvem han talte, og dette Smil stod da i nøje Forhold til de klare, store, mørkeblaa Øjne. Panden var høj og bred og tydede paa Tankerigdom; Næsen var kort, og Munden havde et bestemt Udtryk.

Efter at Grosserereren denne Formiddag havde haft en længere Forretningssamtale med sin unge Kommis,

saa' han pludselig paa sit Ur og udbød: „Ja, jeg kan ikke oppebie Posten, jeg maa paa Børsen, men nu kjender De mine Anskuelser, vil De saa i Dag aabne Brevene og besvare, hvad der muligvis kunde trænge til hurtig Afgjørelse.“

Den unge Mand følte sig smigret ved, at Grosserereren mod Sædvane gav ham denne Ordre, og han saa' deri et nyt Bevis paa den store Tillid, der blev vist ham. — Hvis han oftere havde foretaget den nævnte Aabning af Breve, saa vilde han maaske strax have sét, at af de fire, som han kort Tid efter holdt i sin Haand, var det ene af ren privat Natur. Nu faldt dette ham derimod ikke ind. Han havde allerede gennemlæst de tre Handelsbreve, og med Tanken paa dem aabnede han med lidt febrilsk Iver det fjerde og lod Øjet hurtig flyve ned deraf. Naturligvis opdagede han snart, at det var et privat Brev og vilde lægge det ned igjen, da han i det samme saa' sit eget Navn, og hurtigere end Tanken havde hans Øje gennemfaret de faa Linjer. En pludselig Rødme bedækkede hans hvide Pande, og han følte baade Undseelse og Skamfuldhed over at have læst Brevet, men det var nu en Gang gjort, og det lod sig ikke gjøre at forandre det. Med Iver og Akkuratesse gav han sig til at besvare et af de andre Breve, og det lykkedes ham næsten at overdøve den Stemme, som uafbrudt tonede i hans Øren og ligesom med Klokkeklang gjentog de to Ord: „Agnes Skov!“ — „Agnes Skov!“ —

Der gik flere Timer hen, før Grosserereren kom tilbage; han fandt alle Brevene liggende paa sin Pult, tog dem rolig og gennemlæste dem, men da han

kom til sin Svogers Brev, studsede han, og der fór et muntert, fint Smil, som var ham ejendommeligt, over hans Læber. Han saa' hurtig op og kastede et skarpt Blik paa Viborg, men denne sad bøjet over sin Pult og lod ikke til at have Anelse om, hvad der foregik omkring ham. — Da følte Grosserereren sig beroliget og gjemte Brevet i sin Brystlomme. Denne Sag blev ikke nævnet mellem de to Mænd. —

Denne lille Begivenhed havde en mere indgribende Virkning paa den unge Karl Viborg, end man i det første Øjeblik kunde ane. — Han hørte til de sjældne unge Mænd, som hidtil havde gaaet Livet aldeles rolig igjennem. Han havde altid været flittig, taget sine Examinere, og efter en længere Udenlandsrejse, som han derefter foretog, havde han af forskjellige Grunde valgt at ville ofre sig for Handelsstanden. Da han altsaa ikke var fuldkommen ung den Gang han tog denne Beslutning, maatte han bruge al sin Energi og Flid for at naa det Maal, han havde sat sig. Han havde ogsaa vist, hvad Udholdenhed og Dygtighed formaar, og havde i faa Aar arbejdet sig op til den første Plads hos Grosserer Pram, hvis højre Haand han nu var. Paa Grund af det anstrængende Arbejdsliv, han saaledes havde ført, havde han overordentlig sparsomt deltaget i det københavnske Selskabsliv, og derved alene havde han maaske bevaret en aandelig Friskhed, fri for al Blaserthed, som man i vor Tid sjælden finder hos en ung Mand af hans Beskaffenhed. — Han havde dels i sit Hjem og dels ude i Selskabslivet sét talrige unge, smukke Damer, men disse havde aldrig gjort mere end et flygtigt Indtryk paa ham. Den erotiske

Side af Livet var ham saaledes fuldkommen fremmed. Desto forunderligere var det derfor, at det lille spøgefulde Brev fra Grossererens Svoger havde kunnet gjøre saa stærkt et Indtryk paa ham, som det virkelig var Tilfældet. Det lod som om den lille Gud Amor her havde aabnet en Dør paa Klem og i Hemmelighed havde lét af ham.

Da han hin Dag forlod Kontoret, befandt han sig ligesom i en halv drømmende Tilstand, — det var ham umuligt at gaa hjem, han gik i dybe Tanker omkring og opdagede pludselig, at han var langt uden for Østerbro; han standsede og saa' ud over Havet, — og i det han vendte sig om, saa' han den glødende Himmel i Solnedgang. Da følte han en vis ubestemt Længsel efter at finde den Kvinde, som kunde gjøre ham lykkelig, og uvilkaarlig kredsede hans Tanke om det ene Spørgsmaal, — hvor er hun, og hvem er Agnes Skov?

Dette Spørgsmaal fik den unge Mand ikke besvaret, før det næste Aar i Marts Maaned. Da deltog han nemlig i et stort Bal, som Etatsraad Bruun, der ejede en herskabelig og smuk Villa i Falkoneralléen, holdt for sine unge Sønner og Døtre. At Karl Viborg deltog i dette Bal var meget naturligt, da han var Student med den ældste Søn.

Næsten alle Gjæsterne vare komne, og man stod i spændt Forventning, om Dansen snart skulde tage sin Begyndelse. Da bleve Dørene aabnede, og en Tjener meldte: „Fru Skov med Datter“ — Karl Viborg stod saa nær, at han tydelig hørte Navnene paa de anmeldte; det var derfor med den højeste Grad af Interesse, at han iagttog de to Damer ved

deres Ankomst. Moderen gjorde et højst tiltalende Indtryk, hendes Skjønhed forhøjedes muligvis yderligere ved det blændende Lys, — med den hende ejendommelige, alvorlige Ynde og Anstand traadte hun frem, og den lysegraa Silkekjole med de sorte Kniplinger, sluttede saa smukt om hendes Figur, at den ligesom dannede et harmonisk Hele med selve hendes Person, og man maatte uvilkaarlig ved Betragtningen finde, at netop den Dragt passede for hende. — Men dersom Øjet med særligt Velbehag dvælede ved Fru Skov, saa var det dog ikke mindre Tilfældet med den unge Pige, som stod ved hendes Side. Den rosenrøde Silkekjole med Fiolbuketten paa Brystet og Fiolerne paa det rige, blonde Haar var ligesom et Billede paa al den Ungdomsfriskhed og Foraarsglæde, der straaledede ud fra Agnes Skovs klare, blaa Øjne og rødmende Kinder. Hun havde kjendelig udviklet sig i det Aar, hvori vi ikke have sét hende. Skjønt hendes Udtryk endnu var uskyldigt og barnligt, saa var dog Kvinden kommen mere frem, og naar hun ikke smilede, da sporedes det lille energiske, bestemte Udtryk, som paa Skovturen til Charlottenlund havde moret Grosserer Pram meget og animeret ham til at drille hende. — I Aften var hun fuld af Forventning og Glæde, og medens Vært og Værtinde med udsøgt Venlighed modtog Fru Skov, saa' Agnes sig omkring, halvt sky og halvt med straalende Blik for at opdage, om hun kunde se mange bekendte Ansigter, eller om det kun var lutter fremmede. Hun kom nemlig kun ved enkelte festlige Lejligheder hos Etatsraadens, hvis yngste Datter havde deltaget i et Kursus i Historie og Fransk sammen med hende.

Nu vare Gjæsterne samlede, og den egentlige Fest skulde begynde. En af Etatsraadens Sønner engagerede strax Agnes Skov, og det traf sig da saaledes, at hun kom til at aabne Ballet. Da nogle Damer vare udeblevne, vakte det ikke videre Opsigt, at Karl Viborg ufravigelig stod paa den samme Plet og endog ikke tænkte paa at ville engagere. Lige fra det Øjeblik, da han hørte Navnet Skov, havde hans Øje været som fasttryllet til den unge Pige. Han fulgte enhver af hendes Bevægelser og beundrede den Sikkerhed, Takt og Ynde, som sporedes i hendes Dans. Ligeledes maatte han lægge Mærke til den Maade, paa hvilken hun talte med sin Kavalér, og han fandt, at hun var ganske naturlig og frisk, fri for al Kunst og Snerperi. Da han saa' hendes Person, Væsen og hele Optræden, maatte han sige sig selv, at netop saaledes skulde den Kvinde se ud, som i det sidste Aar havde beskjæftiget ham og været hans skjulte Ideal. Der var nu kun tilbage for ham at høre hendes Fornavn, og dette opnaaede han, i det hans skarpe Øre opfangede, at en ung, hvidklædt Dame, i det hun let strøg forbi hende, gav hende et flygtigt Kys paa Kinden og sagde: „God Aften, Agnes!“

Saa vidste Karl Viborg nu med fuldstændig Vished, at han var i Selskab med Frøken Agnes Skov, og denne Sikkerhed kunde kun bringe ham forøget Glæde. Han bad da Etatsraadens Søn om at forestille sig for den nævnte unge Dame, og efter at Anmodningen var bleven fulgt, udbad den unge Mand sig, at Frøkenen vilde skjænke ham en Dans. Hun havde kun én tilbage, og den tilstod hun ham uden Indvending. Ballet blev nu fortsat med ud-

mærket Liv, og Etatsraaden havde sikret sig en fortræffelig Musik, der valgte alle Nutidens mest yndede Danse.

Efter at de fire første Danse vare endte, ytrede Værten, at der syntes at være Grund til at gjøre et lille Ophold, hvorved Luften gavnlig kunde forfriskes, og han bød da alle de unge ind i de tilstødende Værelser og særlig i Musiksalen, hvor de kunde finde Nydelse af en anden Art. Dette Tilbud blev modtaget med almindelig Glæde, og i hyggelige Hjørnesofaer og smaa Divaner lyttede man nu til Mozarts og Beethovens altid lige bedaarende Melodier. — Efter at disse vare afsluttede, og da der var en almindelig Tavshed, kom Etatsraadinden med den Bemærkning, at man muligvis nu kunde høre lidt Sang. Da opfordrede Etatsraadens ældste Søn Karl Viborg til at synge for dem. Han havde en meget smuk Barytonstemme, men desuagtet sang han sjælden i Selskaber; dog var der i denne Nat noget særegent over ham, han følte sig lykkelig, som aldrig før, og det syntes ham nu, at han gjennem Musikken første Gang maatte kunne tale til Agnes Skov. At hun forstod Musik og havde Sans for at kunne opfatte den, havde han strax sét af hendes bevægelige, yndefulde Ansigt, thi lige saa barnligt, glad og straalende det havde været under Dansen, ligesaa dybsindigt og tankerigt var det ved den Musik, som nylig var bleven udført. — Han lod sig da ikke længe nøde, men gik hen til Klaveret, som han strax anslog, og efter nogle indledende Passager, udførte han med megen Følelse følgende Sang:

Naar jeg vandrer i Mark og paa Vange,
er jeg frigjort og fro mine Sange;
der er Liv over alt, hvad jeg tænker,
og Naturen kun Lykke mig skjænker.
Jeg er ung, og en Trolddom jeg ejer,
der bestandig mig fører til Sejer.

Jeg er glad og kan bruge den Vinge,
hvormed højt jeg mig opad kan svinge
          frejdig og frit,
          lykkelig tit,
          med Fred i Pagt
          og uforsagt. —

Naar jeg vandrer i Mark og paa Vange,
er jeg frigjort og fro mine Sange.

Til Udførelsen blev der benyttet en bekendt italiensk Melodi, og Virkningen af Sangen var betydelig. Paa Forespørgsel forklarede Karl Viborg, at Ordene vare skrevne af en af hans kjære Venner, der havde fundet, at man ikke burde savne Ord til denne Melodi. Da Viborg vilde forlade Fortepianoet, blev han almindelig opfordret til at fortsætte, og da ogsaa Frøken Agnes deltog i denne Opfordring, satte han sig atter ned og sagde, at da han en Gang var begyndt med italienske Melodier, vilde han fortsætte dermed, og han sang da „O dolce Napoli.“ —

Agnes Skov havde hidtil ikke lagt synderlig Mærke til Viborg, men nu henvendte hun sig til ham og sagde ham paa sin naturlige Maade, at hun fandt hans Sang sjælden smuk, ja hun lod ham endog forstaa, at hans Stemme havde gjort et dybt Indtryk paa hende. Han, som i Virkeligheden kun havde sunget for hende alene, var næsten altfor bevæget til

at kunne svare hende, men her blev heller ikke Tid til lang Samtale, da Dansemusikken atter spillede op, og en Herre, som havde ventet paa denne Dans, bukkede for hende, i det han tog hendes Arm og hurtig førte hende ind i den af brusende Musik opfyldte Balsal.

Efter Borddansen kom endelig den lykkelige Dans, hvori Agnes Skov skulde have Viborg til Kavalér. Det var, som om de gennem Musikken havde stiftet lidt Bekjendtskab, og derfor drejede deres første Samtale sig ganske naturligt om Musik. Agnes udtalte sin Beundring for smuk Musik, og fremhævede, hvilken Indfyldelse den havde paa hende, og han meddelte, at han ofte i Rom havde gaaet med sin før nævnte Ven, og de havde dér sunget den yndede Sang sammen. Fremdeles udmaalede han for hende, hvorledes han ofte i Neapel havde hørt den anden Sang, som blev ledsaget af en Guitar, der understøttedes af ni, ti Mandoliner, hvorved man opnaaede en meget betydelig Virkning. — Han blev i det hele varm, ja næsten fortrolig, fortalte hende om det rige Liv i Syden, hvorledes det havde tiltalt ham, og han kunde ikke noksom fremhæve, i hvor høj Grad Musikken i Syden hørte med til Folkenes Liv.

„Jeg kan saa godt tænke mig,“ sagde Agnes, „at har man en Gang været dér og levet i al den Skjønhed, saa maa man altid senere længes tilbage dertil.“

Han gjensvarede: „O nej, saaledes er det i det mindste ikke med mig; jeg kjender nok nogle Mennesker, som altid have denne urolige Higen efter at

komme bort igjen, — men jeg er vist af en mere borgerlig Natur,“ — disse Ord ledsagede han med et indtagende Smil — „for jeg synes netop, det er saa godt at fæste Bo i sit eget Fædreland. Dér trives man dog bedst, dér føler man sig hjemme, selve det daglige Arbejde binder med faste Baand til Hjemstavn; og hvad selve Skjønheden angaar, saa er det jo et rigt Minde, man bevarer om alt det store og vidunderlige ude i Verden, men der er dog i Virkeligheden intet skjønnere end en frisk udsprungen Bøgeskov ved Øresund.“

Paa denne Maade fortsattes Samtalen mellem dem under hele Dansen; den antog endog en lidt fortroligere Natur, i det begge Personer meddelte hinanden forskjellige Smaatræk fra deres eget Liv, — de vare begge aabne og tillidsfulde af Karakter. — Det hændtes endog, at de stundum vare saa fordybede i Samtale, at den opførende Kavalér maatte minde dem om at danse ud, naar Turen kom til dem. Og det var ikke fordi nogen af dem var træt af Dansen; nej, de dansede tvært imod med Liv og Glæde, og der var den rette harmoniske Sympati ogsaa i deres Dans. Hvor saa' Agnes smuk og indtagende ud i al sin barnlige Friskhed og Ynde, og hvor ofte fløj det be- daarende Smil over hans Øje og Mund. Hun saa' det og gjemte det Udtryk — han var ikke som andre unge Mænd, hun kjendte. — Agnes Skov og Karl Viborg følte under denne Dans den beskyttende Ensomhed, som netop det store Selskab kan give; de to vare i Virkeligheden alene, og hele den støjende Verden var fjærn fra dem. — Men Tiden standsede

ikke for de to lykkelige Skyld, — den ilede jo ubarmhjærtig videre, — Dansen var forbi. Karl Viborg saa' paa Agnes Skov; det var et dybt talende Blik — han kunde ikke bukke til Afsked — hun forstod det og rakte ham uvilkaarlig sin lille, fine, behandskede Haand. Han trykkede den let, i det han sagde: „Tak, Frøken, for denne lykkelige Time.“

Der var vel endnu nogle Timer af Ballet tilbage, men Karl Viborg dansede ikke mere, og da Luften blev ham tung og trykkende i Stuerne, tog han Afsked med Vært og Værtinde. I det han sagde Etatsraadinden Farvel, stod denne just og talte med Fru Skov; han blev pressenteret for hende og vexlede nogle faa Replikker med hende. Hun kastede et langt Blik efter ham og sagde til Fru Bruun: „Hvor han sér mandig og tiltalende ud.“ —

„Ja,“ svarede Fru Bruun, „han er virkelig en udmærket ung Mand.“

Nu havde altsaa de to, hvorom Grosserer Pram halvt i Spøg og halvt i Alvor havde sagt, at de passede for hinanden, sét hinanden for første Gang, og de havde i Virkeligheden gjort et uudsletteligt Indtryk paa hinanden. Det var i det mindste Karl Viborg klart, da han den Nat efter Ballet vandrede gjennem de øde Gader, at hans Liv nu havde faaet et fast Maal, og dette Maal gik ud paa at vinde Agnes Skovs Kjærlighed. — I de paafølgende Maaneder mødte han hende undertiden paa Gaden og fik en venlig Hilsen fra hende; stundum var hun alene, men som oftest gik hun med sin Moder. — En Dag, hen ad Efteraaret, en dejlig klar Sep-

temberdag, var han endog saa heldig at faa en længere Samtale med hende; hun gik nemlig paa Kastelsvolden med Etatsraad Bruuns Ungdom, og de bade ham slutte sig til dem. — Da blev det ham i Samtalens Løb klart, at han sikkert ikke var hende aldeles ligegyldig. Hun var saa aaben og smuk i hele sin Opførsel mod ham, som kun en uskyldig ung Pige kan være det, naar hendes Hjærte er grebet af en sand Følelse.

Forunderligt var det, at Agnes Skov aldrig havde tænkt paa, at Karl Viborg var den unge Mand, med hvem Grossereren vilde forene hende; dog gik det pludselig op for hende en Dag, da hun saa' de to Herrer i fortrolig Samtale gaa forbi hendes Vindue. Hun blev purpurrød, kastede sit Sytøj hurtig og løb hen til sin Moder, i det hun sagde: „Moder, det er jo ham, Grossereren drillede mig med, jeg har ikke tænkt paa det, før nu.“ — Fru Skov saa' hendes Bevægelse og fattede ikke strax Situationen, saa at Agnes fortsatte, uden at tænke paa, i hvilken Grad hun røbede sit Hjærtes Hemmelighed: „Ham! — Kandidat Viborg!“ — Nu gik der ogsaa et Lys op for Fru Skov, og hun saa' tillige med sit klare, kjærlige Blik, at hendes lille Pige allerede var helt fangen. Hun tog hende bevæget om Hovedet og kyssede hendes brændende Kinder, i det hun alvorlig, men dog med lidt Skjælmeri sagde: „Ja, Gud Amor har nok mange Veje.“

Vinteren gik let og lykkelig for de to unge, med hvem vi her have beskæftiget os; de levede i Haabet, og de vare begge fulde af Tillid. Da Maj-

solen havde iklædt alle Træer den lysegrønne Dragt og Skoven stod i sin fulde Pragt, da Fuglene sang i jublende Fryd og hele Naturen aandede Friskhed og nyt Liv, -- da hændte det, at Karl Viborg paa en eller anden ubegribelig Maade vidste Besked om, at Fru Skov og Agnes med en Veninde en Eftermiddag vilde ud til Charlottenlund. Han vandrede da ogsaa der ud, og snart fandt han de tre Damer. Fru Skov gik ham venlig i Møde og spurgte, om han havde Lyst til at følge dem paa en Vandring gennem Skoven og senere drikke Te med dem.

Saaledes gik det da til, at Agnes og Karl Viborg snart vare alene, i det de fordybede sig ind paa de smaa, farlige Skovstier. Han saa' paa hende, og hun gjengjældte hans Blik; han talte til hende, og hun svarede ud af sit hele varme Hjærte. De talte om, hvor megen Glæde Livet rummede, og han sagde: „Ja, Frøken Agnes! det er en Fryd at være i Deres Nærhed, og jeg har et hemmeligt Haab om at opnaa Vished for, at denne Fryd altid maa kunne bevares.“ Da blev hendes Hjærte besejret, og for Fremtiden ofrede hun alle sine Tanker til den Mand, hvem hun nu skjænkede dette Hjærte. — Og Fuglene sang i lystigt Kor over to unge Hjærters Pagt. — Ja, den 18de Maj blev en lykkelig Dag for de to, den sluttede i stille Fryd og Harmoni og blev Begyndelsen til mange solklare Dage.

Da Viborg Dagen efter mødte paa Kontoret, saa' han forunderlig højtidelig og dog stille glad ud. — Grosserereren lagde Mærke dertil, da han senere kom, men han fik ikke Tid til mange Reflexioner, thi

Viborg rejste sig hurtig op, og i det han flygtig rødmede, bad han sin ældre Ven om en Enesamtale med ham. De to gik da ind i Grossererens private Kontor, og dér sagde Viborg: „De er saa god imod mig, Hr. Grosserer! at jeg maa betragte Dem som en faderlig Ven. Jeg maa derfor først af alle sige Dem, at jeg har valgt mig en Brud, — og De kan fremfor alle lykønske mig, da De kjender hende, — det er Agnes Skov.“ — Han standsede og saa' halvt spørgende paa Grossereren. — Denne tog sig med Haanden til Panden, som om et gammelt Minde dukkede op hos ham: „Hvad!“ udbrod han med Liv, „De er forlovet med Agnes! Ja, hun er prægtig, — sand og naturlig som en ung Pige bør være, — men det var jo min Idé for to Aar siden, — sig mig, har De da læst“ . . . .

Viborg standsede ham og sagde: „Ja, jeg læste den Gang Brevet fra Deres Svoger, og uden det havde jeg maaske ikke nu været saa lykkelig. Jeg skammede mig over, at jeg havde læst det; jeg har mange Gange villet sagt det til Dem, Hr. Grosserer! — men jeg kunde ikke bringe det over mine Læber.“ Grossereren lo og sagde paa sin spøgende Maade: „Der kan man dog se, hvilke bugtede Stier Kjærlighedsguden vælger, men her har han sikkert set rigtig. Jeg tror virkelig, at De og Agnes passe i særlig Grad for hinanden, — ja, det er mig en stor Glæde.“

Om Eftermiddagen, da Grossereren havde spist, fik han travlt og gik ud, skjønt det ellers var hans Tid til at studere Bladene. Han styrede sine Fjed

ud i Villakvarteret og standsede ved en lille rød, med Vedbend og Vin omvoxet Villa, i hvilken hans Søster og Svoger boede.

Algreen modtog ham spøgende: „Naa, kjære Svoger, hvad skyldte vi paa denne Dag Æren af dit høje Besøg? Har du noget paa Hjærte, eller vil du høre nye Exempler paa, hvor slet din Søster behandler mig?“

„Nej, kjære Ven, i Dag ikke,“ svarede Grossereren, „jeg vil derimod gjerne have den Fornøjelse at være den første til at melde dig en lille Nyhed, som maaske vil overraske dig. Agnes Skov skal giftes med Karl Viborg.“

„Hvad behager!“ udbød Algreen, „hvornaar er det sket? — Naa, saa du har virkelig lavet Parti dér. — Ja, det forbavser mig i højeste Grad, du, den sindige, kloge Forretningsmand! Hører du, Elisa! din ædle Broder er virkelig, som jeg en Gang skrev til ham, bleven en heldig „Kirsten Giftkniv“.“

„Nej, stop,“ gjensvarede Grossereren, — „saaledes er det ikke, — du er Manden, og ikke jeg. Min Samtale med Agnes var egentlig de rene Narrestreger, men dit Brev faldt af Vanvare i Viborgs Hænder, og dér er Begyndelsen til hele Partiet.“

Medens de endnu livlig talte om denne interessante Begivenhed, ringede det paa Klokken, og indtraadte Fru Skov med Datter. Ogsaa de vilde være de første til selv at bringe Nyheden til Algreens, — men deri bleve de skuffede, i det man modtog dem med kjærlige og livlige Lykønskninger. De tilbragte alle nogle højst behagelige Timer med hverandre, og

da Grossereren senere sagde til Agnes: „Var det ikke til Dem, jeg den Gang sagde: Ingen undgaar sin Skæbne?“ lagde hun sin Haand kjærlig i hans og svarede: „Jo, det sagde De ganske rigtig, men hvem kunde ane, at det var en saadan Skæbne, de havde tiltænkt mig.“ — „Hør, lille Agnes,“ afbrød Algreen dem, „sid nu ikke dér og kokettér med Grossereren, det passer sig slet ikke, — derimod haaber jeg, du føler det som passende, at du en af de første Dage kommer og pressenterer din tilkommende Mand for mig, det har jeg dog nok fortjent.“

SKYEN.

Jeg kjender dig, du hvide Sky,
i Sommerdagens Hede;
i Vintrens Kulde trygt du laa,
som Svanen paa sin Rede.

Da ruged du, mens Blæsten jog,
saa fra dit Hjem, det høje,
de hvide Dun i Luften fløj
mod Solens lukte Øje.

Nu har du ruget Flokken ud,
og stolt igjennem Vrimlen
i Sommerdagens lyse Skjær
du glider over Himlen.

Snart Høstens Storme komme hid;
da løfter du din Vinge
og lærer dine viltre Børn
de lette Fjer at svinge.

Christopher Boeck.

UNGDOMSDAARSKAB.

Jeg saa' en Gang en Pigelil;
hun var saa yndig, god og from.
„Ja, hende jeg nu elske vil!“
Den Tanke som et Lyn fremkom;
thi hun med Storm mit Hjærte tog
hver Gang hun havde til mig talt.
Dog ej i hendes Smag jeg faldt,
men ung jeg var og mig bedrog;
og da jeg saa til Sagen gik —
en dejlig Kurv jeg strax mig fik.
„Mit arme Hjærte, hvilken Kval!
du aldrig det forvinde skal!“ —
Dog, naar man kun er atten Aar,
man ej paa Sorg sig ret forstaar.

Og knap et Aar var svundet hen,
jeg atter saa' en yndig Glut;
og strax min Flamme kom igjen,
mit Hjærte atter var kaput.

Hun rigtig nok var lidt koket,
 men dette skjælmske, søde Blik
 mig lige ind til Sjælen gik,
 bedaare lod jeg mig jo let.
 Og da jeg saa til Maalet gik,
 en Kurv jeg atter dér mig fik.
 „Den Sorg i Grav mig lægge vil!“ —
 Dog, der skal vistnok mere til,
 thi naar man kun er nitten Aar,
 ej længe slig en Sorg bestaar.

Nu er jeg voxet op til Mand,
 Letsindigheden er forbi;
 af Ungdomsdaarskab le jeg kan,
 den er der ingen Mening i. —
 Omringet af en Børneflok
 min Hustru staar i Skjønheds Flor,
 i hendes Sjæl min Verden bor.
 Paa hende var jeg sikker nok,
 thi sindig jeg til Maalet gik,
 og derfor ej en Kurv jeg fik.
 Gid ej jeg hende miste maa,
 den Sorg mig vilde rent nedslaa;
 thi er man først i Manddoms Aar,
 man bedre sig paa Sorg forstaar!

Carolus.

BLÆSTEN OG MØLLEN.

Blæsten, han er en uartig Dreng,
han farer saa vidt omkring;
han leger den hele lange Dag
og bestiller slet ingen Ting.

Møllen staar saa fornuftig
paa Bakken ved Vejens Sving;
den passer sin vante Gjerning,
mens Vingen gaar evig omkring.

Blæsten, han er nu saa grulig ung,
Slid og Slæb kan han daarlig forstaa;
han kjender ej andre Vinger end dem,
som løfte til Vejrs mod det Blaa.

Rask slaar han an i en vilter Galop,
i hans Spor staar det knygende Sand;
Møllen, den skifter sit Tempo
og drejer saa stærkt som den kan.

„Hør, Mølle! Du slaar din Vinge saa tungt,
 du kan lige saa godt sige Stop, —
 man lærer dog aldrig at flyve,
 naar man ikke er andet end Krop.

Du vil ud og søge saa vide
 den Skjønhed, du higer imod;
 men her maa du staa baade Nat og Dag
 og faar aldrig løftet din Fod.

Jeg kjender til Skjønhed og Glæde,
 som du kjender Frost og Slud, —
 den hele dejlige Verden
 er min yndige, rødmende Brud.

Hør, du! Jeg sætter mig stille hen
 og synger en Kjærlighedssang,
 og synger om Livets Glæde,
 saa faar du dog smagt den en Gang.“

I Grunden er han en skikkelig Fyr;
 men Møllen svarer ham mut:
 „Behold kun din Sang om Glæde
 og stem ej den rørende Luth!

Du tror, at jeg staar og længes
 efter det, som jeg aldrig har sét, —
 nej, du! har man noget at gjøre,
 faar man hurtig gjort Længslerne Bét.

Du aander i Skjønhed og Glæde,
 du trykker en Verden i Favn;
 jeg skaffer Bonden Brød paa hans Bord, —
 du morer dig, jeg gjør Gavn.

Nej, vil du som jeg, saa syng mig
 en rungende, vældig Sang,
 som puster mig Kraft i min runkne Arm,
 saa gjør du lidt Gavn dog en Gang.“

Blæsten brummer lidt gnavent derved;
 „Hør, Mølle! du snakker saa sært!
 Synge min Sang paa Kommando —
 den Kunst har jeg aldrig lært.

Jeg morer mig — det har du Ret i;
 jeg gjør jo kun alt, hvad jeg vil,
 og dog gjør jeg Gavn vel paa min Manér,
 gjør Gavn ved min Sang og mit Spil.

Jeg synger for dem, som vil lytte dertil,
 for Skov og for Hegn og Krat;
 en Vrimmel af vilde Blomster
 de ryste som Tak i min Hat.

Jeg synger dem friske og sunde,
 men Takken forlanger jeg ej,
 jeg synger min Sang kun for Sangens Skyld
 og fordi der er Lys paa min Vej.

Se, du har en anden Gjerning,
og den er vel god for sig —
men nødvendig dog vilde jeg bytte;
thi, kjærel jeg fatter dig ej.

Er det sandt, som du siger saa rolig,
at hver din Længsel er død,
at aldrig du kræver af Livets Haand
den Rigdom, det bær' i sit Skjød.

Nej, saa er dog tusendfold rigere jeg, —
har end aldrig jeg blivende Sted;
jeg har jo mit Hjertes Glæde
bestandig paa Vejen med.“

Saa jager han bort med en Fløjten;
foran ham Skyerne gaa, —
Møllen, den falder i Tanker,
saa Vingen gaar rent i Staa.

Blæsten, han er en uartig Dreng,
han farer saa vidt omkring,
han leger den hele lange Dag
og bestiller slet ingen Ting.

P. E. Benzon.

ONKEL HENRIK.

Frit efter L. MAURICE ved A. W.

Eugenie og jeg elskede hinanden af ganske Hjærte. I denne Henseende var der altsaa intet til Hinder for en Forbindelse mellem os; der var derimod noget andet, særdeles vigtigt, som var i Vejen, i det vi vistnok vare meget rige, hvad Kjærlighed angik, men derimod meget fattige med Hensyn til Subsistentsmidler. Eugenie var et forældreløst Barn, der fortjente sit daglige Brød som Selskabsdame, og jeg var en ung Læge, der endnu havde stor Mangel paa det, der er nødvendigst for en Læge, nemlig: Patienter. Imidlertid led jeg desuagtet ingen Nød, da Onkel Henrik understøttede mig tilstrækkelig med Penge; men der var den Ulempe derved, hvad mit Forhold til Eugenie angik, at denne Kilde øjeblikkelig vilde holde op at flyde, hvis det faldt mig ind at ville gifte mig.

Onkel Henrik var en sær, gammel Pebersvend, der boede ganske alene med sine Tjenestetyende i sit eget Hus, og som ikke bekymrede sig om andre i hele Verden, end om mig. Da jeg for omtrent to

Aar siden besøgte ham sidste Gang, rettede han følgende Afskedsord til mig, der gav mig nok at tænke paa: „Hør, Georg, nu er du jo tre og tyve Aar gammel, og du sér jo ganske godt ud; der er derfor ingen Tvivl om, at de unge Piger om kortere eller længere Tid ville kaste deres Snører ud efter dig. Men jeg vil indstændig raade dig til ikke at bide paa Krogen; det vil kun blive til din Ulykke.“

Den Gang var mit Hjærte endnu frit; jeg lo derfor af hans Ytring og sagde, at der ingen Fare var paa Færde. Imidlertid lod Onkel Henrik sig ikke ganske berolige ved denne Forsikring, thi han fortsatte: „Det skulde glæde mig, hvis du vil lægge dig min Advarsel paa Hjærte; naturligvis kan jeg ikke forhindre dig i noget i denne Retning, men dersom du foretager dig et saadant Skridt, som strider mod mit Ønske, saa er det forbi med vort venskabelige Forhold, og du vil hverken faa en Øres Understøttelse oftere, medens jeg er i Live, eller blive min Arving, naar jeg er død.“

Jeg rejste bort og tænkte først igjen paa Onkels Formaningstale, da det var for sent, thi da var jeg bleven forelsket op over begge Øren i Eugenie. Imidlertid troede jeg ikke, at hans Ord vare saa alvorlig mente, og jeg søgte derfor i mit næste Brev at føle mig for, i det jeg paa en saa forsigtig Maade som mulig, blandt en hel Del mindre vigtige Meddelelser, fortalte ham, at jeg havde lært en ung Dame at kjende, som vistnok vilde være bleven farlig for min Ro, hvis jeg ikke heldigvis i rette Tid var kommen til at huske paa hans Afskedsord til mig. Onkel Henrik roste mig meget for min Standhaftighed

og tilføjede i al Korthed: „Lad mig se, at du vedbliver at holde Stand, thi jeg forandrer aldrig min Bestemmelse.“

Alle mine Bestræbelser gik nu ud paa ved egen Hjælp at naa det Maal, jeg havde foresat mig. Men des værre lykkedes det mig ikke at komme frem, uagtet jeg ikke lod det mangle paa ihærdige Forsøg. E* var en mærkværdig sund By; der var paa-faldende lidt Sygdom, og de andre, ældre Læger havde langt fra tilstrækkeligt at bestille derved. Mit Mod begyndte derfor lidt efter lidt at synke, og jeg fandt kun i min Kjærlighed til Eugenie den nødvendige Kraft til ikke at falde helt sammen.

Da indtraf, hvad jeg længe havde frygtet, thi det vilde gjøre en brat Ende paa Samlivet med min Forlovede. Onkel Henrik ønskede nemlig, at jeg skulde ombytte mit daværende Opholdssted med B*, hvor han boede. Han længtes meget efter mig og antog desuden, at jeg vilde kunne finde mere Beskjæftigelse i B* end i E*. Hvilke berettigede Indvendinger skulde jeg fremkomme med? Jeg havde slet ingen at anføre, og jeg var derfor nødsaget til, hvis jeg ikke vilde støde Onkel for Hovedet, at rette mig efter hans Ønske, hvortil jo ogsaa kom, at jeg, saaledes som Sagerne stode, var i virkelig Forlegenhed for, hvad jeg skulde leve af.

Efter en temmelig lang Frist, som jeg havde betinget mig for at kunne ordne mine Anliggender, kom endelig det smertelige Øjeblik, da jeg skulde tage Afsked med Eugenie. Vil tilsvore hinanden evig Troskab, og jeg gav hende til sidst den Forsikring, at jeg vilde forsøge ethvert Middel, som mulig kunde

bidrage til at omstemme min Onkel. Derefter rejste jeg.

En smuk Aften i Juli ankom jeg til B*. Med et tungt Hjærte gik jeg hen til Onkel Henriks ensomt beliggende Bolig. Den gamle Mand modtog mig med aabne Arme. Jeg fandt, at han var kommen til at se betydelig ældre ud, siden jeg sidst havde besøgt ham. Hans Hoved var bedækket af snehvidt Haar; Rynkerne i hans blege Ansigt vare nu dybere; Trækket om hans Mund var endnu strængere; den forhen saa slanke Figur var bleven noget bøjet; kun hans graa Øjne flammede endnu med ungdommelig Ild.

Efter at vi havde nydt et Maaltid, gik vi ud i den smukke, af Maanen belyste Have. Medens vi spaserede op og ned i Gangene, maatte jeg give ham en Beretning om, hvad jeg havde oplevet i den sidste Tid. Der var ikke meget glædeligt at meddele ham; jeg lagde ikke Skjul paa andet, end mit Forhold til Eugenie.

„Naa, min Ven,“ trøstede han mig, „det bliver vel nok bedre med din Praxis her i Byen. Du kan godt bo hos mig; min Bolig er jo stor nok til os begge, og jeg vil ikke tage det saa nøje, om det i Fremtiden skulde komme til at gaa noget mere uroligt til hos mig, end ellers.“ Jeg takkede ham hjærtelig for dette Tilbud.

„Jeg forstaaer meget godt,“ vedblev han, „at du har bragt din gamle Onkel et Offer ved at forlade den livlige By for at nedsætte dig her i B*; men jeg haaber, at jeg en Gang skal holde dig skadesløs for dette Bevis paa din Kjærlighed til mig.“

I mit Indre udstødte jeg et Suk, — han anede jo ikke, hvad jeg havde efterladt i E*. Men jeg forsikrede ham om, at jeg ikke havde gjort andet, end hvad jeg havde ansét for at være min Pligt, for paa denne Maade at vise min Taknemmelighed for al hans Godhed mod mig. Han trykkede rørt min Haand.

Det forekom mig i det hele taget, at hans Sind var blevet meget blødere end tidligere, hvilken heldige Forandring jeg tilskrev den Omstændighed, at han var bleven nogle Aar ældre, end da jeg sidst omgikkes ham. I ethvert Tilfælde glædede jeg mig af ganske Hjærte derover, da jeg paa Grund deraf antog, at det nu lettere skulde lykkes mig en Gang at opnaa hans Samtykke til min Forbindelse med Eugenie. Imidlertid stod det mig klart, at jeg maatte gribe Sagen an med stor Forsigtighed og først lade nogen Tid gaa, inden jeg begyndte at arbejde hen imod mit Maal.

Disse Tanker paakom mig, medens vi, Arm i Arm, spaserede tavse op og ned i Haven. Men min gode Skæbne vilde, at han allerede den Gang skulde komme mig et stort Skridt i Møde. Pludselig udbrød han: „Min kjære Georg! Jeg er dig en Forklaring skyldig, hvorfor jeg har lagt saa megen Vægt paa, at du ikke nogen Sinde maa gifte dig, hvis du ikke vil udsætte dig for, at jeg skal slaa Haanden af dig. Selv om dit Hjærte endnu er frit, saa var det dog ikke umuligt, at du en Gang kunde faa andre Tanker; du har derfor Ret til at fordre en Forklaring af mig, og jeg vil hellere give dig den i Dag end i Morgen. Jeg kommer netop i Aften endnu mere levende end ellers til at mindes det Øjeblik, der var det skjønneste

i mit Liv, men som tillige var Begyndelsen til min senere saa ulykkelige Tilværelse.

„Jeg var den Gang en sexten Aar gammel, sund, naturlig og ufordærvet Yngling. En Hr. G* bosatte sig i Nærheden af mine Forældres Ejendom; han havde en svagelig Hustru og en yndig Datter paa tolv Aar. Barnet kom hyppig til os for at lege med min Søster, din salig Moder, der var jævnaldrende med hende. Jeg følte mig strax i høj Grad hendragen til hende, og jeg var næsten altid i hendes Nærhed, hvor det paa nogen Maade lod sig gjøre. Allerede den Gang blev den første Kjærlighedsgnist antændt i mit Indre, uden at det endnu stod ganske klart for mig, hvad det var for en Følelse, jeg var behersket af. Jenny anede naturligvis endnu mindre end jeg selv, hvad det var, der foregik i mit Indre; hun modtog de Smaaopmærksomheder, jeg viste hende, uden at tænke noget derover. Vore Forældre havde derimod skarpere Øjne end vi selv; efter deres Mening vilde der intet være at indvende mod en Forbindelse mellem Jenny og mig, naar Tidens Fylde kom, men de lod sig selvfølgelig ikke den Gang mærke med, at de havde gennemskuet mig.

„Da kom den for mig saa skæbnesvangre Juli-aften. — Maanen og Stjærnerne skinnede klart, og alt var ligesaa fredeligt og stille som i Aften. Hr. og Fru G* med deres Datter vare i Besøg hos os. De gamle sad og passiarede inde i Værelserne, medens Jenny og jeg gennemstrejfedes Haven. Mit Hjærte var nær ved at sprænges af min overstrømmende Følelse. Jeg havde grebet den skønne Piges Haand og hørte i Tavshed paa alt, hvad hun havde at for-

tælle mig. Da hun erklærede at være træt, satte vi os ned paa en lille Bænk. Jeg trykkede hende til mit Bryst, kyssede hende og græd af Salighed. — Ja, le kun, Georg; jeg var virkelig den Gang saadan en Dumrian. — Hun tog rolig imod mine Kys, men holdt op med at tale til mig, og paa denne Maade sade vi et Øjeblik. Pludselig omfavnede hun mig og gjengjældte mine Kys. Jeg følte mig som henflyttet til Himlen. Saaledes sade vi, jeg véd ikke hvor længe, indtil vi bleve savnede af vore Forældre, og der blev kaldt paa os. Vi traadte ind i Lejligheden, aldeles røde i Hovedet, men der blev ikke lagt Mærke dertil, da Jennys Forældre vare i Færd med at tage Afsked.

„Siden denne Aften var Jenny aldeles forandret i sin Opførsel mod mig, uden at det var mig muligt at finde Forklaring over Grunden dertil. Nu er jeg desto værre fuldkommen i Stand til at angive den. Mine Kjærtegn havde uden Tvivl vakt hendes unge Hjærte af dets Dvale; Barnet begyndte derefter at modnes til Jomfru, og hun udviklede nu lige over for mig alle de Luner, som pleje at indfinde sig i dette Overgangsstadium. Jenny tillod mig ikke mere den ringeste Fortrolighed, ja hun undveg mig endog, hver Gang jeg vilde nærme mig hende. Jeg var naturligvis meget ulykkelig til Mode derover, men desuagtet følte jeg mig knyttet ved tusende Baand til Jenny, og jeg tog levende Del i alt, hvad der angik hende. Jeg sætter dig saa nøje ind i disse mine ungdommelige Lidelser, fordi de vare Forløbere for andre, langt mere alvorlige Lidelser. Jenny og jeg bleve ældre, uden at der indtraadte nogen Forandring i vort gjensidige Forhold. Ligesom tidligere

var hun mit højeste Ideal; min Kjærlighed til hende blev endnu dybere, jo skjønnere den unge Pige udviklede sig, og jo mere jeg selv blev moden. Hun derimod behandlede mig vedblivende med den samme Lunefuldhed, som maaske i Begyndelsen havde sin Aarsag i en virkelig Følelse af Modvilje, men vistnok senere blev indgiven hende af Koketteri.

„Da var det, at jeg vandt en Ven i Ernst W*, der var bleven ansat som Medhjælper ved det nærliggende Apotek. Det var et smukt Menneske, men han var noget svagelig. Vi sluttede et inderligt Ven-skab med hinanden, og det varede ikke længe, inden jeg betroede ham min Kjærlighed til Jenny. Snart følte han sig ogsaa hendragen til hende, men han havde ikke mere Lykke med sig end jeg, i det hun nu drev sit Spil med os begge, saaledes at hun tilsyneladende snart foretrak den ene og snart den anden af os, saa at vi ikke alene bleve pinte af vor lidenskabelige Kjærlighed til hende, men tillige følte stærk Jalousi mod hinanden.

„At vi desuagtet vedbleve at være Venner, skyldtes ene og alene Ernst; han paastod stedse, at han vilde trække sig tilbage fra Jenny for min Skyld, men det vilde jeg paa ingen Maade tillade. Hvem véd, hvor længe denne ubehagelige Situation vilde have varet, og om ikke Ernst til sidst vilde være bukket under paa Grund af sin svagelige Helbreds-tilstand, hvis det ikke endelig var blevet paalagt Jenny af mine Forældre, at hun skulde træffe sit Valg mellem Ernst og mig. Min Ven var ved Kjøb kommen i Besiddelse af det Apotek, hvor han hidtil havde været Medhjælper, og han kunde derved gjøre

Regning paa et fremtidig godt Udkomme. Jeg skulde, hvis jeg blev gift, overtage en af min Faders Landejendomme. Jennys Valg faldt paa Ernst. Uagtet jeg havde været forberedt paa dette Udfald, blev jeg dog i højeste Grad fortvivlet. Det var min Hensigt at rejse bort, men jeg tøvede med at iværksætte min Beslutning. Ernst trøstede mig saa godt han kunde og beklagede, at Skæbnen havde villet, at han netop skulde komme dér til Egnen og være Skyld i, at min elskede blev mig berøvet. De bleve gifte, og jeg var til Stede ved deres Bryllup; hvorledes min Sindsstemning var beskaffen, kan du vel tænke dig. Kort Tid derefter døde Jennys Forældre, og til alles Forbavselse efterlod de deres Datter en betydelig Gjæld, som blev betalt af Ernst.

„Det var sjældent, at jeg kunde overtale mig selv til at aflægge Besøg hos de nygifte; derimod kom Ernst desto hyppigere til mig, og jeg blev ofte forskrækket over hans nedtrykte Udseende, hvilket des værre bragte mig Bekræftelse paa det Rygte, der var i Omløb i Byen: at han levede ulykkelig med sin Hustru. Selv iagttog han stedse Tavshed desangaaende; men endelig bestemte jeg mig til at bringe Sagen paa Bane. Da tilstod han mig hele Sandheden: hans unge Hustru forsømte i høj Grad sine Pligter; hun bekymrede sig slet ikke om at holde Orden i Husvæsenet og øste Penge ud med begge Hænder, saa at det gik mere og mere tilbage for ham i pекuniær Henseende. Jeg blev grænseløs ulykkelig ved denne Meddelelse, og fra det Øjeblik nærede jeg en dyb Foragt for hele det kvindelige Kjøen.

„Ved denne Tid blev din Moder gift. Allerede

et Aar derefter døde hun, da hun havde bragt dig til Verden. Nogle Aar senere døde ogsaa din Fader, efter at have tilsat hele sin Formue ved fejlslagne Spekulationer. Vi toge derfor dig til os. Imidlertid havde Jenny skjænket sin Mand en Datter. Ernst og jeg haabede, at den fornøjelsessyge unge Kone nu skulde føle sig mere knyttet til Hjemmet, paa Grund af sine Moderpligter, men des værre blev dette ikke Tilfældet. — Da traf det sig, at min Ven maatte foretage en Rejse for at ordne et Arveanliggende, og da han vendte tilbage derfra, var Jenny forsvunden tillige med Barnet. I et Brev, som hun havde efterladt sig, erklærede hun, at det ikke var hende muligt længere at leve sammen med sin Mand. Dette Slag var for haardt for Ernsts svage Legeme; han blev alvorlig syg, og det varede ikke længe, inden Vorherre tog ham til sig. Saaledes var da denne Kvinde bleven Skyld i Ernsts tidlige Død, og hun havde tillige gjort mig i høj Grad ulykkelig. Du vil derfor vistnok ikke forundre dig over, at jeg, saa vidt jeg formaar det, vil søge at forhindre dig, der er min eneste Arving, fra at skjænke din Kjærlighed til en Kvinde, for at der ikke skal vederfares dig den samme Ulykke som mig.“

Dybt bevæget havde jeg hørt paa hans Fortælling, og da han tav, spurgte jeg ham: „Fik du aldrig senere noget at vide om Jennys Skæbne?“

„Nej,“ svarede han, „hun var sporløst forsvunden. For øvrigt anstillede jeg ingen Efterforskninger. Hvad anden Skæbne kunde der vel være beskikket hende, end at bukke under i Livets Hvirvel?“

Jeg tav og følte mig paa ny i høj Grad ned-

trykt. Des værre frygtede jeg for, at den gamle forbitrede Mand aldrig vilde tilgive mig, hvis jeg giftede mig med Eugenie.

„Lad os gaa ind,“ sagde Onkel, „jeg føler mig saa træt og maa til Ro.“ Han støttede sig paa min Arm og lod sig føre til sit Soveværelse, hvor hans Tjener havde tændt Lampen. Over hans Seng hang et lille Billede. Han tog det ned og viste mig det.

„Det er et Portræt af Ernst,“ sagde han, dybt bevæget, „betragt en Gang dette skjønne, ædle Ansigt.“

Jeg saa' paa Billedet og kunde næppe løsrive mig fra det.

„Ikke sandt, man maatte absolut faa ham kjær?“ udbød Onkel. Han ophængte igjen Billedet over Sengen, og vi ønskede hinanden Godnat.

Var jeg nogen Sinde tidligere truffen sammen med Ernst W*? Hans Ansigtstræk forekom mig saa vel bekendte. Men det kunde jo umulig have været ham selv; det maatte have været en eller anden, som havde betydelig Lighed med ham. Jeg klædte mig af, og da jeg var kommen til Sengs, tænkte jeg nøje efter, hvem det kunde have været.

Pludselig paakom der mig en Tanke, og jeg udbød: „Eugenie!“

Ja, det var hende, der havde en saadan Lighed med Billedet. Gode Gud! skulde det virkelig være Tilfældet? Skulde min Forlovede være en Datter af Ernst W* og hans troløse Hustru? Jeg gjennemgik i Tankerne alt, hvad jeg havde hørt om Eugenies tidligere Hændelser. Hun havde mistet sine Plejeforældre i sit femtende Aar, og derefter var hun bleven

ansat som Selskabsdame hos den gamle Frue, i hvis Hus hun endnu opholdt sig. Hun stod ganske alene i Verden. Hvorledes lode nu disse Meddelelser sig forbinde med, hvad Onkel Henrik havde fortalt mig? Det eneste Holdepunkt, jeg kunde opdage, var, at Eugenie og jeg omtrent vare lige gamle. Jeg bestemte mig til, at jeg allerede næste Morgen vilde give hende Underretning om, hvad der var passeret, og bede hende nøjagtig fortælle mig alt, hvad hun kunde erindre fra sin Barndom. Derefter lagde jeg mig til Ro, men det var mig ikke muligt at finde Hvile, paa Grund af den Sindsstemning, hvori jeg befandt mig. Saa snart Dagen begyndte at gry, stod jeg op og gav mig strax til at skrive udførlig til Eugenie, hvorefter jeg bragte Brevet paa Posthuset.

De nærmest følgende Dage forløb meget ensformig. Onkel Henrik viste sig just ikke fra den behageligste Side som min Vært; hans Samtaleemner lod til at være fuldstændig udtømte, og hans trevne Væsen kom atter til Skue. Jeg var derfor til Dels henvist til at holde mig selv med Selskab, da jeg kun havde faa Bekjendte i B* og der foreløbig ikke kom nogen, som ønskede at raadspørge mig som Læge. Med hemmelig Gru tænkte jeg under disse Omstændigheder paa min Fremtid. Hvorledes skulde jeg udholde dette Liv, hvis der ikke paa en eller anden Maade skulde vise sig Udvej til Bedring i mine Forhold? Jeg ventede med Længsel paa Svar fra Eugenie, og jeg gik ofte hen paa Posthuset for at forhøre, om der var kommet Brev fra hende. Men der hengik fire lange Dage, inden jeg modtog det.

Jeg indelukkede mig paa mit Værelse og aab-

nede Brevet, i det mit Hjærte bankede heftig. Indholdet overtraf mine dristige Forventninger. Jo, Eugenie troede ligeledes, at hun maatte være Ernst W*s Datter. Hun bad mig om Tilgivelse, fordi hun ikke tidligere havde omtalt, at hun havde haft Formodning derom; Grunden dertil var, at hendes Anelse hvilede paa et altfor usikkert Grundlag. Hun fortalte mig, hvad hun kunde erindre om nogle Sammenkomster, der havde fundet Sted mellem hendes Plejefader og hendes Moder, og hun vedlagde et Brev, som hun havde fundet mellem sin Moders Efterladenskaber. Dette Brev var fra en vis Hugo S* og stilet til Fru Jenny W*; det indeholdt en fuldstændig Plan til en Flugt med ham fra hendes Hjem. Angaaende de omtalte Sammenkomster havde hun kun utydelige Erindringer; men det forekom hende, at hun kunde huske, at hendes Plejefader en Gang paa en heftig Maade havde talt til hendes Moder om, at han havde taget sig af hende og hendes Barn af Naade og Barmhjærtighed, og nu maatte han bære Følgerne deraf.

Jeg kunde tydelig se Spor af Taarer paa Eugenies Brev; det var et Tegn paa, hvor svær hendes Bekjendelse var falden hende. Jeg følte mig i høj Grad lykkelig til Mode, og jeg gav mig strax ivrig til at overlægge, paa hvilken Maade jeg bedst skulde benytte Kundskaben om det Forhold, jeg havde opdaget, til Gavn for Eugenies og min Fremtid. Jeg troede nu at kunne gjøre mig Haab om, at Onkel en Gang vilde være at formaa til at indvillige i vor Forbindelse. Men denne Sag maatte gribes meget forsigtig an. Jeg udfandt snart den Maade, som jeg ansaa' for den rette, og besluttede at gaa frem derefter.

Jeg gav min Forlovede, der efter min Plan skulde udfolde den vigtigste Virksomhed i dette Anliggende, den nødvendige Anvisning, og jeg afventede nu utaalmodig, hvad der vilde ske.

Der forløb to Dage. Den tredje Dag om Morgen sad jeg ved Frokostbordet sammen med Onkel Henrik. Vor Samtale ved Maaltiderne var i Almindelighed alt andet end livlig, men i Dag herskede der fuldstændig Tavshed. Det øsregnede, og jeg antog derfor, at det slette Vejr til Dels var Aarsag i Onkels Forstemthed. Jeg følte mig i en meget urolig Tilstand, og jeg var bange for at røbe den ved at fremkomme med en eller anden Bemærkning; derfor tav jeg ganske stille. Min Uro kom deraf, at det i den allernærmeste Tid vilde blive afgjort, om min Plan skulde lykkes eller ej.

Pludselig blev Stilheden afbrudt af et Posthorns Toner. Jeg rejste mig hurtig op.

„Hvad er der paa Færde?“ spurgte Onkel.

„Aa, jeg blev saa forskrækket, da jeg hørte Posthornet lyde.“

Atter forløb en kort Tid. Jeg kunde imidlertid ikke udholde at sidde paa Stolen og spaserede derfor op og ned i Værelset. Endelig blev Døren aabnet; den gamle Tjener stak Hovedet ind ad Døren og udbrød i en meget bestyrtet Tone: „Herre! der er en Dame der ude, som vil tale med Dem.“

„Med mig?“

„Ja, hun siger, at hun har noget meget vigtigt at tale med Dem om.“

„Lad hende saa komme ind.“

Tjeneren forsvandt. Lidt efter traadte Eugenie

ind i Værelset og gik hen imod Onkel Henrik. Hun sagde intet, men saa' stift paa ham med sine store, skønne Øjne. Saaledes stod de begge nogle Sekunder lige over for hinanden. Pludselig kom der et bevæget Udtryk i Onkels Ansigt, og han spurgte i en mild Tone: „Hvad ønsker De, Frøken?“

„Jeg er Ernst W*s Datter,“ svarede Eugenie.

„Ja, jeg sér det; De har ganske hans Ansigtstræk. Hvorledes falder det Dem ind at besøge mig?“

„Jeg fandt nylig denne Skrivelse blandt min Moders Efterladenskaber,“ svarede hun, i det hun rakte ham det tidligere omtalte Brev, og da jeg ikke kjender nogen i hele Verden, som bekymrer sig om min Skæbne, saa følte jeg en uimodstaaelig Lyst til at begive mig hertil, hvor jeg er født, for at undersøge, om der mulig her i Byen endnu skulde leve nogle Slægtninge eller Venner af mine afdøde Forældre.“

„Og derfor har De opsøgt mig?“

„Ja, thi jeg har bragt i Erfaring, at ingen af mine Slægtninge ere i Live, hvorimod det er blevet mig meddelt, at De var min Faders bedste Ven.“

Dybt bevæget udbrød Onkel: „Ja, han var i Sandhed min bedste Ven, og hvis De er hans Datter, skal jeg ogsaa være Deres Ven.“

Han gjennemlæste Brevet, og imidlertid gave Eugenie og jeg hinanden hemmelige Vink, der skulde udtrykke vor Glæde over Gjensynet og over det lykkelige Udfald af vor Intrigue.

Onkel Henrik hørte op at læse og betragtede Eugenie med et drømmende Udtryk i sine milde Øjne.

Pludselig gik han ind i det tilstødende Sovekabinet og kom strax tilbage med Portrætet af Eugenie's Fader.

„Her kan De se Deres Fader!“ udraabte han og rakte hende Billedet.

Eugenie var meget bevæget; Taarerne randt ned ad hendes Kinder, i det hun betragtede de kjære Ansigtstræk.

„Gid han dog levede endnu!“ udbrød hun.

„Deres Moders Utroskab gav ham Dødsstødet.“

„Jeg haaber da, at De ikke vil lade mig undgjælde for, hvad min Moder har fejlet?“

„Nej, kjære Frøken,“ svarede den gamle Mand venlig, i det han greb Eugenie's Haand. „Jeg ønsker Dem hjærtelig velkommen og beder Dem om at betragte mig som Deres anden Fader.“

„Jeg takker Dem inderlig og skal aldrig glemme Deres Venlighed. Naar man som jeg staar alene og forladt i Verden, gjør det godt at vide, at der dog er én, som man trygt kan vende sig til i Nødens Stund. Endnu en Gang tak og lev vel!“

„Hvorledes!“ udbrød Onkel, „vil De allerede forlade mig?“

„Jeg har des værre kun faaet Tilladelse til at være en ganske kort Tid borte, og min Permission er nu udløben. Derfor maa jeg rejse tilbage til E* med den Postbefordring, der afgaar om en Time, for igjen at tiltræde min Stilling.“

„Hvilken Stilling er det?“

„Jeg er Selskabsdame hos Fru H* i E*.“

„I E*? — Georg,“ sagde han, i det han vendte

sig om til mig, „saa kjender du maaske noget til den unge Dame?“

Det kostede mig stor Møje at forstille mig.

„Jeg har ikke den Fornøjelse at kjende Frøkenen,“ svarede jeg.

„Det gjør mig virkelig ondt,“ vedblev Onkel, „at De allerede maa forlade mig. Er det ikke muligt at finde en Udvej, saa at De kan blive her noget længere?“

„Nej, jeg er nødsaget til at rejse. Fru H* kan ikke undvære mig, og hun forlanger altid, at jeg skal være punktlig. Men maaske er det mig muligt snart igjen at faa Tilladelse til at rejse.“

„Ja, gjør det, mit kjære Barn, og lad det ikke vare altfor længe.“

„Jeg skal komme, saa snart De vil skrive efter mig. Lev vel saa længe!“ Hun rakte Onkel Haanden, nejede for mig og gik.

Den gamle Mand saa' aandsfraværende hen imod den Dør, igjennem hvilken hun var forsvunden.

„Vi burde vistnok have ledsaget hende til Postgaarden,“ vovede jeg at bemærke.

„Du har Ret,“ udbrød han livlig og vilde gaa ud af Døren.

„Du vil da ikke gaa i Slobrok!“ raabte jeg efter ham.

„Det er jo sandt, jeg er ikke paaklædt endnu.“

„Skal jeg ledsage hende?“

„Ja, hvis du vil gjøre det, skal du have Tak: men skynd dig endelig, ellers kommer du vist for sent.“

Jeg lod mig ikke bede to Gange, men løb øjeblikkelig ud af Værelset.

Hurtig indhentede jeg Eugenie, og nu, da Onkel ikke kunde faa Øje paa os, gav jeg hende et hjærteligt Haandtryk, og vi udbrød begge, som med én Mund: „Hvilken Lykke!“

„Hvor det dog er en vakker gammel Mand,“ sagde Eugenie. „Jeg har allerede faaet ham saa kjær; det gjorde mig virkelig ondt, at jeg allerede maatte forlade ham.“

„Des værre var det jo nødvendigt,“ svarede jeg. „Først naar han begynder at føle Længsel efter dig, faa vi Grund til at tro, at han ikke vil nægte os sit Samtykke til vor Forbindelse.“

„Tror du, at han vil komme til at føle Længsel efter mig?“

„Ja, det er jeg overbevist om. Han blev meget bevæget ved at se, i hvor høj Grad du lignede din afdøde Fader, og jeg haaber derfor det bedste.“

Saaledes vedblev vi at passiare i en halv Times Tid. Da maatte vi tage Afsked med hinanden, og jeg gik igjen hjem til Onkel.

Han sad hensunken i Beskuelse af Ernst W*s Billede.

„Jeg sidder netop og giver ham i Tankerne det Løfte, at jeg skal tage mig af hans Datter, som om hun var mit eget Barn,“ sagde han.

„Men det er jo en Kvinde,“ indvendte jeg, „og du hader jo Kvinderne.“

„I dette Tilfælde gjør det intet til Sagen. Eugenie har sin Betydning for mig, fordi hun er en

Datter af den bedste Ven, jeg har haft. — Hvorledes synes du egentlig om hende?“

„Aa jo, hun er ikke ilde. — Jeg havde en meget behagelig Samtale med hende.“

„Hvilke dejlige Øjne, hun har! De ligne ganske Ernsts. Hun har vistnok ogsaa det samme kjærlige Hjærte som han.“

„Det betvivler jeg ikke. — Det forekommer mig dog, at vi bør forhøre os lidt om hende.“

„Ja, gjør det, min Ven. Jeg er imidlertid forud overbevist om, at vi kun vil faa godt at høre om hende.“

Der var pludselig kommen Liv i den gamle Mand. Han vedblev at tale om det Indtryk, hun havde gjort paa ham. Jeg behøver vel ikke at sige, hvor henrykt jeg var derover.

Dagen efter meddelte jeg ham, at jeg havde skrevet til en paalidelig Bekjendt i E*. Kort efter modtog jeg dennes Svar, der naturligvis var affattet efter den Opskrift, jeg havde givet ham.

„Der kan du se, at jeg havde Ret,“ raabte Onkel Henrik triumferende, da han havde gjenlæst Brevet. „Saadanne Øjne lyve ikke.“

De følgende Dage var Eugenie hyppig Gjenstand for vor Samtale, men jeg vogtede mig vel for at forraade altfor stor Interesse for hende, da det i saa Tilfælde vistnok vilde forekomme Onkel mistænkeligt. Det var Dag for Dag tydeligere at mærke, hvor stor hans Længsel var efter hende, og endelig spurgte han mig en Dag, om jeg ikke troede, at det nu kunde gaa an at indbyde hende til et Besøg.

Nu var det Øjeblik kommet, som jeg længe havde ventet paa.

„Hvorfor ikke? Jeg tror ogsaa, at hun gjerne vil komme. Men der er dog én Vanskelighed derved. Hvor skal hun opholde sig?“

Han saa' forundret paa mig. „Naturligvis her; Huset er da stort nok.“

„Det er det vistnok. Men, hvad vil Folk sige? Jeg er jo en ung Mand, og du er da egentlig heller ikke saa meget gammel endnu. Du véd nok, hvor onskabsfulde Folk er.“

„Det har jeg rigtig nok ikke tænkt paa. Hvad skal vi da gribe til?“

„Ja, det véd jeg virkelig ikke.“

Dermed forlod jeg ham og overlod ham til hans egne Betragtninger. Da jeg lidt efter kom ind i Stuen igjen, blev jeg forundret ved at se hans livlige Mine; han havde vistnok faaet et udmærket Indfald.

„Det var godt, du kom,“ udbød han, „der er noget, jeg vil tale med dig om. Sæt dig ned. — Det forekom mig, du sagde, at Eugenie gjorde et godt Indtryk paa dig?“

„Har jeg sagt det? Ja, jeg kan ikke rigtig huske det.“

„Jo, saamænd har du sagt det.“

„Ja, det er meget muligt. Men, hvorfor kom du til at tænke derpaa?“

„Det skal jeg sige dig. Jeg har fundet en Udvej. Hvis det lader sig gjøre, saa kan Eugenie komme hertil, naar det skal være.“

„Hvad er det for en Udvej?“

„Du kunde jo gifte dig med hende.“

„Gifte mig!“ udraabte jeg, tilsyneladende aldeles forbavset, medens jeg i Virkeligheden havde den største Møje med at skjule, hvor henrykt jeg var.

„Jeg kjender hende jo ikke, og desuden — du har nok rent glemt dit Forbud.“

„Det tager jeg tilbage, og hvad det første Punkt angaar, saa har du jo sagt, at du fandt Behag i hende.“

„Ja, men naar hun nu ikke synes om mig?“

„Aa, hvad! Du er jo et kjønt Menneske. Hun giver nok Kjøb.“

Jeg tav, som om jeg ikke havde flere Indvendinger at gjøre.

„Nu skal du høre, hvad jeg har udtænkt,“ vedblev Onkel. „I Morgen rejser du til E*; naar du kommer der til, gaar du strax hen til Eugenie og frir til hende. Saa telegraferer du Udfaldet til mig, og hvis hun modtager dit Tilbud, kommer jeg strax til E* for at fejre eders Forlovelse. Saa kan du derefter holde Bryllup, naar du vil. Jeg er overbevist om, at du vil blive lykkelig med hende, og du gjør din gamle Onkel en stor Glæde.“ —

I den lykkeligste Stemning rejste jeg næste Dag til E*, og alt det øvrige gik naturligvis ganske efter Ønske.

Nu har Eugenie i over et Aar været min kjære Hustru, og Onkel er aldeles henrykt, baade over hende og over vor søde lille Ernst.

Male jeg vilde hin Nat til de troløse Tyskeres Skjændsel,
 da for Osmannernes Sværd Østerrig mat sank i Knæ!
 Hvad var Evropa vel nu, hvis ej den Gang de tapre
 Polakker

højhjærtet agted paa Skrig fra et haardt prøvet Folk?
 Mindes hin tolvte September, da lysklart fra Kahlen-
 bergs Højder

Ildsignalet med Haab steg mod det natdunkle Blaa,
 og som en vingestærk Falk slog den djærve Johan
 Sobiesky

blandt Janitscharerne ned, spredte som Avner dem ad!
 Muhammeds Rædsel du blev, og Evropas Beundring
 du vandt dig,

ak, men du herlige Helt, lidet du anede kun,
 at om et hundrede Aar skulde Østerrig hjælpe at
 smedde

Lænkerne, som nu er lagt tungt paa dit sukkende
 Folk!“

Malmfuldt sig hæved hans Røst med den Kraft, som
 Smerten kun ejer,

Haanden han knugede vredt, Lyn fra hans Øje
 sig skød.

Ufrivillig et Skridt tilbage de unge da vege,
 men med et alvorsfuldt Blik traadte den ældre
 ham nær:

„Godt, jeg din Smerte forstaar, og din Vrede er ædel
 og mandig;

Ordene, som du har talt, gløde af Sandhedens Ild!
 Men, naar du dømmes Evropa, tør Polen du ikke for-
 glemme,

det i Aarhundreder har udhulet selv paa sin Grav.

Tøjlesløst misbrugte selv det Frihedens hellige Gave,
 derfor Historiens Dom lød saa forfærdende stræng.
 Naar Sobiesky du nævner, — da mán ej den døde
 af Graven,

han var en Helt, men hans Folk kasted Foragt
 paa hans Navn!

Visselig vidne han vilde mod Polens oprørske Sønner,
 nu er det Prøvelsens Tid, Straffen I tog som en Arv.
 Atter vil komme den Dag, da modnet i graadtunge
 Sekler

Polen vil sprænge sit Aag, Frihedens Morgen vil gry;
 Nu, Kosciuszko, dit Navn kun staar som et straa-
 lende Nordlys,
 der i Forsmædelsens Nat blinker med bævende Glans.“

„Fremmede, hvo I end er — til Orde da tog Ko-
 sciuszko —

Haabet, det lysklare Haab, er for evindelig slukt!
 Den Gang, da Polen blev knust, Evropa misted sit
 Hjærte,

derfor blev end ikke grædt over mit Fædrelands Grav.
 I, som vil dække min Sorg med et Slør af den sne-
 dige Statskløgt,

gjem eders Tale til dem, som ikke Smerten fornam!
 Thi eders Trøst ersom smeltende Bly, der gydes i Saaret,
 Tiden kan læge, men ej vække den døde af Grav!“

„Mørkt, Kosciuszko, du sér ud over de kommende Tider,
 Polen er end ikke dødt, länkebundet det er;
 husk hint dybsindige Sagn om Thesevs, der holdtes
 i Hades,

da han i stormende Mod krænkede Guderne selv.

Atter han friedes ud, da Straffens Time var omme,
 atter den herlige Helt aanded den sollyse Luft!
 Polen i stormende Mod har krænket Guddommens Love,
 Polen er lænket som han, Polen paa ny vorder frit!
 Se, Katharina er død, og hendes mistænksomme Øje
 vaager ej over dig mer, Russernes Kejser er jeg.
 Med mine Sønner jeg kommer, for selv dig af Fæng-
 slet at føre,

jeg har beundrende sét alt, hvad du kæmped og led.
 Derfor den første Befaling jeg giver med Sceptret
 i Hænde,

Herskerens Pligter bevidst er: Kosciuszko vær fri!
 Og Katharina dig røved din Kaarde, fordi at du svang den
 højt som et blinkende Lyn, varslende Russernes
 Død, —

naar jeg nu tager min egen og skjænker dig den som
 Erstatning

og du vil kalde den din, lægge paa Fæstet din Haand,
 da er det Russernes Czar og ej Kosciuszko, der hædres...
 men du er tavs, og dit Blik sænker mod Jorden
 du ned?

Har du da slet intet Ord til ham, som forkynder dig
 Frihed,

er i dit Hjærte kun Had, tyder din Tavshed
 Foragt?"

„Czar — Kosciuszko brød ud, og en Taare dugged
 hans Øje —

var jeg en Russer, jeg faldt takkende for eders Fod,
 ak, men jeg er Polak, en Gjenganger, hjemløs paa
 Jorden,

vredes ej over mit Ord, over mit dristige Svar!

Kejser, til visse jeg dybt mig bøjer for eders Højmod,
 Frihedens Gave med Tak tager jeg af eders Haand.
 Langt fra mit lænkede Folk et andet Hjem vil jeg
 søge,

dér, hvor Amerikas Sol lyser for myndige Mænd!
 Kejser — men føj ikke Haan til eders højmodige Gave,
 kostbar er Kaarden, I nys fra eders Side har spændt,
 ak, men hvad Værd har en Kaarde for mig, en Flygt-
 ning, der ikke
 ejer et Fædreland mer, som jeg kan drage den for?“

Og Kosciuszko stod tavs, med Blikket fæstet paa Jorden;
 fattede du, Kejser Povel, hvor du var lille mod ham?
 Langsomt du rakte ham Haanden, mens Ordet døde
 paa Læben,
 stolt og bevidst du jo kom — hvi gik du tanke-
 fuld bort?

Rørte han vel ved en Stræng, der dirrede dybt i
 dit Hjærte,
 saa du maa flygte, at ej Strængen skal klinge igjen?
 Anede du et Sekund, hvor Czarens Krone kan tynges,
 saa du i Tanken dig dybt vaandede under dens Vægt?

Martin Kok.

EN REJSEERINDRING,

fortalt af JOH. PALUDAN-MÜLLER.

For et Par Aar siden gik en yngre dansk Mand en varm Sommeraften gennem Konstantinopels Gader ned mod et af de Steder, hvor fra der er Baadfart over til Skutari. Han var Orientalist og havde nu i flere Aar beskjæftiget sig med Studiet af forskjellige forasiatiske Sprog, først i Hjemmet og dernæst paa en længere Rejse i Lilleasien og Syrien, hvor fra han netop samme Dag var ankommen til Konstantinopel. Hans Ophold i denne By vilde dog ej blive langt, thi han var nu paa Hjemrejsen og var kun standset her for at hvile ud samt afhente de Breve, som han formodede laa og ventede paa ham. Dog haabede han at faa nogen Fornøjelse og Udbytte af at dvæle en kort Tid paa dette Sted, hvor Østen og Vesten række hinanden Haanden, og saa mange Modsetninger mødes.

Blandt de Breve, som han havde hentet paa Posthuset, var der ogsaa et fra hans Forlovede. Den

kjære, vel bekendte Haandskrift uden paa Konvoluten havde paa en forunderlig stærk Maade hilst ham fra Hjemmet og ført hans Tanker fra Orienten til Øen langt nord paa, hvor Varme er en sjælden og kjærkommen Gjæst, og midt i Konstantinopels brogede Omgivelser bragt ham til levende at mindes en stille Præstegaard med Straatag og kalkede Vægge, med Roser uden for Havedøren og Sirener omkring Lysthuset, en gammel Præstegaard, der som alle saadanne var en temmelig mangelfuld Bolig i et barsk Klima, men dog besad en Hygge, som mangan solid Bygning kunde have misundt den. Og denne Præstegaard gjemte inden for sine Mure saa mange ham kjære Mennesker, med hvem han havde oplevet baade Glæde og Sorg, til hvem han følte sig knyttet ved mange Minder, og hvis Udseende, Tænkemaade og Levevis i ét og alt fjærnede dem fra hans nuværende Omgivelser og gjorde dem ganske forskellige fra den Art Folk, han nu saa længe havde færdedes imellem, — men fremfor alt gjemte den hende i sit Skjød, der var hans Livs Lykke og Midtpunkt. Alt dette og meget mere havde Haandskriften paa Konvoluten mindet ham om, og Brevet selv, — ja det havde jo bragt ham en Fylde og Overflødighed af smaa og dog vigtige Efterretninger. Det havde været fyldt af Hjemmets Duft, men først og fremmest havde det fortalt ham om hendes Kjærlighed, der skrev Brevet. Det havde troskyldig forudsat, at han i Østerland nærede den samme Interesse for Husets smaa Begivenheder, som den Gang han selv færdedes i Hjemmet, — og Forudsætningen var ikke bleven skuffet. Han havde faaet Hilsen fra store og smaa

i den kjendte Kreds, og han havde hørt om, hvor stærkt hun fremfor alle længtes efter hans Hjemkomst.

Og medens han gik gennem de lummervarme Gader og banede sig Vej mellem den af saa forskjellige Elementer sammensatte Menneskesværn, dvælede hans Tanker med Glæde og Behag ved dette Brev og ved hende, der havde sendt ham det. Hvor levende stod ikke hendes Skikkelse for ham i dette Øjeblik! Denne fine, sarte Skikkelse med det aabne, frimodige Ansigt, med de klare, blaa Øjne og det graagule Haar, med al denne Ynde og Blidhed, al denne stille Trofasthed udbredt over sig, som saa ofte havde frydet ham. „Gid jeg havde hende her,“ tænkte han, men føjede i samme Øjeblik til, „nej, nej, hun vilde ikke passe i disse Omgivelser. Hun hører Hjemmet til, og jeg maa vende tilbage til hende dér, men her nede var der ingen Jordbund for min Blomst.“

Han gjennemgik atter i Tankerne Brevets Indhold; der var ét Sted deri, som han ikke ret kunde huske, det indeholdt en Beklagelse over et eller andet, men hvad var det nu om? Jo, det var sandt, — det var „Tante“, som det atter og fremdeles og bestandig var galt med. — „Tante“, gamle Tante Mine! Hvor det dog var længe siden, at han havde tænkt paa hende, men nu blev hendes Person atter lyslevende for ham. — Naa, saa hun var endnu saa urimelig i Smaating, om end „i sig selv et godt Menneske.“ Og halvt med et Smil erindrede han sig, hvor ofte hun havde forvoldt smaa Sammenstød, ganske smaa rigtig nok, men dog altid Sammenstød, mellem Beboerne af den fredelige Præstegaard, hvor hun henlevede sine gamle Dage, og hvor ofte hans Forlovede

havde haft al sin Taalmodighed behov for ikke „at svare Tante uartig,“ naar hun var altfor urimelig. Han mindedes de mange vise Raad, som han i sin Tid havde givet sin Fæstemø, om hvorledes Tante egentlig burde omgaas, og medens han smilende tænkte paa, hvorledes alle Beklagelser over hende dog altid vare endte med, „at man naturligvis alligevel holdt saa meget af hende,“ tog han Brevet op af Lommen for at efterse det paagjældende Sted, thi nu var han kommen helt ned til Baadene og ud fra Vrimlen paa Gaden.

Han foldede den dyrebare lille Skrivelse ud, der flagrede stærkt i Aftenvinden, og fandt paa fjerde Side følgende: „Tante Mine har været en Tur i Kjøbenhavn, men er nu atter kommen tilbage her til for en Ugestid siden. Det er maaske Uret af mig, men jeg kan ikke lade være at synes, at vi havde det saa dejlig fredeligt, medens hun var borte. Nu, da hun atter er her, begynder paa ny de tusende Vrøvlerier med, hvor Lampen skal staa om Aftenen, hvem der skal smøre Folkenes Mad og meget andet af den Slags, som du jo selv saa tit har været Vidne til. Tante mener det jo i Grunden godt, men det er alligevel ofte meget plagende, at hun altid vil indrette det efter sit eget Hoved, og man kommer saa let til at støde sammen med hende derved. Moder er saamænd den taalmodigste, naar blot jeg selv kunde tage det saaledes.“ — „Det er da ogsaa kjedeligt, at hun skal være plaget med dette Vrøvleri,“ tænkte han ved sig selv, i det han lukkede Brevet sammen og igjen stak det i Lommen. „Saadanne daglige Fortrædeligheder tære paa ens Sind.“

Han gik ned til Vandet for at blive sat over til den asiatiske Forstad, hvor han havde et Ærende at besørge. Han havde glædet sig til den lille Sejl- tur i Aftenkølingen, men hans Tanker vare nu blevne saa stærkt beskjæftigede med Forholdene i Hjemmet, at han kun ønskede saa hurtig som mulig at faa sin Forretning dér ovre besørget, for saa at komme tilbage til sit Hotel og endnu samme Aften skrive til sin Forlovede. Han havde jo meget at fortælle hende om den sidste Del af sin Rejse, og meget at give Gjensvar paa i Anledning af det nys modtagne Brev.

Der var dog saa smukt ud over Vandet, at han et Øjeblik blev staaende og nød Skuet af den smukke Aftenhimmel, hvis enkelte lette Skyer spejlede sig i Vandfladen. Byens Taarne og Minaréter tegnede sig smukt mod denne Himmel. Dagens Hede var ved at vige for en behagelig Kølighed. Han vendte sig pludselig om. Der var nogen, som havde rørt ved hans Arm bag fra. Han saa' en høj, smukt klædt Kvindeskikkelse staa foran sig. Ansigtet var mod Sædvanen her ganske blottet. Hun saa' ud til at have gaaet eller løbet stærkt, thi hun trak Vejret heftigt, og der var Uro og Angst i hendes Blik.

„Herre,“ sagde hun med dæmpet Stemme „skal du i en af Baadene dér?“

Han stirrede forbavset paa hende og forstod først ikke, hvad hun sagde, men da hun gjentog sit Spørgsmaal, kjendte han Sproget, og halv mekanisk svarede han i samme Tungemaal: „Ja.“

„Saa tag mig med, hvis du er en god Mand, — men hurtig, for jeg har Hast.“

„Hvor er du fra?“ spurgte han.

„Spild ej Tiden med at spørge, — lad os komme i Baaden; naar vi ere dér ovre paa den anden Side Vandet, skal jeg svare dig paa, hvad du vil vide.“

Han var saa forbavset over den sælsomme Situation, at han uden ret at tænke over, hvad han gjorde, steg i en Baad, og den ubekjendte Kvinde fulgte ham. Folkene i det lille Fartøj saa' noget forundrede paa det ulige Par, men de gjorde ingen Indvendinger og stødte fra Land.

Den unge danske betragtede opmærksom sin Ledsagerske, der syntes at blive roligere til Mode, efterhaanden som Baaden kom længere ud paa Vandet. Hun var unægtelig smuk, som hun sad dér og stirrede ned i den Skumstribе, der fulgte efter Baaden; Trækkene maaske lidt vel store, men Ansigtets Linjer skjønne. Munden var fyldig, og de mørke Øjne, der nu havde et vist træt Udtryk, eftersom hendes Spænding aftog, vare vist endnu smukkere, naar Lidskaben tændte dem i Glød. Det var kun faa Minutter siden, at han havde været saa stærkt opfyldt af Tanken paa Hjemmet og af, hvordan Tilstanden dér var for Øjeblikket, og nu var han pludselig kastet ind i noget, der lignede Begyndelsen af et østerlandsk Æventyr. Aftenbelysningen, den forholdsvis Stillehed paa Vandet, i Modsætning til Gadelarmen, Naturomgivelsernes halvt tilslørede Skjønhed, som en let Aftentaage gjorde noget utydelige, alt dette bidrog til at stemme hans Sind modtageligt for noget usædvanligt. Han henvendte et Spørgsmaal til den fremmede Skjønhed, som sad lige over for ham, men hun rystede paa Hovedet og lagde Fingeren paa Munden til Tegn paa, at hun endnu ej turde tale; saa maatte

han nøjes med at se paa hende og søge at forestille sig, hvad Oplysninger hun vilde give, naar de vare komne over paa den anden Side af Vandet. Men medens han stirrede paa denne store, kraftige Kvinde-skikkelse, der var saa orientalsk i hele sit Præg, steg allehaande underlige Tanker op i ham, og inden han vidste af det, var han optagen af en Sammenligning mellem hende og sin Forlovede der hjemme, eller rettere, thi han kjendte jo endnu aldeles ikke den fremmede, mellem en Kvinde af den Art, som han forestillede sig, at den ubekjendte hørte til, og en Pige af det Udseende, den Udvikling, Levevis og Tænkemaade, som den danske Præstedatter besad. Hvilken Forskjel mellem saadanne to Kvinder! Hos den ene vistnok en svulmende Livskraft, parret med Raahed og Uvidenhed, hos den anden en fin og sart Sjælsudvikling, i Forening med en stille, afdæmpet Maade at tage Livet paa. Her efter al Sandsynlighed en stor Naivitet i Opfattelsen af Glæde og Sorg, hist baade den Styrke og Svaghed, som en udviklet Reflexion giver. Hos den østerlandske Kvinde en kraftig og blomstrende Skjønhed, hos den anden en langt mere aandelig og ætherisk Ynde.

Han var endnu midt i disse Betragtninger, da Baaden stødte mod Land, og hans Ledsagerske rejste sig. Han rakte hende Haanden for at hjælpe hende ud, men hun saa' blot forundret paa ham, sprang let og sikkert i Land fra Baadens Ræling og gik langsom nogle Skridt frem. Først da de vare komne saa langt bort, at Folkene i Baaden ej kunde høre, hvad der blev sagt, vendte hun sig om imod ham og sagde: „Jeg takker dig, fordi du tog mig med.“

„Og vil du saa sige mig, hvem du er, og hvad Grunden er til din Hast,“ spurgte han.

Hun saa' en Stund paa ham i Tavshed og sva- rede da: „Jeg kan se paa dig, at du ikke er nogen Muselmand. Du vil vist ikke bringe mig i Nød.“

„Det er ingenlunde min Hensigt; du kan trygt tale.“

„Gaa med mig op gjennem Byen, saa skal jeg sige dig mine Kaar.“

De fulgtes ad op igjennem den nærmeste Gade, men dér færdedes saa mange Mennesker, at den ube- kjendte aabenbart ej dristede sig til at begynde sin Fortælling, men gik i Tavshed videre. Af og til standsede en forbigaaende og saa' efter hende, men hun gik hurtig forbi, og ingen lagde hende nogen Hindring i Vejen. Hun bøjede ind i en Sidegade, og efter at de havde passeret flere saadanne, naaede de Udkanten af Byen og havde snart dens Huse bag ved sig. De befandt sig paa en aaben Vej, der syntes at løbe et Stykke i lige Retning, men længere fremme tabte sig for Synet i den hurtig frembrydende Nats Halvmørke. Et enkelt Træ, som stod lidt ude paa Marken, tegnede sig underlig skarpt af i denne Be- lysning. Der var Stilhed rundt omkring. Larmen inde fra Byen hørtes kun dæmpet og ligesom fra det fjærne.

Den fremmede Kvinde standsede og vendte sig om mod sin Ledsager. — „Du har fulgt mig saa langt, hvorfor har du saa megen Lyst til at vide, hvem jeg er?“

Han blev næsten forlegen ved dette Spørgsmaal, thi hvad andet end Nysgjerrighed havde været hans

Bevæggrund til at ledsage hende; men han bevarede sin Holdning og svarede: „Fordi din Adfærd har forundret mig.“

Hun saa' lidt forskende paa ham, trak Vejret dybt et Par Gange, strøg det mørke Haar tilbage fra Panden og sagde: „Du har hjulpet mig meget ved at tage mig med i Baaden, og jeg har lovet dig at tale, naar vi vare komne her over. Du sér venligere ud end nogen Mand, jeg før har sét, og jeg vil holde mit Ord. Saa hør da, at jeg er løben bort fra den Mand, som har ført mig fra mit Hjem og vilde sælge mig i den store By.“

„Hvor er du fra?“ spurgte han.

„Der er mange Dages Rejse mod Øst, inden man kommer til min Faders Hus,“ svarede hun, „og jeg har maattet rejse længe med Manden, der kjøbte mig, inden vi kom til Byen der ovre.“

„Hvem solgte dig til ham?“

„Min Fader; han er Hyrde og meget fattig. Han har mange Børn foruden mig, og min Moder er død.“

„Men du vilde dog vel nødvendig føres fra dit Hjem?“

„Jeg var ej glad derved,“ svarede hun og satte sig paa en omblæst Træstamme, der laa bag ved hende, „og min ældste Broder bad for mig, men den fremmede Mand bød mange Penge, — og min Fader har kun faa.“

„Hvor længe er det siden?“ spurgte han.

„Mange Uger, thi Rejsen var lang, og i Byen paa denne Side Vandet, bleve vi en Stund, inden vi

droge over til den store By. Derfor kjendte jeg Vejen i Aften.“

„Og hvor vil du nu hen?“

„Jeg vil hjem,“ svarede hun, „om jeg kan finde dertil.“

„Og hvis du ikke kan det, og det vil vel falde dig svært, hvorledes skal saa dit Liv blive?“

Hun saa' ned for sig, ridsede i Jorden med sin Fod og svarede omsider: „Det kan ej blive værre end hos Manden dér ovre.“

„Var han ond mod dig?“

„Ja — han slog mig, to Gange har han slaaet mig, og da blev jeg kjed af at være hos ham. Havde han været god og mild, var jeg bleven der.“

Han betragtede hendes Ansigt og spurgte: „Hvorfor har du intet Slør eller Klæde om din Pande?“

„Han rev det i Stykker, den Gang han slog mig i Dag.“

De tav begge en Stund, medens Aftenvinden hviskede i Træernes Blade, og en Fugl eller et Dyr skreg ude paa Marken. Da sagde han: „Hvis din Herre havde været god imod dig, vilde det dog have været slemt for dig at være kjøbt af en fremmed og ført saa langt fra dit Hjem.“

„Bedre hjemme end mellem fremmede Mænd,“ svarede hun, „deri har du Ret; dog hvis han ej havde været ond, eller hvis han havde solgt mig til en god Herre, saa havde jeg levet det Liv.“

„Og været glad derved?“

„Jeg havde da vist glemmt mit Hjem, naar der var gaaet nogen Tid.“

Atter tav de, medens han betragtede hende, der stirrede ud mod Aftenhimlen, paa hvilken Stjærnerne begyndte at tindre. Vinden havde et Øjeblik ophørt med at pusle i Bladene. Det var ganske stille.

„Hvor skal du være i Nat?“ spurgte han.

„Jeg vil først gaa et langt Stykke, saa langt, som jeg kan, og da sove under en Busk eller et stort Træ.“

„Men i Morgen,“ sagde han, „og den næste Dag og saadan videre? Hvorledes vil du udholde at leve saaledes, indtil du kommer hjem? Hvad vil du spise paa Vejen, og hvor vil du finde den rette?“

Hun saa' bedrøvet paa ham og svarede: „Du har et mildt Sind, at du tænker herpaa; jeg vil bede de Folk, som bo ved Vejen, om Mad, og ville de ej give mig den for intet, kunne de faa dette Smykke eller dette fine Tørklæde.“

„Men det vil ej være nok for den lange Tid. Har du ingen Penge?“

Hun rystede paa Hovedet og svarede intet. — „Og hvis du nu farer vild,“ vedblev han, „og kommer mellem fremmede Folk, som ikke ere gode, da kan det gaa dig ilde.“

Hun rejste sig op fra den Stamme, som hun havde siddet paa, gik nogle Skridt frem paa Vejen, standsede saa og sagde, i det hun vendte sig om imod ham: „Hvis du er en god Mand, skulde du ikke gjøre mig bange for den lange Vej, jeg skal gaa, thi jeg maa dog vandre den og kan ej blive her.“

„Kjender du slet ikke noget Menneske i Byen der inde, som vilde give dig Hjælp og Bolig, hvis du bad dem derom?“

„Nej,“ sagde hun, og hendes Blik blev mørkt, „dem jeg kjender dér, tør jeg ej stole paa, de ere ikke gode og sende mig maaske tilbage til den haarde Mand.“

„Men du kan ikke finde hjem, hvis din Faders Hus er saa langt borte, som jeg frygter, at det er,“ sagde han, fuld af Medynk med den unge Kvindes sørgelige Stilling, „du har jo kun rejst én Gang ad den Vej.“

„Men jeg husker den godt,“ svarede hun, „for da jeg drog paa den, var jeg bedrøvet.“

Han gik nogle Gange frem og tilbage paa Vejen, urolig og bekymret over, hvad han dog skulde gjøre i denne vanskelige Situation. Havde han ikke en Slags Forpligtelse til at hjælpe denne ulykkelige Kvinde, han saa uventet var kommen i Berøring med? Og dog, hvad kunde han gjøre? Hvad Magt og Evne havde han til at hjælpe her? Hun stod jo ikke under de civiliserede Loves Beskyttelse, og han vilde formodentlig kun bringe hende i Jammer og Elendighed, hvis han formaaede hende til at opgive den farefulde Vandring mod Hjemmet. — Han gik hen til hende igjen og sagde: „Vil du dog ikke blive blot denne Nat i Byen her og først i Morgen begynde din Rejse. Jeg skal skaffe dig et sikkert Opholdssted der inde.“

„Nej,“ svarede hun, „jeg tør det ikke. I Morgen, ja maaske allerede i denne Nat vil min Herres Folk, som nu lede efter mig, komme her over. Jeg maa af Sted og kan ej tøve længere.“

„Saa tag dog i det mindste disse,“ sagde han, i det han samlede alle de Pengestykker, han havde

i sin Pung og rakte hende dem; „det vil dog hjælpe dig noget paa den lange Vej.“

I det hendes Haand omsluttede Mønterne, som han havde ladet falde ned i den, gled der et Smil over hendes Ansigt, og de smukke hvide Tænder kom til Syne bag de fyldige Læber. For hendes uerfarne Sind syntes det at være en uhyre Hjælp. — „Du er meget god, Herre,“ sagde hun glad „og jeg priser Allah, at du er kommen paa min Vej; nu kan jeg let komme til mit Hjem.“

„Det er ej meget, jeg har givet dig,“ svarede han, „og det vil ej kunne hjælpe dig længe, men jeg har ikke mere hos mig.“

Hun smilede fornøjet og sagde: „Jeg har ej nogen Sinde før haft saa meget Sølv i min Haand, og jeg véd, at man kan faa meget derfor, — nu gaar jeg glad bort.“

Han blev næsten vred over en saadan Letsindighed, at nogle Sølvpenge kunde faa hende til at glemme, hvor forfærdelig hendes Stilling var, og han svarede: „Men hvis du naar dit Hjem, hvordan ville de saa tage imod dig dér; hvad ville de sige ved at se dig igjen?“

Hun blev et Øjeblik atter alvorlig og tænkte sig lidt om, inden hun sagde: „Min Fader vil blive vred og give mig onde Ord, thi han vil frygte for, at Manden skal komme igjen og forlange sine Penge tilbage, men mine Brødre ville hilse mig venlig.“

„Er du ej bange for, at det skal gaa, som du selv siger: at han, der købte dig, skal komme tilbage, og da tager han maaske dig med igjen?“

„O, der er meget langt til vort Hus,“ svarede

hun med en barnagtig Sorgløshed, „maaske er og min Fader død, naar jeg kommer hjem, thi han var gammel og svag, da jeg drog bort, og hvis det er sket, er jeg tryg, thi mine Brødre sælge mig ej bort mod min Vilje.“

„Men han, som har ført dig her til, kjender Vejen til dit Hjem og kan komme der igjen; hvis din Fader saa lever endnu, vil du faa slemme Kaar.“

Hendes Øjne lyste af Vrede ved Tanken paa det, som han forestillede hende Muligheden af. — „Skulde det ske,“ sagde hun, „da løb jeg langt op i Bjærgene og skjulte mig.“ Hun tog et lille Silketørklæde frem, lagde Pengene deri og bandt det sammen; saa rakte hun Haanden ud imod ham og bød Farvel. „Jeg takker dig for din Gave og skal ej glemme, at jeg i Aften har mødt en Mand, der har talt venlig til mig og givet mig Hjælp, skjønt han var en fremmed. Der er mange Mænd, som ej havde handlet saaledes. Gid du maa faa Lykke i dit Liv, og gid Allah vil bringe dig mange Gange igjen det gode, som du har gjort imod mig. — Nu maa jeg af Sted og tør ikke blive længere her.“

Han trykkede hendes Haand venlig og vilde sige noget til hende, en Advarsel, et eller andet Raad eller et Ønske om en heldig Ende paa hendes farlige Rejse, men han forstummede overfor det meget, som her var at gjøre og sige, og det lidet eller intet, han evnede at udrette til hendes Hjælp. — Saa slap hun hans Haand og gik hurtig hen ad Vejen, ud i Mørket og det fremmede Land.

Men i det han stirrede efter denne høje, skønne Kvindeskikkelse, der blev mere og mere utydelig for

ham, kom han pludselig til atter at tænke paa den gamle Præstegaard dér hjemme, hvor hans elskede i dette Øjeblik maaske sad og stredes med Tante Mine om Lampens Plads paa Bordet. Og han forfærdedes ved de uhyre Modsætninger, Livet rummer! Forskjellen mellem her og dér, mellem Forholdene i Orienten og Forholdene i Hjemmet, greb ham med en saadan Styrke, at han næppe formaaede at samle det i sin Bevidsthed. Og dog var det jo virkeligt og sandt begge Dele. Foran sig saa' han den forsvindende Skikkelse af den Kvinde, som havde været solgt og nu ene, uden Hjælpemidler, begyndte paa den lange Rejse, om hvis Farer og Besværligheder hun i sin Uvidenhed ej engang rigtig gjorde sig nogen Forestilling, den Rejse, som i heldigste Tilfælde vilde ende i et Hjem, hvor Faderen vilde modtage hende med vrede Ord og maaske sælge hende igjen, hvis hun ikke „løb langt op i Bjærgene.“ Og oppe i det fjærne Norden, paa det Sted, hvor han følte sig hjemme, dér sad en anden Kvinde, spinkel og fin i Sammenligning med den svulmende Skjønhed hos hende, der nu var gaaet fra ham, ubekjendt med de Rædsler, som den anatoliske Pige i saa rigt Maal havde lært at kjende, og fuld af Interesser og Bekymringer, som den østerlandske Kvinde vilde have brudt sig saare lidet om, hvis hun havde anet, at de vare til. Hun, der nu sad oppe i den venlige Præstegaard og var udrustet med alle de Fortrin, som Dannelsen og et civiliseret Liv giver, hun følte ganske vist uendelig finere end den bortløbne Slavinde, men det var meget tvivlsomt, om hun vilde have kunnet bære den Skæbne, som hendes østerlandske Søster maatte friste. Der var jo

en saadan Forskjel paa disse to, som om de ej vare Væsner af samme Art, og de vare jo dog to Kvinder, der levede deres Liv paa samme Tid. Var det virkelig muligt at leve paa saadanne Vilkaar, som denne stakkels Piges? Ak, han følte, at det ikke alene var muligt at gjøre det, men saa sørgelig virkelig, at hun ikke havde bedre Kaar. Og der var jo mangfoldige andre, som vare lige saa hjælpeløst stillede, lige saa udvortes og indvortes forsømte, lige saa udelukkede fra enhver forædlende Paavirkning. Mon den fredlyste og beskyttede Kvinde, der sad skjærmet af saa mange aandelige Gøder og Forudsætninger, ret forstod, hvor uendelig meget hun besad? Hvor mange af hendes Bekymringer vare ikke den riges Bekymringer, vare ikke Sorger, som kun kunde tynges, naar de store Livsforudsætninger vare i Orden? — Han formaaede ikke ret at klare disse Tanker for sig selv, men vedblev at stirre ud efter den bortdragende Kvinde, indtil Mørket ganske havde slugt hende. — Hvad var det? Kaldte hun ikke? — Nej, det var en anden Lyd, som den milde Vind førte til hans Øre. — Mon hun vilde naa sit Hjem, og hvis ikke, hvad vilde saa blive hendes Skæbne? Unyttige Spørgsmaal, som han aldrig vilde faa Svar paa. Han hørte til en anden Verden med andre Love og anden Tænkemaade end denne forladte Pige, som ledte efter sit fjærne Hjem. Han vilde snart vende tilbage til Evropa, til Danmark og den hyggelige Præstegaard, hvor hans Brud ventede paa ham. Der laa et civiliseret Fremtidsliv foran ham. Hendes Vej gik gennem Farer og Nød mod et raat og haardt Hjem, og hendes Fremtid vilde næppe blive god efter evropæiske Be-

greber. Deres Livskredse havde et Øjeblik krydset hinanden, men nu var det forbi.

En højrøstet Passiar mellem nogle Mennesker, der kom gaaende inde fra Byen, rev ham ud af disse Betragtninger, og han vendte tilbage til Staden, medens Stjærnerne funkledede og tindrede over hans Hoved.

ROMANCE.

Dit Væsen er et lukket Rum
for Verdens plumpe Hænder,
en Sfinz, der ruger kold og stum
paa skjønnne Tankers rige Sum,
dem Verden ikke kjender.

Jeg trængte ad en Løndør ind
i dine stille Tanker;
da saa' jeg: Rosen paa din Kind
skød op fra Dybet af dit Sind,
hvor Hjerteslaget banker.

Og allerinderst inde, hvor
din Tankes skjulte Traade
sig i det dunkle lønlig snor,
dér lærte jeg det Trylleord,
som løste Sfinzens Gaade.

Christopher Boeck.

VED ET BRYLLUP.

Jeg sender dig med Hilsen og med Bud —
min Tanke — til de elskende der hjemme,
klæd dig i Rhytmens gyldne Ridderskrud
og lad dem høre Klangen af min Stemme:
indhyllet dybt i Sangens Kjortelbræmme,
med stemte Strænge maa du flyve ud,
thi der er Højtidsklang i Borgens Sale,
højkrøstet synger Amors Nattergale.

Flet alle Vaarens Roser i dit Haar,
syng som den muntre Lærke over Vange,
og i din Latters Solnet maa du fange
de mørke Tanker om et Efteraar, —
fyld deres Hjem med søde Fuglesange,
lad Glædens Blomster spire, hvor du gaar,
ret som en Foraarsluftning maa du sænke dig
og nynne alt det smukke, du kan tænke dig.

Sæt dig til Højboards i de unges Sind —
du Glædens muntre Sanger — med din Zither,
byg om de to et broget Blomstergitter,
hvor intet fremmed Blik kan trænge ind!

Hvad gjør det vel om Maanen lønlig titter
 og kysser kjælende skjøn Jomfrus Kind?
 Kun dobbelt varmt og straalende den brænder,
 hver Gang Gud Eros Brudéfaklen tænder.

Jeg sender dig med Hilsen og med Bud —
 du raske Svend — paa Sangens lette Vinge,
 og som en ung, forklaret Skjønhedsgud
 skal du dit gyldne Kongescepter svinge.
 O, alle mine Ønsker maa du bringe
 dybt knælende for Brudgom og for Brud;
 gid hver en Livets Fryd og Livets Lykke
 maa blomstre rigt i Myrthekransens Skygge!

Af al den Fryd, der tænkes kan paa Jord,
 som ret kan Mandens Sjæl til Livet binde,
 er ingen dog saa lysende og stor,
 som den at favne en velsignet Kvinde.
 En større Lykke drømtes ingen Sinde
 for den, som paa det evighøje tror,
 thi Kjærlighed er Liv, og Evigheden
 ved den har sine Spirer lagt her neden.

Da kommer han det største mere nær,
 da voxer alt det gode i hans Indre,
 da sér han Livet i et helligt Skjær,
 hvor Evighedens milde Stjærner tindre;
 da sér han dybt bevæget paa det mindre
 og faar hvert Glimt af alt det skjønne kjær,
 han sér, hvor Gud i sine Værker taler,
 og knæler for sin Ungdoms Idealer.

Han véd, at Livet her er ingen Flugt,
en Jagen efter Lyst, frem og tilbage:
han véd, at Livet her er ingen Klage
og ingen stræng, tungsindig Klostertugt;
Han véd, at Livet leves alle Dage
kun i hvad der er sandt og godt og smukt,
i stille, indre Liv, i kraftig Færden,
i Glæde over denne skønne Verden.

Flyv, mine Drømmes Tolk, min Stemmes Sjæl!
Flyv, du min Tanke, kjærlighedsberuset!
Træd i den stjerneklare Bryllupskvæld
med højtidsfulde Trin til Brudehuset,
hvor Hymen sidder drømmende, omsuset
af Amors Vingeslag, ved Livets Væld,
og bring i dette Digt med løftet Stemme
min Hilsen til de elskende der hjemme!

V. N.

FRA BJØRKHEDA PRÆSTEGAARD.

Efter det svenske ved A. W.

„Se saa, lille Ruth,“ sagde Provstinde Sellner, i det hun tog Brillerne af, „nu synes jeg, at vi bør tage os lidt Hvile. Hvad siger du til at se paa Solnedgangen fra Kirkegaarden?“

„Dertil siger jeg, at det er et godt Forslag og en poetisk Tanke af min lille Gudmo'er,“ svarede den tiltalte livlig og rejste sig op.

„Saa kunne vi med det samme passe paa Sellner, naar han kommer hjem fra Husforhøret,“ tilføjede Provstinden og nikkede fornøjet til sin unge Veninde; „vi kunne bedre se Landevejen dér fra end fra Præstegaarden.“

„O, Kvindelist!“ deklamerede Ruth med skjæmtende Pathos, „det er altsaa Tanken om den støvede Landevej, i Stedet for den nedgaaende Sol, som er Anledning til, at min lille Gudmo'er bliver sværmerisk.“

„Ja, ja! le du kun,“ sagde Provstinden smilende, „din Tid kommer vel ogsaa en Gang. Men

om jeg end synes, at det er morsomt at se min Mand komme kjørende i sin gamle Vogn, saa maa du ikke derfor tro, at jeg er blind og døv for Naturens Skjønhed og Kirkegaardens stille Alvor, som aldrig synes mig at være mildere og venligere, end saadan en yndig Sommeraften, naar Solens Straaler endnu beskinde de simple Gravsteder, medens Træernes lange Skygger udgyde en vederkvægende Kølighed efter Dagens tyngende Hede. Jeg bliver baade glad og vemodig stemt ved dette Syn; det taler om den Hvile, som en Gang skal forundes alle Guds Skabninger, men den vækker ogsaa mange Minder om deres Kamp og Strid, som have sluttet Vandringen før os og nu hvile i Fred.“

„Fortæl mig nogle af disse Minder fra Gravene,“ sagde Ruth og saa' bedende ind i den gamles venlige Øjne.

„Du lille Nar! Vil du nu igjen forføre mig til at fortælle dig Historier.“

„Ja, det vil jeg. Lad mig faa Lov til at kaste et Blik ind i et kæmpende, lidende Menneskehjærte, som har fundet Ro.“

„Hvis jeg blot kunde,“ sagde Provstinden og saa' sig omkring blandt Gravene, thi de samtalende havde allerede tilbagelagt det korte Stykke Vej til Kirkegaarden. „Jo, se dér er en Gravsten, som jeg vil gjøre dig nærmere bekendt med,“ sagde hun og pegede paa en mosbegrøet Stenplade. „Det er en gammel Historie, og jeg kan ikke fortælle dig noget om, hvad jeg selv har oplevet, men det er i ethvert Tilfælde virkelig passeret; Sellner har selv læst derom i gamle Breve og Papirer, og det er ham, som har

fortalt mig, hvad jeg véd om den, eller rettere om dem, der hvile under Stenen. Det er tvende Ægtefæller, som du kan se af Indskriften, og der staar ogsaa et skjønt Vidnesbyrd om, at de ere indsovede i Herren, han 1718, og hun 1733. De have saaledes levet i den Karolinske Tid, — en Tid, som jeg for min Del er altfor haardhjærtet til at være henrykt over; thi Kong Karl og hans Gutter i al Ære — jeg er meget taknemmelig for, at jeg ikke lever i en saa raa Tid.“

„Ja, men tænk, hvor megen Alvor og Kraft, der gjemtes under den Raahed, — det er dog bedre, end naar det er Raaheden, som skjuler sig under en forfinet Overflade.“

„Naa, ja! enhver Tid har sine Fejl og sine Fortjenester. Men nu skulde jeg vel begynde min Historie, hvis vi skulle blive færdige med den, inden Sellner kommer hjem. Den har ikke meget at gjøre med de store Begivenheder, som forefaldt i dette Tidsrum, om end Bølgerne af Krigens Lidelser og Farer ogsaa naaede til disse fredelige Egne og kostede mange bitre Taarer. — Paa det statelige Hardavik boede i Begyndelsen af det syttende Aarhundrede en meget rig og fornem Mand, — Feltmarskalk og Rigsraad, og jeg véd ikke, hvilke andre fine Titler han havde. Det forundrer dig maaske, hvorledes hans Rigdom var sluppen fri for Reduktionen, men hvor gjerne end Kronen vilde have fat i den prægtige Ejendom, saa vare dog de Beviser, han kunde fremlægge for, at han havde den lovlige Ret paa sin Side, altfor klare og tydelige til, at de kunde blive underkjendte, og medens mange af hans ligestillede maatte gaa fra

Gaard og Gods, sad han tilsyneladende tryk og i god Ro; men naar kommer der vel Ro i et stolt og hovmodigt Menneskehjærte? Selv var han for gammel og gigtsvag til at kunne følge Kongen i Felten, men den gamle Løve brølede i sit Bur, og al den Ærgjerrighed og Tapperhed, som i hans yngre Dage havde ført ham selv fremad, syntes at flamme op paa ny ved Tanken om alle de Bedrifter, som hans eneste Søn, den unge Fændrik, skulde komme til at udføre ved Heltekongens Side. Og Fændriken selv, han var ung, rask og glad, og han lyttede med straalende Øjne og et forhaabningsfuldt Smil til Faderens Opfordring om at vove Liv og Blod for Ære og Fædreland; men da Faderen holdt op at tale, og den unge Mand stod tankefuld og drømmende og saa' ud gennem de smaa, blyndfattede Vinduesruder, sneg der sig dog et vemodigt Suk ind imellem de krigerske Tanker, og véd du, hvor hen det Suk gik? Netop her hen til Bjørkheda Præstegaard. Ja, saa underligt gaar det til her i Verden.“ — Provstinden gjorde et kort Ophold, som om hun var kommen til at tænke paa noget andet, men et Blik paa hendes opmærksomme Tilhørerinde bragte hende til at fortsætte:

„Ja, sér du, i Præstegaarden boede den Gang den lærde og højjærværdige Magister Matthias, som var Sognepræst her i Menigheden, og han havde en Datter, „den dydige og ædle Jomfru Birgitte“, saaledes som der staar uden paa Brevet fra hendes højvelbaarne Tilbeder; du har vel nok forstaaet, at dette var Fændriken. — Ja, han tænkte paa Jomfru Birgitte, da han stod ved Vinduet i Hardavik og sukkede; men hvor tapper og modig han end var,

vovede han dog ikke at aabenbare sine Tanker for Faderen, thi han vidste, at den gamle aldrig vilde give sit Samtykke til at anerkjende Præstens Datter som sin Søns trolovede Brud, men han vilde heller aldrig tilgive det, hvis Sønnen skulde behandle en ærlig og agtet Mands Datter paa en svigefuld Maade — dertil var han altfor meget en Mand af Ære . . . Nu vel! den unge Mands Tanker vare vel ikke svigefulde, men han kunde ikke gaa aabent til Værks, og derfor skrev han et Brev, som endnu eksisterer, og som du selv kan komme til at læse, hvis du ellers forstaar dig paa saadan gammel Stil og Bogstavering. Lidt stiv og snirklet forekommer det vistnok dig, ligesom mig, men det var nok ikke Jomfru Birgittes Mening, — det var vel sagtens Skik paa den Tid at udtrykke sig saaledes. Hun har vistnok læst det mange Gange igjennem; derom vidne de Tegn paa Slid og de Spor af Taarer, som man endnu kan se paa det gulnede Papir. Han omtaler deri, at han havde faaet Ordre til at forene sig med sit Regiment for derefter snarest mulig at afgaa til Krigsskuepladsen, hvor han haaber, at Gud allernaadigst vil holde sin Haand over ham, for at han trofast maa kunne tjene og beskytte sin Konge og sit Fædreland, og at der siden maa blive forundt ham den Glæde at gjense sine kjære Venner. Til Slutning beder han hende i de mest rørende Udtryk, om hun vil forunde ham den hjærtelige Glæde, at han endnu en Gang maa faa Lejlighed til at skue hendes blide Aasyn, og beder hende om at indfinde sig paa Kirkegaarden Tirsdag den 12te Oktober ved Daggry, „for at vi dér

mellem eders og min Moders Grave kunne sige hinanden et smerteligt Farvel.“

„Det kan ganske vist synes besynderligt at bestemme Kirkegaarden paa en tidlig Efteraars-Morgen til et Afskedsmøde mellem to elskende, men jeg synes netop godt om den Takt, Fændriken viste derved; det var ligesom han vilde gjøre Afskeden endnu mere højtidelig derved, at den fandt Sted ved Mødrenes Grave, og ogsaa Valget af Tiden vidner om Finfølelse.

„Ja, der kan man se!“ udraabte Ruth, triumferende, „Raaheden var dog ikke altid saa farlig, som den var buldrende.“

„Maaske! — Men, hvor var det jeg standsede? Jo, det var ved Brevet. — Om Birgitte imødekom hans Anmodning, véd jeg ikke bestemt, men jeg tror nok, at hun gjorde det, og det forekommer mig, at jeg kan se de to stakkels unge Mennesker en kold og taaget Oktobermorgen staa dér henne under den gamle Røn og samtale med hinanden. Jeg tænker, at der blev vexlet baade glade og sørgelige Ord, — Løfter om trofast Kjærlighed og sørgmodige Afskedsord — men saa blev det lyst omkring dem, og Fændriken skyndte sig bort. Jomfru Birgitte stod maaske og saa' et Øjeblik efter ham, hvorledes han svingede sig op paa sin prægtige Hest, som travede rask fremad op ad Bakken og ind i Skoven. — Da kunde hun ikke se ham mere, og hun sukkede, men paa samme Tid viste der sig et lykkeligt, forhaabningsfuldt Smil paa hendes Ansigt, og hun gik til sine stille, huslige Sysler. — Uger, Maaneder og Aar forløb, og Krigen vedvarede endnu. Tungere og tungere sukkede Landet under dens Byrder, og Enkerne og de faderløses

Antal blev stedse større, men den unge Fændrik skrev hjem til sin Fader om den Ære og de Sejre, han havde vundet, — Brevet findes endnu, — og han steg fra den ene Grad til den anden. I det sidste Brev omtaler han sin Udnævnelse til Befalingsmand. — Om Jomfru Birgittes Liv paa denne Tid véd vi kun, hvad hun har optegnet i en lille Bog: Bibelsprog og smaa, korte Sætninger, — simple, men rørende og vidnende om et fromt og trofast Sind. Saaledes staar der en Dag: „*Betænk dog, at Herren fører sine hellige vidunderligt; Herren hører, naar jeg paa-kalder ham.* — Hvad vil du forlange mere, Birgitte?“ En anden Gang staar der: „*Frygter ikke, men styrker eders Hænder.* Svenskerne have sejret.“ — Der findes ikke noget Steds Antydning om, at hun har modtaget noget Brev. Efter et længere Ophold, i hvilket hun ikke har skrevet noget i sin lille Bog, staar der: Den 11te November, Kl. 4 Morgen, hensov min kjære Fader i Troen paa sin Frelser! „*Men jeg, Herre, tror paa dig og siger: Du er min Gud.*“ Hun stod nu alene i Verden, stakkels Barn! — Magister Matthias efterlod sig ingen Formue, og hans Datter maatte derfor selv arbejde for sit Brød, og det blev netop paa det Sted, hvor hun vel næppe havde tænkt at skulle blive tjenende; thi det var til den gamle Herre paa Hardavik, at hun kom som Husbestyrerinde. Jeg antager, at det maatte være tungt nok, men saa havde det vel ogsaa den Tillokkelse for hende, at hun derved fik Anledning til paa nært Hold at kunne faa at vide, hvad Sønnen skrev til sin Fader.“

„Hvorledes kunde den unge Pige faa en saadan Plads?“ spurgte Ruth.

„Du glemmer, at Tiden er gaaet frem; hun var vel endnu ung, men hun var intet Barn. Hun var i din Alder, omtrent 25 Aar, og hun maa have haft en god Forstand og stor Dygtighed, det kan man se af et Brev fra den gamle Herres Hushovmester, thi i dette tilbyder han hende paa sin Herres Vegne Pladsen i de mest smigrende Udtryk. — Saaledes var dog Hardavik blevet hendes Hjem; men jeg frygter for, at det var et trist Hjem, thi den gamle var medtagen, saa vel af Alderdom som Sygdom, og dertil kom de sørgelige Efterretninger fra Krigsskuepladsen. Slaget ved Pultava var tabt, og blandt de mange savnede og døde var ogsaa Arvingen til Hardavik. — Da lagde den stolte gamle Mand sig paa Sygesengen, for aldrig mere at rejse sig op derfra — og Jomfru Birgitte gjemte paa sin egen Sorg og gik stille og taalmodig omkring ham, som en trofast Sygevogterske.

„Efter en Tids Forløb er hun atter begyndt at gjøre Optegnelser, og, saa besynderligt det end maa forekomme, aande de en frimodig Glæde; Døden har nedbrudt Skillemuren mellem hende og den elskede, hendes Kjærlighed er frigjort fra alt det, som tilhører Jorden; ingen menneskelig Storhed, ingen ydre Glans staar længere truende for hende, og hun priser og lover Gud for det faste Haab om at komme til at gjense ham i de saliges evige Boliger. — Stakkels Birgitte! Hun troede, at hun havde tømt Sorgens Kalk, men saaledes var det dog ikke, der forestod hende endnu megen Modgang. — Efter at have ligget et Aarstid til Sengs, døde den gamle. Herren havde ikke forgjæves lagt sin tugtende Haand paa ham, thi fra hans sidste Dage har Jomfru Birgitte opbevaret mange skønne Vidnesbyrd om et sønderknust og yd-

mygt Hjertes Tro paa Guds Naade. — Han blev ført til Graven med stor Pragt og Stads, og det gamle Herresæde blev endnu mere trist og tomt. — De store Rigdomme skulde nu deles mellem de mange fjærne Slægtninge, men indtil Arveskiftet kunde blive opgjort og alt kom til Klarhed, beholdt Jomfru Birgitte sin Plads. — I Testamentet havde hun, paa Grund af sin tro Tjeneste, faaet en Livrente, og, til Erindring om den afdøde, Ret til blandt de Bøger, som havde været ham til Trøst og Husvælelse under hans sidste Sygdom, at udvælge sig dem, som hun holdt mest af. — Jeg tænker, at det var paa Grund deraf, hun ansaa' sig berettiget til at beholde Sønnens Breve, som hun vistnok mangen Gang havde maattet læse højt for den gamle Fader, til Trøst og Opmuntring under hans Lidelser.

„Dér gik hun nu med sit Haab om Evigheden og sine gamle Minder, da Rygtet en Dag forkyndte: han lever, den unge Krieger, Arvingen til Hardavik! — Han var ikke falden i Slaget ved Pultava, men haardt saaret kommen i russisk Fangenskab, og han havde udstaaet mangfoldige Lidelser og Besværligheder, og til sidst var det lykkedes ham at undkomme til Stralsund, hvor han fik Efterretning om Faderens Død.“

„Hvad Jomfru Birgitte følte ved Modtagelsen af denne Meddelelse, det maa vi selv forestille os; hun har ikke efterladt sig nogen Optegnelse derom. Jeg antager, at det var mange Slags Følelser, baade Glæde og Frygt, Haab og Angst, thi hun skulde jo gjense ham, — men hvorledes? —

Hun fik dog ikke lang Tid til at forundre sig, thi Rygtet blev snart efterfulgt af et Brev til Hardavik,

at den unge Ejermand kunde ventes hjem om faa Dage. — Brevet var ikke fra ham selv, — han led endnu af sine Saar og var derfor hindret i at kunne skrive, — det var kort og befallende. Maaske vakte det sørgelige Anelser hos Jomfru Birgitte, — eller tænkte hun kun paa, at han var syg, og at hun skulde pleje ham? — Det er jo ikke godt for os at vide det, — men det kunne vi sikkert være forvissede om, at hendes Hjærte bankede stærkt den Gang hun, iført Højtidsklæder, stod paa Trappen for at tage imod Herren til Hardavik, og at hun blandt hele den Skare, der fulgte med ham, kun havde Øje for hans statelige Skikkelse med det blege, lidende Ansigt. Med Besvær gik han op ad den høje Trappe; han stod foran den nejende Jomfru Birgitte, — kjendte han hende igjen? — Han vendte sig hurtig om og sagde med klar og høj Røst: „Min Hustru!“ i det han lagde sin Haand paa Skuldren af en lille mørkhaaret Kvinde, der gik ved Siden af ham. — Med Forundring hørte de forsamlede Tjenestetyende paa denne Meddelelse; — men ingen syntes, at deres Herre saa' glad og lykkelig ud, da han viste dem sin fremmede Brud. — Saaledes beretter en mundtlig Tradition. — Jeg haaber, at de alle havde saa meget at tænke paa, at de ej havde Tid til at se paa Jomfru Birgitte, saa at hun kunde bortfærne sig et Øjeblik og være alene med sin Gud og sin Smerte, — eller maaske var hun tvungen til at ledsage sit unge Herskab ind i den store Spisesal for at efterse om alt gik ordentlig til dér ved Serveringen af det Festmaaltid, som hun selv havde været med til at tilberede. Hvem kan vide det?

„Du kan nok tænke, at hun ikke blev længe paa

Hardavik. — Efter hendes Fader havde en Enke-
mand med 10 Børn faaet Bjørkheda Pastorat, og da
han hørte, at Jomfru Birgitte havde i Sinde at for-
lade Hardavik, bad han hende om at komme og fore-
staa hans Husholdning. Hun modtog dette Tilbud,
og efter et Par Aars Forløb indvilligede hun i at
blive hans Hustru. — Du synes maaske, at det var
besynderligt, at hun kunde lade sig formaa dertil;
men han var en ældre Mand, en værdig Herrens Tjener,
og jeg antager, han fandt, at det vilde være en Be-
tryggelse for hendes Fremtid at faa en Støtte i ham,
og at hun elskede hans Børn, saa at hun gjerne
vilde være en Moder for dem.“

„Men hvorledes kunde den unge Kriger glemme
hende? Jeg vilde saa gjerne tro, at han var en ædel
og ridderlig Karakter,“ sagde Ruth.

„Hvem har sagt, at han havde glemt hende?
Stakkels Fyr! — Hans Giftermaal var en besynderlig
Historie. Hustruen var russisk, Datter af Komman-
danten paa den Fæstning, hvortil han blev ført, et
besynderligt, lunefuldt Væsen, som fattede en heftig
Kjærlighed til den unge, saarede Fange. Hun vovede
Liv og Ære for at befri ham af Fangenskab og
delte alle Flugstens Farer og Besværligheder med ham.
Hvorledes skulde han da kunne være i Stand til at
forlade hende? — Men hun har vistnok gjort ham
Livet tungt ved sin Skinsyge og sit heftige, urolige
Sind. Deres Ægteskab blev dog ikke af lang Varig-
hed, thi saa snart hans Saar vare fuldstændig lægte,
drog han atter ud i Krigen og efter faa Maaneders
Forløb kom der Brev til Hardavik med Meddelelse
om hans Død, — og denne Gang var Dødsposten
intet falsk Rygte. Den russiske Frue vendte tilbage

til sit Fædreland og tog sin lille Søn med sig. Først efter Moderens Død kom Sønnen tilbage til Sverrig og tog sit Fædrenegods i Besiddelse.“

„Og Birgitte? Har Gudmo'er intet mere at fortælle om hende?“

„Ikke meget. Som du sér blev ej heller hendes Ægteskab af lang Varighed, thi paa Gravstenen staar der, at hendes Mand allerede døde i Aaret 1718 og hun først i 1733. Aarstallet, da de bleve gifte, er ikke anført, men Sellner har sét efter i Kirkebogen, at det var 1713. Hun behøvede dog ikke som Enke at forlade Præstegaarden, thi hendes ældste Stedsøn blev Faderens Efterfølger, og at han i høj Grad elskede og agtede Stedmoderen, det kan man se af et smukt Æresminde, som han har skrevet over hende. Vil du have noget mere at vide om denne Historie, saa bed Sellner om at vise dig det Brev og den lille Bog, som han har opbevaret. Og vil du vide, hvorledes hun saa' ud, saa kan du gaa ind i Salen og se paa hendes Portræt.“

„Hvad! Er det hende!“ udraabte Ruth.

„Ja, netop hende, den blege, sortklædte Præstefrue, med de mørke, melankolske Øjne, — og den hvidhaarede gamle Mand, med Kalotten, som sér saa frimodig og god ud, — det er hendes Mand. — Begge Portræterne ere af Sønnen restaurerede til Bjørkheda Præstegaard for at opbevares dér til evindelige Tider. — Men sé, der kommer Sellner!“ sagde Provstinden og saa' fornøjet hen ad Landevejen. „Tænk, hvor det passede, at min Historie netop nu er sluttet.“

KVINDE-LIV OG -KJÆRLIGHED.

Digt-Cyklus af ADELBERT v. CHAMISSO,

oversat af N. B.

I.

Siden ham jeg skued,
tykkes jeg mig blind;
hvor jeg sér, saa møder
ene han mit Sind;
som i vaagne Drømme
frem hans Billed gaar,
i det dybest dunkle
dobbelt klart det staar.

Uden Lys og Farve
alt jeg ellers sér;
mod min Søsters Lege
ej jeg længes mér,
sætter helst med Taarer
mig i Kamret ind;
siden ham jeg skued,
tykkes jeg mig blind.

II.

Han, den herligste blandt alle,
 ak, hvor mild, og ak, hvor god!
 Hulde Læber, klare Øjne,
 snilrigt Sind og mandigt Mod.

Som den høje Stjerne funkler
 klar og herlig i det Blaa,
 klar og herlig paa min Himmel
 straalere han — ej til at naa.

Vandre, vandre dine Baner!
 Jeg kun skue vil dit Skin
 og kun ydmygt det betragte,
 salig kun og mod i Sind!

Hør ej mine stille Bønner,
 vied ind din Fryd og Fred;
 ringe Mø tør ej du kjende,
 Stjerne høj i Herlighed!

Kun den værdigste blandt alle
 saliggjør dit Valg en Gang,
 og den høje vil jeg signe,
 signe ret af Hjertenstrang.

Da jeg glædes vil og græde,
 salig, salig samme Stund;
 skulde selv mit Hjærte briste,
 hvad gjør det! O, brist du kun!

III.

Jeg fatter det ikke, jeg tror det ej,
 en Drøm har mig fat i sit Garn;
 hvor har han dog mellem alle
 ophøjet mig fattige Barn!

Mig var det, han har det jo lovet:
 „Evig jeg til dig mig bandt!“ —
 Mig var det — end altid jeg drømmer,
 det kan jo dog ej være sandt!

O, lad mig da dø i Drømme,
 vugget ømt til hans Bryst,
 den saligste Død mig smage
 i Taarer af salig Lyst!

IV.

Du Ring her paa min Finger,
 min Ring med det gyldne Skin,
 jeg trykker dig front til Læben
 og front til Hjærtet ind.

Jeg havde drømt til Ende
 Barndommens fredsæle Drøm,
 jeg fandt mig alene, fortabt i
 en øde, uendelig Strøm.

Du Ring her paa min Finger,
 da først har i dit Skjær
 mit Blik jeg faaet aabnet
 for Livets evige Værd.

Ham vil jeg tjene og leve
 og ganske være hans,
 give mig hen og finde
 forklaret mig i hans Glans.

Du Ring her paa min Finger,
 min Ring med det gyldne Skin,
 jeg trykker dig fromt til Læben
 og fromt til Hjærtet ind.

V.

Hjælper mig, Søstre,
 venlig I mig smykke,
 tjener den lykkelige i Dag!
 Vinder nu flittig
 rundt om min Pande
 endnu den blomstrende Myrtes Lag.

Laa jeg omfredet,
 elsket af Hjærtet,
 ømt i hans Armes favnende Rund,
 altid dog kaldte
 han med sin Længsel
 utaalmodig paa denne Stund.

Hjælper mig, Søstre,
 hjælper at skræmme
 taabelig Banghed bort fra mit Bryst;
 at jeg med klare
 Øjne kan møde
 ham, der er Kilden til al min Lyst.

Kommer du, elskte,
 klart mig til Syne,
 giver du, Sol, mig dit rene Skjær?
 Lad mig i Andagt,
 ydmyg af Hjærtet,
 bøje mig dybt for min Herre kjær.

Drysser nu, Søstre,
 drysser nu Blomster!
 Bringer ham knoppede Rosers Pragt!
 Vemodig hilser jeg
 eder, I Søstre,
 skjønt der er Fryd i Farvellet lagt.

VI.

Ven, du sér jo paa mig
 med forundret Sind
 og kan ej begribe
 Taaren paa min Kind;
 lad de vaade Perler,
 som du ej forstaar,
 glædeklare sitre
 i mit Øjenhaar!

Hvi saa angst, mit Hjærte,
 ved saa frydfuldt Kald!
 Hvordan skal jeg sige,
 hvad jeg sige skal?
 Kom og skjul dit Aasyn
 ved mit bange Bryst,
 saa vil jeg i Øret
 hviske dig min Lyst.

Af saa mange Mærker,
 som jeg har fortalt,
 har min gode Moder
 nylig sagt mig alt,
 hun har undervist mig,
 saa jeg kan forstaa:
 for en lille Vugge
 snart vi sørge maa.

Hvis du nu kan fatte,
 hvi jeg græde kan,
 skal du ikke se det,
 du, min elskte Mand!
 Bliv dog ved mit Hjærte,
 mærk dog paa dets Slag,
 at jeg fast dig elsker
 mér for hver en Dag.

Ved min Seng skal Vuggen
 stille være sat,
 hvor den skjuler mine
 hulde Drømmes Skat;
 og en Morgen vaagne
 Drømmene jeg sér,
 og fra dem dit Billed
 mig i Møde lér.

VII.

Kom til mit Hjærte, kom til mit Bryst,
 o, du min Lykke, o, du min Lyst!

At elske — det er Lykke, Lykken er Kjærlighed!
 Nu har jeg det sagt, og det staar jeg ved.

Jeg drømte mig oversalig i Hu,
jeg er jo oversalig nu.

Kun den, som nærer et Barn ved sit Bryst,
kan elske Barnet med al sin Lyst.

Kun en Moder rigtig det véd,
hvad elske er med Lyksalighed.

O, hvor beklager jeg dog en Mand,
som Moderlykken ej føle kan.

Du sér jo paa mig og smiler nu,
du kjære, kjære Engel, du!

Kom til mit Hjærte, kom til mit Bryst
o, du min Lykke, o, du min Lyst!

VIII.

Nu første Gang du mit Hjærte slaar;
det træffer haardt!

Du sover, du Mand, ubarmhjærtig haard,
fra Livet bort.

Nu sér den forladte for sig hen;
Verden er bar.

Elsket jeg har og levet — igjen
jeg intet har.

Jeg skjuler mig i, hvad min Fortid har skabt.
Sløret faldt!

Dér har jeg dig og min Fryd, som er tabt,
— o, du mit alt!

IX.

Drøm fra kjære Dage,
 som er svundne hen,
 du, min Datterdatter,
 du, min søde Ven!
 Tag, før træt jeg gjemmes
 i den sorte Jord,
 tag, mens frisk du aander,
 mod et signet Ord.

Hvid af Haar du sér mig,
 tæret hen og bleg,
 har, som du, dog været
 ung og let til Leg,
 elsked, som du elsker,
 blev, som du, en Brud;
 du vil ogsaa ældes,
 graa, som jeg sér ud.

Lad paa rappe Vinger
 Tiden flygte brat,
 du bestandig vogte
 paa dit Hjertes Skat!
 Elske — det er Lykke,
 Lykken er Kjærlighed;
 det har jeg en Gang sagt,
 og det staar jeg ved.

Siden den, jeg elskte,
 sank i Gravens Skjød,
 trofast har min Kjærlighed
 jeg plejet i min Nød.

Var mit Hjærte bristet,
Modet ej jeg brød,
og min Alders Aske
vogter den hellige Glød.

Tag, før træt jeg gjemmes
i den sorte Jord,
tag, mens frisk du aander,
mod et signet Ord:
Skal dit Hjærte briste,
hold dit Mod opladt!
Kjærlighedens Smerte
være da din Skat!

EN FORNØJELIG AFTEN.

Af FR. GERSTÄCKER. Oversat af A. W.

Paketskibet „Ivanhoe,“ som sejlede imellem Memphis og Wicksburg, skulde afgaa Kl. 5 om Aftenen. Klokken havde lydt til den bestemte Tid, og alle Passagererne vare komne om Bord. Desuagtet bleve de udlagte Planker endnu ikke tagne ind, og selv ved „Springtovet“ stod der ingen for at kaste det los og derved afbryde den sidste Forbindelse med Land.

Det varede et Kvartér, en halv — en hel Time, og Passagererne bleve utaalmodige. Det begyndte at blive mørkt, og man vidste, at der i Mississippi, neden for Memphis, som Følge af den lave Vandstand, fandtes en Mængde Steder, hvor den temmelig store Damper let kunde løbe fast i Sandet og blive siddende dér i flere Dage. Men hvad var derved at gjøre? Kaptejnen svarede kun undvigende, og man begyndte til sidst at mumle om, at han ventede paa Jærnbaneloget, som allerede skulde være ankommet for længe siden, for at faa endnu flere Passagerer om Bord i den allerede overfyldte Baad.

Dette var i Virkeligheden ogsaa den eneste Aarsag til Opholdet, og da Lokomotivet havde ladet sin Piben høre i det fjærne, varede det endnu et Kvartér, inden der ankom to store Omnibusser, som afsatte deres levende Fragt ved „Ivanhoes“ Anlægssted.

Men „Ivanhoe“ rørte sig desuagtet ikke af Stedet — Kufferterne manglede endnu, og disse ankom først en halv Time senere med Pakvognen.

Iblandt Passagererne herskede imidlertid den største Utaalmodighed, men denne skulde blive sat paa en endnu stærkere Prøve; thi uagtet baade Passage-erne og Bagagen tilsyneladende var kommen om Bord, blev der ikke givet det mindste Tegn til Afrejse, og Skibet laa endnu rolig ved sit Tov. Ikke desto mindre blev der fyret ved Maskinen, og til sidst fik man at vide, at der endnu manglede en Kuffert, som Kaptejnen, rimeligvis for god Betaling, ventede paa med den største Taalmodighed, uden at bekymre sig det mindste om, hvad Passagererne sagde dertil.

En ung Dame satte sig ved det Instrument, som fandtes i Kahytten, og øvede sig omtrent en Timestid paa en skotsk Galop, indtil hun kunde tre eller fire Takter udenad, og hun spillede den da fra Bladet, som om det var en Sørgemarsch. Desuagtet vilde der ikke komme rigtig Liv i Selskabet; Herrerne lejrede sig af Utaalmodighed omkring Skjænken, drak, røg og vedblev at tage Afsked med de Venner, som havde fulgt dem om Bord, ved at klinge med dem. Opholdet kostede Passagererne adskillige Dollars, i det Udskjænkeren tog 25 Cents for ethvert Glas Whisky eller enhver Sigar, og alt, hvad man kunde faa, var oven i Kjøbet meget slet.

En hel Time laa Skibet saaledes og ventede paa den ene Kuffert, indtil endelig en rumlende Vogn forkyndte dennes Ankomst, og der kom da pludselig Liv i det hele. Klokken lød nu for „tredje og sidste Gang.“ De Beboere af Memphis, der endnu befandt sig om Bord, skyndte sig at gaa i Land for ikke at komme til at gjøre en ufrivillig Rejse op ad Strømmen; Tovet blev kastet los, Dampen sprudede, Hjulene begyndte at arbejde, og nogle Minutter senere lagde Damperen fra Land. Nu løb endelig den mægtige Bygning, med de talrige oplyste smaa Vinduer, den bestemte Vej op ad Strømmen imod Syden.

Mississippi er i øvrigt, i Særdeleshed ved lav Vandstand, en lumsk Strøm, fuld af Sandbanker og svømmende Træstammer, saa at Styr mændene, som alle ere Lodser og derfor kaldes „pilots“, i Særdeleshed naar Natten er meget mørk maa holde deres Øjne aabne for i Tide at kunne undvige alle de farlige Ting, der ligge dem i Vejen, og holde sig i det rigtige Farvand.

Derom bekymrede Passagererne i den stærkt oplyste, udmærket indrettede Kahyt, sig kun lidet. Det var Lodsens Sag at føre dem hurtig og sikkert ned ad Strømmen; man maatte imidlertid søge at tilbringe Tiden saa behagelig som mulig. Herrerne havde foreløbig nok at gjøre, i det de skulde løse Billetter, hente Nøglerne til Kahytterne for at bringe Damernes talrige Klædningsstykker der ind, samt lede efter Garderobeforvalteren, som skulde tage deres øvrige Rejsegods i Forvaring og give dem Mærker derfor; endelig skulde de naturligvis, til Løn for de hafte Anstrængelser, drikke et Glas Whisky, ubemær-

ket af Damerne. Dette sidste blev lettet for dem ved Skjænkens sindrige Indretning, thi denne er paa samtlige Dampskibe bygget saaledes, at den ikke kan iagttages fra Damekahytten — i modsat Tilfælde vilde Værten vistnok gaa glip af mangt et hemmelig drukket Glas, ja de vilde maaske ikke have halv saa store Indkomster.

Hvad der nu end var Grunden dertil, om Selskabet var blevet møt af at høre paa den unge Dame, som ufortrøden vedblev at hamre paa sin „skotske“, og begyndte at finde denne kjedsommelig, eller om det var fordi Garderobeforvalteren og Proviantskriveren ikke kunde finde sig i længere at holde deres musikalske Talenter tilbage — nok sagt, begge disse Herrer rykkede pludselig frem i Marken, bevæbnede med en Klarinet og en Fiolin, og begyndte at stemme Instrumenterne. Den unge Dame trak sig tilbage, fornærmet derover, og forlod Skuepladsen.

Om Passagererne gjorde et godt Bytte, vil jeg lade staa hen, thi det var jo ikke det bedste Sammenspil, de to Virtuoser præsterede. Til Trods derfor holdt Tilhørerne taalmodig ud; det var dog „Musik“, og det er utroligt, hvad et amerikansk Øre kan taale i denne Retning.

Skibet fortsatte imidlertid sin af Hindringer truede Vej, hvilket blev endnu vanskeligere derved, at Maanen forsvandt hen imod Klokken ni, og Lodsens maatte derfor søge sig til rette ved det svage Stjærnelys og Skinnet af Vandet. Lodsens fremmulede flere Gange nogle Eder, paa Grund af at Kaptejnen havde opholdt Damperen saa længe, at den nu

maatte sejle i Mørke ved de farlige Steder. Der var imidlertid intet at gjøre derved, thi de turde ikke ligge stille; der var allerede forsømt Tid nok med Kufferten. En af de saakaldte „deckhands“ eller „bootsmen“ fik Ordre til at begive sig foran paa Orkandækket for at hjælpe med at passe paa Strømmen, i Fald en af de i denne skjulte og ofte ganske tildækkede, omkringsvømmende Træstammer — de saakaldte „snags“ — skulde undgaa Lodsens Øje. Der lod sig ikke anvende videre Forsigtighed; alt det øvrige maatte overlades til Lodsens.

Selv Amerikanernes Øren kunde ikke holde den omtalte musikalske Nydelse ud i Længden; men dette Folkefærd er som bekjendt meget praktisk, og man fandt derfor paa, at man dog kunde benytte det uundgaaelige til noget, nemlig til en fælles Dans.

Virkelig Nydelse kunde man nu engang ikke faa af Spillet, men de to utrættelige kunde dog i det mindste holde Takt, og mere behøvede man jo ikke. Et Par af de unge Mennesker, der netop havde faaet tilstrækkelig Whisky i Hovedet, til at de ikke skulde bekymre sig om smaa Vanskeligheder, engagerede nogle af de unge Damer; Skibets første Bogholder fandt sig ligeledes forpligtet til at foregaa med et godt Exempel, og i et Nu vare fire danselystne Par paa Gulvet. De to Musikanter begyndte da at spille en af de yndede, lette Dansemelodier, medens Fiolinspilleren, en mørk Mulat, tillige paatog sig en Danseinspektørs Rolle og saaledes holdt det hele i Orden.

Dampskibet var imidlertid løbet ind til Land for at tage Brænde om Bord. Ved Strandbredden, under Skyggerne af de kæmpemæssige Sumptræer,

blussede et mægtigt Baal i Vejret og belyste med sit røde Skin den Sværm af Matroser, som, medens Panderne dryppede af Sved, løb ned til Skibet over de af den sidste Regn endnu slibrige Planker; de kastede deres Ladning om Bord og ilede derefter pustende tilbage efter en ny Dragt. Styrmanden skjændte paa dem, der ikke vare hurtige nok; den anden Bogholder stod lænet til sin Maalestok ved Baalet og handlede med Ejeren af Brændet, i det han røg en Sigar. Fra den stærkt oplyste Kahyt lød Fiolinens og Klarinettens Toner; glade Par hvirvlede sig frem og tilbage i det svagt opvarmede Lokale, og munter Latter lød der inde fra.

Nu lød Klokken igjen; Folkene skyndte sig i største Hast med at samle de Træstykker sammen, der endnu ikke vare bragte om Bord, og Brændets Ejermand holdt et vaagent Øje med de Favnemaal, der endnu ikke vare betalte, for at disse ikke for Nemheds Skyld skulde blive angrebne til den sidste Ladning.

Plankerne bleve trukne om Bord, Skibet blev atter sat i Gang og dampede videre, uden at Kahytpassagererne havde mærket, at de havde ligget stille. De befandt sig altfor vel til, at de skulde bekymre sig derom.

Det var i Virkeligheden ogsaa et saa udmærket Opholdssted, som man vel kunde ønske sig paa en Rejse; det var indrettet med Smag og Elegance og udstyret med alle mulige Bekvemmeligheder. Kahytten var, iberegnet den Del, som udtrykkelig var forbeholdt Damerne, omtrent 90 Skridt lang og 10 Skridt bred; otte Lysekroner oplyste den, som om det var Dag. Ved Siderne stode Borde og Lænestole, men

i øvrigt havde man ryddet alt, hvad der kunde lægge Hindringer i Vejen for Dansen, til Side i Damekahytten, og i Nærheden af denne samlede de kvindelige Passagerer sig, medens de Mandfolk, der ikke toge Del i Dansen, satte sig i den modsatte Del af Kahytten og morede sig dér med at se paa de dansende.

Pludselig fik Skibet et saa stærkt Stød, at nogle af Damerne snublede og bleve rejste i Vejret af deres Kavalerer.

„For Guds Skyld! Hvad er der paa Færde?“

„Aa, det har ikke noget at betyde,“ svarede man leende, „vi ere kun løbne paa Grund og sidde fast. Den Æsel af en Lods har taget fejl af Farvandet.“

Det var virkelig Tilfældet. Skibet sad fast paa Randen af en Sandbanke, som maaske først havde dannet sig i den sidste Ugestid, og som den „Æsel af en Lods“ derfor ikke godt kunde have kjendt. Men det gjorde intet til Sagen. Ethvert Skib, der farer paa Missisipi, fører altid med sig en saakaldet „spar“, et rundt Stykke Træ, med hvilken man kan skyde Skibet i hvilken som helst Retning, og naar dette er bragt i Bevægelse ved Hjælp af et Gangspil, som drives ved Damp, har det saa megen Kraft, at man, skjønt ikke uden meget Arbejde, igjen kan faa det af Grunden.

I Kahytten lo de unge Mennesker af dette Uheld, og paa Dækket arbejdede Matroserne af alle Kræfter med at flytte den Del af Ladningen, som laa i Forstavnen, for at de kunde komme til at bevæge sig frit, og derefter bragte de den nævnte svære „spar“ frem. De toge da fat paa det anstrængende Arbejde at bringe

Skibet los, hvilket mangen Gang kan vare baade Dage og Nætter — men, hvad gjør det til Sagen! Folkene blive jo betalte derfor og maa se til, at de senere kunne faa en Times Søvn.

Denne Gang skulde de heldigvis komme lettere derfra, thi Skibets skarpe Bov havde kun boret sig ind i den yderste Rand af Sandbanken. Tæt derved var der igjen dybere Vand, og endnu førend man havde drejet Boven saa meget omkring, at den kom til at ligge mod Strømmen, arbejdede Kjølen sig ud af Sandet, og Mandskabet havde nu i et Par Minutter nok at gjøre med at faa fat i den efterslæbende „spar“ og at hæve den i Vejret, hvilket dog lykkedes ved Hjælp af Styrmandens djærve Eder og Mandskabets forenede Anstrængelser.

Kaptejnen stod oppe paa Orkandækket, ved Siden af Lodshuset. Han var bleven træt og vilde gaa til Køjs, efter først at have undersøgt, om alt var i Orden. — Natten var i øvrigt temmelig mørk. Paa Grund deraf, og da desuden Skyggen af de høje Træer gjorde Strømmen endnu mørkere, var Lodsens tvungen til at holde Skibet saa nær som mulig ved Land; der hørte et øvet Øje hos en saadan Mand til stedse nøje at vide, hvor man befandt sig, og at kunne undgaa alle de skjulte Farer.

„Det er temmelig mørkt i Aften“, bemærkede Kaptejnen.

„Vi have forsømt tre Timer med den fordømte Kuffert — naar vi kun havde passeret det Sted forude ved Maanelys, saa kunde alt gaa godt.“

„Naar vi ere komne dér forbi, er Farvandet jo sikkert?“

„Jo, med Undtagelse af et Par grundede Steder. Det var egentlig bedre, at vi lagde bi, indtil Dagen bryder frem. Der ligger saa meget Træ her i Strømmen.“

„Jeg troede, at De kjendte Farvandet nøje,“ sagde Kaptejnen.

Lodsen svarede ikke mere — i det mindste ikke højt, og undertrykte kun en halv udstødt Ed. Desuden kom netop nu Lyset fra en anden Damper til Syne, og i Følge Loven skulde det Signal, som den lod høre, besvares.

Kaptejnen steg igjen ned i Kahytten; han havde forglemt at tage en Sigar op med paa Dækket. Han vilde dog hellere have ventet der oppe, indtil de havde passeret det „slemme Sted“, skjønt han nu ikke havde noget at gjøre med Hensyn til Skibets Førelse — det var Lodsens Sag.

Imidlertid havde Scenen neden under forandret sig, i det et Par musikalske Franskmænd, som befandt sig om Bord og vilde rejse til New-Orleans, ikke syntes at kunne udholde den musikalske Underholdning længere. Med Magt var der intet at udrette, thi Folkene havde jo Ret til at anslaa hvilken som helst Toneart de vilde, og den eneste Udvej var derfor selv at træde frem. De vare i øvrigt begge Virtuoser, og da, efter at Dansen var endt, den ene satte sig til Pianoet og den anden akkompagnerede med Fiolinen, hørte begge Mulatterne beskjemmede op med at spille, og selv Damerne forglemte i det første Øjeblik at danse. Men det varede ikke længe, thi efter en Introduktion begyndte Franskmændene at spille en lystig Dans, og Damerne kunde derfor ikke holde

Fødderne rolige længere; faa. Minutter efter var Dansen igjen i Gang og med fordoblet Liv. Der maatte gjøres et endnu større Rum frit, for at de dansende kunde faa tilstrækkelig Plads; den første Bogholder, der som saadan var forpligtet til at gjøre Honnør, kunde ikke erindre, at han nogen Sinde havde oplevet en saa fornøjelig Aften om Bord, ja selv Kahytopvarteren antændte paa egen Haand de endnu ikke benyttede Lys i Kronerne, som om han følte, at en saa overordentlig festlig Lejlighed fordrede en overordentlig Anerkjendelse.

Kahytten straaled i et sandt Lyshav, og hist og her knaldede Champagnepropperne, medens Opvarterne med deres sorte Ansigter og hvide Trøjer bare Glassene omkring, og den første Bogholder med sit hvide Ansigt og sin sorte Kjole besørgede Iskjenkningen — for at nemlig ingen af Herrerne af Forsømmelse skulde blive tidligere forsynet end Damerne.

Atter mærkedes et Stød, som afpressede nogle af Damerne et Skrig, i det Champagnen blev spildt over deres Klæder.

„Nu sidde vi nok igjen fast i Sandet“, sagde en af de unge Herrer, i det han lo; „der er ikke andet for at gjøre end at danse hele Natten.“

Kaptejnen stod lænet til Pianoet og holdt et Glas, der netop var blevet fyldt, til Læberne, da han mere følte end hørte en ejendommelig Lyd, som gjennemisnede ham lige fra Fodspidsen til Hovednerverne. Det var en eller anden haard Gjenstands Skuren mod Skibsbeklædningen, og hvem der kun én Gang har mærket en saadan Lyd, véd ogsaa, hvorledes den kan føles i hele Legemet. Ja, selv om

Fartøjets Kjøl kun sagte skurer hen ad Grunden, mærker man en krampagtig Bevægelse i alle Nerverne.

Kaptejnen vidste i øvrigt strax, at Skibet ikke sæd fast i Sandet, og dog standsede Maskinen. Han drak først forsigtig sit Glas ud, stillede det hen paa Ovnen, og gik da forud, saa hurtig han kunde komme gjennem Sværmen af Passagererne, uden at synes uhøflig. Det var imidlertid ingen let Sag, thi Damernes lange Kjoleslæb dannede næsten et Tæppe i Salonen, og det var derfor vanskeligt at komme frem, uden at træde paa de kostbare Stoffer. Det var en fortvivlet Situation, thi Kaptejnen maatte skynde sig, da den besynderlige Larm gjentog sig, og et dumpt Skrig trængte op til ham fra Maskinrummet. Han blev nødsaget til at vise sig uhøflig, og den første Bogholder maatte gjøre Undskyldninger paa sin Chefs Vegne, da han til sin Skræk bemærkede, at denne fuldstændig havde traadt Kjolen ned paa en af Damerne og næsten kastet en anden omkuld.

Men de saaledes hjemsøgte Damer fik ikke Tid til at vredes derover, thi imedens de sendte et Blik fuldt af Had og Foragt efter det „grove Menneske“, skete der en stor Forandring paa det Sted, hvor de befandt sig.

„Vi synke!“ skreg en af Passagererne, men endnu kunde man ikke begribe, hvorledes det hang sammen. Hvorledes kunde Dampskibet synke — Salonen var lys, som om det var Dag, Musik fyldte Rummet, og endnu knaldede Champagnepropperne hist og her, da Kahytsofvarterne ikke vilde lade sig

forstyrre i deres Pligt, fordi man formodede, at Skibet paa ny var løbet mod en Sandbanke.

Saa meget var i al Fald vist: Salonen var ikke mere lige, og Dansen blev derved umuliggjort. Den bageste Del, hvorved Damekahytten befandt sig, var betydelig sænket, og den vedblev at sænke sig. Enkelte af Herrerne løb frem og tilbage for at indhente Efterretninger om, hvorledes Sagerne stode til.

Lodsen stod imidlertid gnaven i sit lille Lukaf, i det han førte Skraaen hurtig frem og tilbage i Munden. Men han holdt Øjet skarpt rettet mod Strømmen, thi netop nu befandt Damperen sig nær ved et Sted, hvor talrige „snags“ opfyldte Farvandet, og Gjennemfarten udfordrede derfor Opmærksomhed, selv ved lys Dag. Han kjendte imidlertid enhver enkelt af de omsvømmende Træstammer, men Strømmen var meget stærk her, og til enhver anden Tid vilde han derfor maaske ikke have vovet at sejle der igjennem. Men nu havde Kaptejnen gjort ham ærgerlig. Hvad forstod den „Landkrabbe“ sig paa Strømfarten — og han lod sig kalde Kaptejn, hvor han ikke en Gang var i Stand til at udfylde en anden Styrmands Plads.

„For Djæveln!“ brummede han sagte ved sig selv, „hvad kommer det mig ved. Skibet tilhører jo ikke mig, og naar han endelig vil have, at vi skulle sejle her igjennem i Mørke, saa kan det i Grunden være mig ligegyldigt.“

Desuagtet vendte han ikke sit Øje fra Strømmens Overflade, og hans skarpe Blik stræbte at trænge igjennem Mørket. Klokkeren vedblev uafbrudt at lyde, for at Maskinfolkene kunde blive underrettede

om, snart at de skulde sætte det venstre og snart det højre Hjul ud af Virksomhed, og at de skulde arbejde Skibet forud, snart med dette og snart med hint, hvorved Lodsens kunde hjælpe paa Roret og gjøre raske Vendinger for at undvige de Træstammer, som han opdagede i Vandet.

Lodsens var i sit Fag en overordentlig dygtig Mand; desuden var han ædruelig og sig det Ansvar bevidst, som han havde paataget sig. Med rolig Haand styrede han Skibet; skjønt det var blevet mørkt, kom han dog forbi det farlige Sted og naaede igjen aaben Vande.

„Snag to larboard!“ raabte den Matros, der sad foran paa Dækket, endnu en Gang; hans Øjne vare blevne fuldkommen vante til at se i Mørke.

„Jeg véd det,“ sagde Lodsens foragtelig, „det er den samme gamle Knægt, for hvis Skyld „Berenice“ sank, og den ligger nøjagtig paa det samme Sted i Farvandet. Hvis Regeringen blot var en Cent værd, lod den i det mindste Farvandet rømme for Træstumper.“

„Snag lige forud!“ raabte Matrosen igjen af alle Kræfter, medens Skibet netop skjød lige imod et Træ, som ragede i Vejret og umulig kunde undgaa at støde imod det. Lodsens greb med kraftig Haand i Hjulegene og kastede Hjulet om. Strax derefter lød Klokkeren i Maskinrummet, til Tegn paa, at de skulde standse Styrbordshjulet og arbejde Skibet tilbage. Den her truende Fare havde han ingen Anelse om; han havde aldrig før sét nogen „snag“ her, og nu havde han kun bemærket en sitrende Bevægelse paa Vandet. Mulig var det en Træstamme, der hidtil havde været sænket i Vandet, og nu, som det ofte

sker, pludselig havde hævet sig halvt op af sit Sandleje og var kommen frem paa Overfladen. Han vidste nøjagtig, at denne „snag“ i det mindste for fjorten Dage siden ikke havde ligget der, men nu var der ingen Tid til Iagttagelser — Boven blev vendt og gled næsten over Træet, men Strømmen holdt Skibet tilbage. Saa snart det kunde holde Bredsidens, blev Stammen trængt forud, og strax efter lød der en dump Lyd, som om den kom fra et knækket Træ.

„Det er ret, gamle!“ sagde nogle af Maskinfolkene nede i Rummet leende, da de mærkede Stødet og hørte Larmen; „knæk kun alt det fordømte Træ sønder og sammen, saa bliver maaske Vejen fri herefter.“

„Skibet sidder fast!“ raabte en af de andre, „det er spiddet i Træet.“

„Det er umuligt! — spiddet i den raadne Stamme! — vi maa sidde i Sandet.“ —

Alle neden under ophørte med Arbejdet og sprang op paa Dækket. Selv de, der vare gaaede til Køjs, kom hurtig ud, da de nok mærkede, at de ikke sade fast i Sandet. Der herskede Dødsstilhed, thi de nærmeste Minutter maatte afgjøre, hvor meget Dampskibet var blevet beskadiget ved Stødet, eller om det overhovedet havde lidt nogen Skade.

Endelig lød det skrækkelige Raab fra Mellemdækket: „Vi synke!“ og i et Nu forplantede Skriget sig fra Mund til Mund. Des værre var der Syn for Sagen, thi den skarpe, brudte Træstamme havde stødt et Hul foran i Skibet og udrevet et Par Planker, hvor igjennem Vandet strømmede ind og løb hen imod Agterdelen af Skibet, som langsomt begyndte at synke.

Den forreste Del af Skibet vedblev at være fastgjort til Træstammen og blev holdt i Vejret af denne.

Paa denne Maade kunde det ikke blive længe ved, thi ved Skibets Arbejden og dets egen Vægt, blev Aabningen hurtig forstørret. Vandet flød ind med en frygtelig Styrke, og faa Øjeblikke maatte bestemme det ulykkelige Fartøjs Skæbne.

I den klart oplyste Salon herskede der imidlertid en ikke ringe Forvirring, uagtet man endnu ikke rigtig havde gjort sig fortrolig med Farens sande Omfang. I Skjænken stødte Flaskerne, der ikke vare forberedte paa en saadan Bevægelse, mod hverandre, og Glassene rutschede under Bordene. En af de sorte Opvartere benyttede sig af Forvirringen til at bringe en ikke optrukken Flaske Champagne i Sikkerhed til sig selv. — Han kunde have sparet sig denne Ulejlighed.

Træværket bragede, som om hele Skibet blev sønderbrudt. Et Øjeblik lod det næsten til, at Skibet igjen skulde komme i den rette Stilling, thi den forreste Del sænkede sig pludselig. I dette Øjeblik lød et gjennemtrængende Skrig. Det var fra Damekahytens sorte Kammerjomfru, som styrtede ind i Salonen; hun behøvede ikke at sige, af hvilken Grund hun skreg, thi Vandet strømmede ind fra alle Sider. — De vare fortabte.

„Kaptejn!“ raabte Damerne med skingrende Stemme efter den, til hvem de havde betroet deres Liv — „Kaptejn! Kaptejn!“ — men hvor var han, og hvorledes skulde han ogsaa kunne hjælpe dem? Endnu udbredte Lamperne deres klare, miilde Lys, der skinnede paa de med Oljemalerier bedækkede Vægge

og paa alt det hvidmalede og forgyldte Træværk; men snart frembød Kahytten et Billede paa den frygteligste Forvirring.

De Mandfolk, der ikke havde Familie om Bord, vare, da de fik den første Anelse om den virkelige Fare, flygtede ud i Gangen for der fra at naa Orkan-dækket, hvor de bedre kunde overskue Faren og overveje, hvorledes de skulde blive reddede. Andre styrtede derimod efter deres Hustruer og Børn, medens et Antal ældre Damer sprang op paa Borde og Stole for at undfly det indstrømmende Vand. — Stakkels Skabninger! Skibet havde løsrevet sig fra Stammen, som indtil nu havde holdt det fast, og det sank hurtig ned i Floden, hvor der paa dette Sted var 25 Fods Dybde. Vandet vedblev at strømme ind i det oplyste Rum. Fædre, bærende deres Børn paa den ene Arm og omklamrende deres Hustruer med den anden, søgte at trænge ud i det fri, i det de arbejdede voldsomt mod den indtrængende Flod. Selv nogle unge Damer trodsede den Fare, der var forbunden dermed, fordi de følte, at de snarere kunde vente Redning paa Dækket. De fleste trængte sig derimod sammen i Midten af Salonen; uagtet nogle af Mandskabet ilede der ind og søgte at redde enkelte, var det dog for sent. De maatte tænke paa at redde deres eget Liv, thi i det Øjeblik Vandet naaede Døren, vilde de ogsaa være fortabte.

Nu kom det frygtelige Øjeblik! Skibet maa rimeligvis endnu være blevet holdt fast ved en Gren af det omtalte Træ, thi paa én Gang dukkede det pludselig ned. Der hørtes et forfærdeligt Skrig, Lamperne bleve slukkede og alt, hvad der befandt sig

i Salonen, blev revet bort; de mod Vandet arbejdende Legemer bleve slyngede op paa Dækket. Underneden rasede og arbejdede det endnu en Stund — da blev alt stille — frygtelig stille! Kun af og til hævede en stor Boble sig i Vejret og bristede med en klukkende Larm.

Et andet bevæget Billede frembød det øverste Orkandæk paa det sunkne Dampskib. Den bageste Del af samme var ligeledes under Vand, men den syntes at være kommen paa fuldkommen skraa Grund, hvorved Boven var kommen til at ligge ti eller tolv Fod højere.

Omkring Lodshuset havde de reddede søgt Tilflugt. Iblandt disse befandt sig næsten hele Mandskabet, der allerede var fortrolig med saadanne Tilfælde. Alle trængte sig hen imod Lodshuset, i hvilket man saa hurtig som mulig bragte de faa Damer, der kom til Syne. Af og til saa' man et Legeme dukke frem fra Flodens Overflade, og der blev raabt om Hjælp — men hvem skulde bringe Hjælp? Hvem der vilde vove sig ud i den mørke Nat paa den brusende Strøm for at forsøge at redde en af de skibbrudne, han vilde ufejlbarlig være viet til Døden.

Kun en enkelt Mand vovede at gjøre et Redningsforsøg. Et Legeme hævede sig op af Floden, og en kvindelig Stemme raabte om Hjælp. Manden styrtede sig ud, svømmede hen imod hende og omfattede hende med sine Arme, men det var ham ikke muligt at svømme tilbage til Dækket. Den mægtige Strøm lod sig ikke tvinge her, og man havde ikke engang et Tov, som man kunde kaste ud til dem.

— Ingen af de om Bord værende erfarede nogen Sinde, om de vare blevne reddede. Den sunkne Dampbaad laa omtrent midt i Strømmen, og der var et langt Stykke Vej til begge Sider af Strandbredden. De, der vare om Bord, havde nok at gjøre med sig selv, til at de skulde tænke paa et Par fremmede ulykkelige, som maaske gik under i deres umiddelbare Nærhed. Der var foregaaet saa meget skrækkeligt, at det ikke kunde gjøre noget Indtryk paa dem.

Den sunkne Dampbaad frembød et forunderligt Syn. Den forreste Del af det øverste Dæk hævede sig skraat frem af Vandet; det endte ved Lodshuset, som endnu holdt sig tørt. Ti eller elleve Skridt forude ragede Spidsen frem af den Stang, som stod oprejst paa Boven og tjente til Rettesnor for Lodsens, og paa denne hang, endnu urørt af Vandet, den grønne Lanterne og kastede sit Lys paa den neden for strømmende Flod. Paa det skraa Dæk klamrede en Mængde Mennesker sig; det var Folk af enhver Alder og Stand, nogle med sorte Kjoler og Glacéhandsker, andre med røde, uldne Skjorter og med sværtede Ansigter og Hænder. Negre og Hvide laa fredelig imellem hverandre og ventede, rystende af Kulde, paa Morgenens Frembrud, da den, selv om den ikke bragte dem Hjælp, dog kunde give dem Lejlighed til at overskue deres Stilling.

Deres Frygt var heller ikke ugrundet med Hensyn til, at den stærke Flodstrøm kunde sønderslaa det svage Tømmer paa den Del af Skibet, hvor de befandt sig, og da vilde der intet Haab være for dem om Redning; men heldigvis holdt det, og allerede ved Dagens Frembrud hørte de Lyden af et andet

Dampskib, som kom op ad Strømmen hen imod dem, og som kunde bringe dem Hjælp. Det var „Jane Richardson“, som snart opdagede de skibbrudne, og da det først havde passeret det farlige Sted, vendte det om og kom langsomt op ad Strømmen, hen paa Siden af det forulykkede Skib, og tog de reddede om Bord. Forinden gjorde nogle af Passagererne Forsøg paa at naa til Kahytten for at redde nogle af deres Ejendele, men det var umuligt. Da det netop den Gang var Højvande, maatte Floden først falde, før man kunde tænke derpaa, og der var derfor ikke andet at gjøre for dem, der ikke strax vilde opgive ethvert Forsøg paa at faa deres efterladte Sager igjen, end at begive sig med „Jane Richardson“ til Wicksburg eller i det mindste til Helena og dér at leje en anden Damper til at begive sig ud til Vraget for at forsøge paa at opbryde det eller at hæve det i Vejret.

Men det var forgjæves Umag. Den gamle Mississippi var ikke til at spøge med; da man endelig havde givet den et Stykke Legetøj, benyttede den Lejligheden til at more sig dermed af alle Kræfter.

Efter at man havde faaet fat i en Dampbaad, begav man sig ud til Strandingsstedet, hvor der nu ikke var Spor at se af Vraget. Alle de mange Herligheder, som Skibet havde indesluttet, havde den ubarmhjærtige Strøm søndersplittet og bortført, og som til Haan stirrede endnu Toppen frem af det ubøjelige Træ, som havde spiddet det stakkels Skib og overgivet dette og de ulykkelige Mennesker i Flo-dens Arme.

STUDENTEN OG HANS MUSA.

Kjære Musa, smukke Fristerinde,
bedste Ven og dog min værste Fjende,
se ej paa mig med dit skjælmske Blik,
ræk mig ej din friske Mund i Møde,
sér du ej, hvor mine Kinder gløde? —
Frist mig ikke med din Gudedrik!

Musa, kjære Musa, jeg skal læse —
jeg skal læse, læse, altid læse,
husk dog paa, jeg endnu er Student!
Kommentarer fuld af problematisk
Exegese og et Bind dogmatisk
Videnskab du skuer her paa Prent!

Ak de andre, som dig ikke kjender,
rastløs deres gule Blade vender,
selv Hebraisk falder dem ej svært,
medens jeg maa sidde her og stride,
kun fordi du sidder ved min Side,
og til Slut faar ingen Ting jeg lært.

Gaa! ja gaa! men kom kun som Tentator,
 frist min Censor, frist Examinator,
 naar det kniber ved det grønne Bord.
 Kom i Solens Smil, i Fuglens Trille,
 saa de glemmer, naar jeg tier stille
 eller taler altfor dumme Ord!

Men, naar saa jeg slipper gennem Pinen,
 kom saa kun du smaa med Mandolinen,
 kom saa kun min lille skjælmske Mø,
 før mig did, hvor Skjønheds-Roser gløde,
 ud i Æventyrets Aftenrøde,
 ud paa Livets friske, blanke Sø.

Vilhelm Gregersen.

VED THOMAS LANGES

SØLVBRYLLUP.

Følg mig til Skoven, hvor Avnbøgen hvælver
over Anemoner og Bukkar sit Tag!
Grenene rasle, og Skovduen skjælver, —
Kongeørnen løfter sin Vinge til Slag!
Ængstelig Hinden nu vogter sit Kid,
Haren i Spring gennem Ungkrattet sætter . . .
Billedet vexler med Fred og med Strid,
lyse og mulmsorte Nætter!

Flagrende Toplærken daler mod Reden
dér, hvor Lyngen breder sit brunrøde Flor;
underligt klager det ude fra Heden,
Ensomhedens Aand er saa skjælvende stor!
O, den har Smerter, som aldrig fik Røst,
Drømme, som Døgnet kun vove tør at ane;
men til den sørgende har den en Trøst,
intet i Verden kan rane!

Lavt stryger Maagen langs Havstokkens Vover,
Rylen piler af til sit tangklædte Bo,
Vildanden svirrer i Flokke derover:
Æventyrets Verden ved Hjerting og Ho!

Bølgerne skvulpe melodisk og blødt,
 Taagerne tættes i faldende Flige —
 men hvilken Stemning vor Tanke har mødt,
 kan os kun Sangeren sige!

Du, som har tolket Naturen i Smerte,
 tolket den i sølsom betagende Lyst,
 følt i dit svulmende, sangrige Hjærte,
 hvad den dog forjætter til Slægternes Trøst;
 Du, som har fulgt ham i Liv og i Sang,
 styrket hans Aand, hvor du alene det kunde —
 eder vi bringe ved Glassenes Klang
 Hilsen med Hjærter og Munde!

Martin Kok.

HJÆRTELØS.

Frit efter A. GODIN ved A. W.

Smaabyer have, ligesom Menneskene, deres Bestemmelse i Verden. Undertiden ophører Livet næsten ganske i dem, og derefter blive de atter overøste med uventede Naturgaver og tilstrømmende nye Elementer. De kunne endog helt uddø. I Almindelighed er det dog kun Skindød, og af Gravstilheden og Forladtheden vælder pludselig det fulde, friske Liv atter frem. Man kunde godt skrive deres Biografier. Det sker ogsaa undertiden, naar Verdenshistoriens vigtigste Begivenheder berøre dem i Forbigaaende, eller endog et Øjeblik have udhvilet sig i deres Omkreds; men de finde sjælden deres Historie-skrivere. Og dog skjule disse idylliske Smaapletter ofte et langt mere ejendommeligt Liv, end mangt et Sted, hvis Navn Fru Fama udbasuner med skingrende Trompeter.

En saadan lille Plet, som har sin særegne, begrænsede Bestemmelse, er Skuepladsen for denne

Fortælling. Midt i en af de skønneste Søer i Bajern ligger en Ø af et saa lidet Fladeindhold, at man kan spasere rundt om den paa en halv Time. Siden den Tid, da der paa Øen fandtes et Nonnekloster, hvis første Abbedisse var en Kongedatter, har den gennemgaaet mange Omskiftelser. I flere Aarhundreder var den Hovedsædet for gejstlige Besiddelser, som bleve mangefold formerede paa Grund af den kloge Maade, hvorpaa de bleve bestyrede, indtil Tidernes Ugunst atter foranledigede, at det erhvervede blev frarøvet Besidderne, som endelig i Begyndelsen af vort Aarhundrede maatte aabne Portene for Munke-regimentet. Derefter begyndte det verdslige at trænge sig rask frem, og Øen blev et Hjemsted for Kunstmalerne, indtil den endelig indtraadte i sit sidste Stadium og blev et Yndlingsopholdssted for Turisterne.

En tidlig Morgenstund i September 1866 traadte en Dame ud paa den Balkon, som smykker Forsiden af det lille Hotel, der er beliggende ved Siden af det ældre Gjæstgiversted. En ung, tarvelig klædt Pige fulgte efter hende med en Stol og en Fodskammel og gik da atter ind i Værelset, til hvilket hun, paa et Vink af Damen, lod Fløjdørene staa aabne. Den slanke Skikkelse, som, uden at benytte Stolen, lænede sig ud over Balkonens Brystværn, var ikke mere i sin første Ungdom; men den Gratie, der var udbredt over hendes Ydre, erstattede den manglende Ungdommelighed. Alle hendes Bevægelser vare yndefulde; de alvorlige Øjne, der havde et træt Udtryk, dvælede et Øjeblik paa den solbeskinnede Vandflade og fæstede sig derefter paa den Gruppe af Lindetræer, der fandtes i

Nærheden af Bygningen. En sagte Vind rørte Grenene, og Bladenes Skygger bevægede sig paa den oplyste Jordbund.

Damen paa Balkonen vendte sine Øjne med et Suk bort fra Landskabet, satte sig ned paa Stolen og saa' ind i Værelset, hvor den unge Pige gjorde ryddeligt og redte Sengen. Det var en blomstrende, prægtig Skikkelse med friske Ansigtstræk, smukt, blondt Haar og livlige Øjne. Det var en sand Fornøjelse at lægge Mærke til hendes Arbejdsiver; enhver af hendes Bevægelser udviste den Sikkerhed, som plejer at være en Følge af Legemets og Aandens fuldstændige Sundhed.

„Monika!“

„Hvad ønsker Frøkenen?“

„Vær saa god at række mig min Arbejdskurv — tak! — Sig mig, tror De, at man kan faa en Baad til Leje? Vejret er jo saa dejligt i Dag.“

„Hvis Frøkenen selv vil ro, saa lader det sig vistnok gjøre. Saa vidt jeg véd, er den Baad, som hører til Hotellet, ikke bestilt.“

Damen rystede paa Hovedet. „Nej, i Dag kan jeg ikke gjøre det selv; det bliver for svært. Fader vil med derover.“

„Saa kunde maaske Hr. Vilhelm ro Dem?“

„Nej, Monika, det kan han ikke. Han hører kun hjemme paa Landjorden; han forstaar sig slet ikke paa, hvordan man skal komme frem paa Vandet. Vi maa se at faa fat paa en rigtig Baadfører.“

„Det vil blive vanskeligt,“ sagde den unge Pige. „Der er Marked i Prien; Folkene have nok at gjøre derovre. Men, hvis Frøkenen vil vente, indtil jeg

er færdig med at gjøre Værelserne i Stand, saa skal jeg løbe hen til Fader og spørge, om han har Tid til at ro Dem, men jeg tror det næppe. Maaske kan min yngre Broder paatage sig det.“

„De hører altsaa hjemme her?“ spurgte Frøkenen overrasket.

„Ja, jeg gjør,“ svarede Monika, i det hun vedblev at afstøve Møblerne, „min Fader er den Fisker, hos hvem Hr. Vilhelm henter røgede Sager til Hr. Generalen. Dér henne ligger vort Hus.“

Frøkenen saa' hen imod den maleriske Gruppe af de smaa Huse ved Stranden, og hun vendte sig derefter atter om til den unge Pige. „De har vel ikke altid opholdt Dem her paa Øen? Det forekommer mig, at Deres Udtale ikke lyder ganske som de andre Beboeres.“

Monika smilede. „Ja, Frøken, jeg skal fortælle Dem Grunden dertil. Da jeg var tolv Aar gammel og var bleven konfirmeret, blev jeg tagen ud af Skolen, fordi jeg skulde hjælpe med til at fortjene noget, thi vi ere snarere fattige end rige. Moder, som endnu levede den Gang, fik mig da anbragt som Vaskerpige i Klostret, det vil sige ved det Institut, som findes dér, thi til det egentlige Kloster faar, som De vel véd, ingen andre Adgang end de Nonner, der give Undervisning i Institutet. De lagde Mærke til mig og spurgte, om jeg havde Lyst til at lære noget ordentligt, og da dette baade var mine Forældres og mit Ønske, fik jeg hver Eftermiddag Undervisning af Nonnerne. De sagde, at jeg var kommen temmelig vidt frem og mente, at jeg kunde blive Lærerinde og

Nonne, naar jeg blev større. Den Gang syntes jeg godt om denne Fremtidsudsigt.“

„Men det blev der jo intet af?“ bemærkede Frøkenen.“

„Nej,“ svarede Monika, i det hun smilede. „Jeg gjør mig vel ikke skyldig i nogen Synd, naar jeg siger Dem, at det senere gik op for mig, at jeg hverken passede til at være Lærerinde eller Nonne. Jeg kom ofte til at gyse ved Tanken om at skulle opholde mig hele mit Liv bag de gamle, graa Mure og aldrig bevæge mig ude i Verden; desuden tror jeg heller ikke, at jeg har Anlæg og Stadighed til at undervise. Naar jeg ikke kan faa Lov til at røre mig og synge og danse, saa bliver jeg forknytt, som en Spurv i Regnvejrr. Men jeg er glad over, hvad jeg har lært i Klostret. Om Vinteren, naar vi ere omgivne af Sne og Is, gjør jeg ofte om Søndagen baade min Familie og mig selv en Fornøjelse ved at læse højt for dem i smukke Fortællinger og Rejsebeskrivelser; hvis jeg ikke havde lært noget, vilde jeg jo ikke være i Stand til at kunne forklare dem, hvad der staar i Bøgerne om fremmede Lande og Skikke.“

„Og nu er De Stuepige her i Hotellet?“

„Ikke til Stadighed, Frøken. Jeg hjælper kun til, medens den Pige, der har faaet Tjeneste her, er hjemme for at pleje sin syge Moder. Ved saadanne Lejligheder giver jeg en Haandsrækning, og Værtinden vilde gjerne beholde mig til Stadighed, men det vil Fader ikke tillade, og det kunde ogsaa vanskelig lade sig gjøre, thi siden Moder døde for to Aar siden, er der fuldt op at bestille for mig i mit Hjem.“

„Men, naar De nu skal giftes, Monika, og det vil sagtens ikke vare ret længe, saa maa Deres Fader jo se til, hvordan han kan hjælpe sig paa anden Maade.“

„Giftes!“ Hun lo. „Det har gode Veje! Hvem vil have saadan en fattig Pige, som mig. Jeg faar ikke andet Udstyr end en Smule Linned og lidt Husgeraad. Det forslaar nok ikke meget. Nu er jo ogsaa mange af de unge Mennesker blevne dræbte i Krigen. Og jeg vil da heller ikke have den første, den bedste, der melder sig.“

„Der er altsaa dog nogen, som har meldt sig?“

Monika rødmede. — „Har Frøkenen ellers noget at befale?“

Inden Damen fik Svaret udtalt, bankede det paa Døren, og da den blev aabnet, traadte en ung Mand ind. Han foer tilbage, da han uventet fik Øje paa Monika, som smuttede forbi ham, i det hun blev endnu rødere i Ansigtet, end hun var i Forvejen. Den unge Mand lukkede Døren, uden at se efter Monika, og blev staaende ved den. Det var ikke alene paa Uniforms-Benklæderne, som han bar til en simpel, graa Frakke, man kunde se, at han var Militær; Hovedets Holdning, den Maade, hvorpaa han holdt sine kraftige Arme tæt ind til Siderne, samt den tykke Knebelsbart, — alt dette betegnede tydelig hans militære Stilling. Han henvendte sig til Frøkenen. „Jeg skulde spørge fra Hr. Generalen, om Frøkenen ønsker at drikke Kaffe i det grønne?“

„Ja, gjerne,“ svarede Valentine og rejste sig, i det hun saa' ned paa Pladsen foran Huset. „Lad Kaffen blive bragt hen paa det Bord, hvor vi pleje

at spise til Middag. Det bliver vist for koldt for Fader at sidde i Skyggen. Jeg kommer strax.“

Hun traadte ind i Værelset for at lukke sit Rejsechatol, og efter at have kastet et let Tørklæde over Skuldrene, gik hun ud. Da det endnu vilde vare nogen Tid, inden hendes Fader kom, gik hun ned til Dampskibsbroen for at nyde den smukke Udsigt til Bjærgene. I det hun betraadte den smalle Bro, fik en høj Herre, som stod i Nærheden, Øje paa hende.

„God Morgen, Frøken Valentine,“ sagde han og tog den bredskyggede Hat af. „De kommer i det rette Øjeblik, da der, som Ungdommen siger, er „Stemning i Naturen.“

Hun rakte ham Haanden og saa' paa ham. Det var en ældre Mand, med hvidt Haar; af de skarpe, furede Ansigtstræk kunde man se, at han havde gennemgaaet en Del i Aarenes Løb. Men hans Ansigt var dog saa smukt, og der var saa meget Liv i hans Øjne, at man næppe skulde tro at have en sexti-aarig Mand for sig.

De mægtige Bjærgkæmper, som bleve beskinne af Solen, hvilede i fuld Klarhed; ligesom for at smykke dem, hang Smaaskyer om Kanterne; et Taageslør havde lejret sig om deres Fødder, ned ad mod Søen. Imod Vest var Bjærgkjæden derimod omgivet af mørke Skyer; hist og her hævede et lysende Punkt sig frem af Mørket.

„Hvor alt dette hemmelighedsfulde ser tillokkende ud!“ udbrød Valentine. „Saa ofte jeg beskuer Morgentaagen og venter paa, at Bjærgene skulle træde frem for Øjet, paakommer der mig den samme Følelse,

som da jeg var Barn, naar jeg længtes efter Juletræet, som jeg vidste stod tændt bag den tillukkede Dør. Saaledes befinder man sig ofte i Livet, ventende paa, at et eller andet skal vise sig bag det nedrullede Gardin.“

„Ja, saaledes er det her i Verden,“ bemærkede han. „Undertiden er alt indhyllet i Taage, og derefter kommer der igjen en Lysning.“

„Men Himlen og Jorden bliver altid tilbage,“ sagde Valentine. „Vi kunne heller ikke gjøre Fordring paa, at det stedse skal være Solskin. Ogsaa naar Solen ikke lader sig til Syne, blomstrer og trives alt, naar det kun bliver plejet. Som Barn ønsker man Julelys og samler Blomster; senere samler man paa Smerter og længes mod Himlens Stjærner.“

„De er endnu for ung, Frøken, til at kunne blive hensat i en saadan Stemning.“

„Synes De? Naar alt kommer til alt, er det da for øvrigt ikke Alderen, men derimod Erfaringen, der gjør Udslaget. Baade tidlig og silde kan man naa til en Grænse, hvor man er tvungen til at gjøre Holdt, og jeg tror, at enhver, der en Gang har sét Livet fast i Øjnene, vil lade andre vederfares Retfærdighed i dette Punkt.“

„De taler altsaa af Erfaring?“

„Ja.“ Et let, smertefuldt Træk lagde sig om hendes Mund; derefter betragtede hun ham med et sympathetisk Blik. „De er Kunstner,“ sagde hun venlig. „For Dem gjælder det at kunne bevare evig Ungdom. Verden tilhører Dem ganske anderledes end os andre. Dog misunder jeg Dem ikke; jeg stræber ikke efter at naa noget storartet Maal her i

Verden, men jeg er ikke ufølsom for, hvad der kommer til Syne i de Værker, De skaber, og jeg er Dem takskyldig, fordi De har lukket mit Øje op for en Verden, hvor der altid er Klarhed.“

Han saa' paa hende med et ejendommeligt Udtryk i sit Øje. „Deres udmærkede Forstand, Frøken Valentine, har skjænket mig en langt større Nydelse. Det ene Menneske bør aldrig misunde det andet, i Særdeleshed naar det andet Menneske er en Kunstner. At stole paa sin egen Kraft og derved lamme sin egen Svaghed, — stædse at stræbe mod Skjønhedens Spejlbillede, som det er vanskeligt at fastholde, det bør være Livets Maal for enhver. — Vil De allerede forlade mig?“ vedblev han, da Valentine gav Tegnet til at ville gaa.

„Ja, Fader venter mig ved Kaffebordet“.

„Har De endnu ikke spist Frokost? Jeg har jo allerede for en Time siden sét Dem sidde paa Balkonen.“

„Fader nyder nødig sine Maaltider alene. Hvis De vil ledsage mig hen til ham, saa bliver han endnu mere tilfreds.“

Da de naaede Terrassen, kom Generalen til Syne, støttende sig paa sin Tjeners Arm. Hans Gang var besværlig; et Fodsaar, som han havde faaet i det første Slag under den sidste Krig, var ganske vist helbredet, men det havde dog efterladt en temmelig betydelig Svaghed, og det faldt ham vanskelig at bevæge sig nogle faa Skridt uden Hjælp. Hans Ledsager støttede den svære Skikkelse med stor Omhu. Fader og Datter naaede samtidig det med

Morgenkaffen forsynede Bord, der var stillet paa et Sted, hvor man var beskyttet for Vinden.

„God Morgen, kjære Fader! Har du sovet godt i Nat?“ spurgte Valentine venlig, i det hun rakte ham Haanden.

„Du véd jo, at jeg aldrig sover godt,“ svarede Generalen. — „God Morgen, Hr. Bernhard! Det forekommer mig, at De sér ud, som om De allerede har foretaget en Promenade gennem Støvet og Taagen. Hvor dog mange Mennesker kunne taale alt! Men det varer vel heller ikke evigt ved.“

Han saa' misundelig paa Kunstnerens kraftfulde Skikkelse, medens han satte sig ned og udstødte et Suk. „Ja, naar man blot kunde glæde sig ved en saa god Appetit, som De har.“

„Aa, Fader,“ sagde Valentine muntert, i det hun skjænkede Kaffen til ham, „hvad Appetitten angaar, har du da ingen Grund til at beklage dig.“

„Synes du? Ja, jeg lever ganske vist ikke af Luft og Kildevand, saaledes som du; man skal jo ogsaa fordrive Tiden med noget. Naar man saadan maa krybe omkring som en Snegl, kan man jo ikke foretage sig noget ordentligt. Det er et elendigt Liv, jeg fører.“

„Men det vil jo heller ikke vare evigt, Hr. General,“ sagde Bernhard smilende, medens han tog Plads ved Bordet og tændte en Sigar. „Siden De er kommen hertil, synes jeg, at Deres Kræfter ere tagne betydelig til; Landluften og Badene have aabenbart gjort deres Skyldighed. Naar De kun har Taalmodighed lidt endnu, saa bliver De snart fast i Sadlen.“

„Ja, De har godt ved at tale saaledes,“ svarede den gamle Herre ærgerlig. „Jeg kommer aldrig i mine Levedage til at sidde paa en Sadel igjen, det véd jeg bedre. En stakkels Invalid, som jeg, kan aldrig komme til at due til andet, end til at humpe omkring. Naar jeg har trukket mine Støvler paa om Morgen, er mit Dagværk endt. Det vilde have været langt bedre, hvis jeg havde fundet en ærlig Soldaterdød.“

„Fader!“ udbød Valentine bedrøvet.

„Ja, du havde heller intet tabt derved. Nu vilde den Sorg have været forvunden. Vi kunne dog ikke være hinanden til nogen videre Nytte mere.“ Han sukkede, og Valentine tav.

Bernhards Blik strejfede et Øjeblik hen over hendes Ansigt; det havde atter faaet sit vante, rolige Udtryk, men han saa' dog, at en Taare havde stjaalet sig frem.

Nu blev der livligere ude paa Terrassen. Hist og her bleve Bordene besatte af Syvsovere, som skulde nyde deres Frokost. Børn med leende Ansigter kom til Syne; de løb hen til den mellem Træerne ophængte Gyng. Adskillige ældre og yngre Kunstnere gave sig paa Vej til de forskjellige Udsigtspunkter. Én bar Staffeliet paa Ryggen, som Sneglen bærer sit Hus, en anden var udrustet til en Sejltur over til den ved Søen beliggende Skov; lig en rejsende Haandværkssvend havde han Ransel og Malerstok paa Skuldrene. Hist og her mellem Træerne og Buskene ved Stranden dukkede en udspændt Solskjærm frem, bag ved hvilken en og anden Kunstner havde lejret sig. Det var en Morgenstund, der var som skabt

til at nydes af Malere og af enhver, der havde Øje for Naturens Skjønhed. Solen glødede med sin fulde Kraft. Himlen og Søen var dyb blaa. En skrøbelig Baad, belæsset med nyslaaet Hø, bevægede sig imod Land. En Sejlbaad fløj som en Svale hen over den skinnende Vandflade.

To unge Piger i lyse Dragter gik tæt forbi Generalens Frokostbord. I det de passerede det, hilste de, og da de vare komne nogle Skridt fra dem, vendte den smukkeste af de unge Piger sig om og saa' smilende paa Bernhard, i det hun tog et lille Hvedebrød op af den Kurv, som hun bar paa Armen, og gjorde Tegn til ham. Han rystede leende paa Hovedet og pegede paa Skitsebogen, som stak frem af hans Taske.

„Har De virkelig Mod til at blive her, naar den smukke Resi lokker Dem?“ spurgte Valentine smilende.

„Det er snarere Resterne af mit Hvedebrød, hun skjætter om, end om mig, naar hun skal i Færd med at fodre Klosterænderne,“ svarede Bernhard, i det han rejste sig op for at begive sig bort. „I Dag har jeg hverken Brød eller Tid tilovers; jeg vil arbejde. Vil De benytte det smukke Vejr til en Udflygt?“

„Fader ytrede i Gaar Lyst til at ro over til „det røde Kors“,“ svarede Valentine, i det hun saa' paa Faderen med et spørgende Blik. „Staar du fast ved din Bestemmelse?“

„Ja, hvis du har sørget for at faa en Baadfører med,“ svarede Generalen. „Jeg kan ikke hoide ud at se paa, hvorledes du trakterer Aarerne.“

„Jeg venter paa Besked. — Dér sér jeg mit Sendebud komme fra Fiskerhuset, saa faa vi strax at vide, om der er Udsigt for os til at faa Hjælp.“

Monika stod i Begreb med at gaa ind i Hotellet, da hun hørte Generalens Datter kalde paa hende, og hun gik derfor hurtig hen til dem. Hendes smukke Skikkelse viste sig stedse fra den fordelagtigste Side, naar hun var i Bevægelse; hendes Gang var elastisk, Hovedet holdt hun kjækt i Vejret og det rige, blonde Haar skinnede i Solens Lys.

„Fader skal til Prien, og min Broder er allerede ude med den lille Baad; men jeg talte før med Værtinden derom. Hvis De vil vende tilbage hen imod Middagstid, saa staar jeg til Tjeneste med at ro Dem.“

Generalen betragtede den unge Pige med et venligt Blik. „Ja, det var jo kjønt af Dem, Monika, men tror De ikke, at Ladningen bliver altfor svær for Deres to Arme? Hvis vi skal over til „det røde Kors“, saa maa jeg have Vilhelm med.“

„Det gjør ikke noget, naadige Herre,“ svarede hun livlig. „Jeg kan godt ro dem alle tre; jeg tager to Aarer med, og Hr. Vilhelm kan hjælpe mig med at styre. Hvis han ikke véd, hvordan han skal bære sig ad, saa vil jeg lære ham det. Hvad Tid skal jeg være til Tjeneste?“

Hr. v. Wettstein saa' paa Uret. „Ja, vi kan jo lige saa godt tage af Sted strax. Hør, Monika, vil De være saa god at sige til Vilhelm, hvad vi have bestemt os til. Vi komme om lidt.“

Den gamle blev atter livlig; det barske Træk i hans Ansigt forsvandt et Øjeblik, og han saa' saa

joyial ud, at man knap kunde kjende ham igjen. Da Valentine bemærkede den Forandring, der var foregaaet med Faderen, betragtede hun ham med den samme Følelse, som naar man faar Øje paa den Solstraale, der belyser et Landskab, som kort forinden var bedækket af et Taagesløv.

Monika begav sig ind i Gjæsteværelset, hvor Værtinden var beskjæftiget med at opgjøre Regnskabet for den foregaaende Dag. Der fik hun Øje paa Vilhelm, som var i Færd med at studere Spisesedlen paa sit Herskabs Vegne, og hun udrettede sit Ærende til ham. Efter at have underrettet Værtinden derom, tog hun Nøglen til den Laas, hvormed Baaden var fastgjort, forsynede sig med et Par Aarer og gik hurtig hen til den lille Bugt, hvor Badehusene vare anbragte, og ved hvis Broer de to Baade, som hørte til Hotellet, vare fastbundne. Hun var i Færd med at løse den ene Baad, da Generalens Tjener, belæst med Plaids og Fodtæpper, kom hen til Broen, og, uden at sige et Ord, hjalp han hende med at lukke Laasen op og at gjøre Baaden los.

„Det gaar jo let for Dem, Hr. Vilhelm,“ sagde Monika, smilende. „Er det sandt, at De ikke kan ro? De anstiller Dem vel blot saaledes for at kunne nyde Roturen uden Anstrængelse.“

„Nej, det er virkelig Tilfældet; jeg har i det mindste aldrig forsøgt det,“ svarede den unge Mand. „Det kommer vel af, at jeg aldrig har opholdt mig i Nærheden af nogen Sø. Jeg forstaar ogsaa kun daarlig at svømme, og det lidet, jeg kan, har jeg først lært, da jeg blev Soldat.“

„Hvor længe har De været Militær?“ spurgte

Monika, medens hun øste Vandet ud af Baadens Bund.

„Akkurat to Aar. Om et Par Maaneder er min Tjenestetid udløben, og saa rejser jeg hjem igjen.“

„Det glæder De Dem vistnok til. Især efter den skrækkelige Krigstid.“

„Ja, den har jeg ikke mærket meget til. Generalen blev jo saaret lige i Begyndelsen af Krigen, og da jeg den Gang var ansat som Oppasser hos ham, blev jeg kommanderet til at følge med ham paa Hospitalet og senere til hans Hjem. Dér har jeg haft det godt, bedre end jeg kunde faa det i mit Hjem. Men man vil dog helst være sin egen Herre. Mine Forældre ere rigtig nok døde, men jeg ejer et lille Hus og et Stykke Jord; derfor glæder jeg mig til at komme hjem igjen, for at jeg kan begynde at arbejde med mine Arme.“

„Hvor har De Deres Hjem? De sagde, at der intet Vand var derved — jeg kan slet ikke forestille mig, hvorledes de Steder i Verden sér ud, hvor der intet Vand er.“

Hun lod sit Øje henrykt svæve hen over Søen, og i det samme Øjeblik fulgte Vilhelm hendes Blik; paa én Gang bleve de begge forskrækkede, thi de fik Øje paa en med Hø belæsset Baad, som blev roet af en fjortenaars Pige. Oven paa Høstakken sade to 4 og 6 Aar gamle Børn, som vare i Færd med at slaas. Det mindste Barn havde i dette Øjeblik tabt Ligevægten og faldt paa Hovedet ud i Vandet. Ved at se dette, tabte den unge Baadførerske Fatningen. Aaren gled ud af Haanden paa hende, og Børnenes Skrig lød hen over Søen til Monika og Vilhelm.

Monika vilde til at støde Baaden fra Land, men inden hun fik sit Forsæt udført, havde Vilhelm kastet Frakken og gik hurtig ud i Vandet; da han var kommen til et Sted, hvor der var den nødvendige Dybde, svømmede han med raske Tag hen imod Ulykkesstedet. Baaden, som var belæsset af Høet, blev af Østenvinden stedse fjærnet længere fra Barnet, som hidtil var blevet holdt op paa Vandets Overflade ved Hjælp af Klæderne. Trods alle Monikas Anstrængelser, var det hende ikke muligt at naa Maalet. Det var endelig lykkedes den unge Mand at faa fat i Barnet og at holde det oven Vande, men nu begyndte hans Bevægelser at blive usikre. Monika huskede, at han for et Øjeblik siden havde betegnet sig selv som en daarlig Svømmer, og hun blev derfor betagen af Angst. Hvor let kunde han ikke komme til at bøde med Livet for sin Gjerning, saaledes som Situationen var for ham: besværet af Barnet og i et ham ubekjendt Farvand, hvor der gik stærke Strømninger.

Hun tilraabte ham opmuntrende Ord og satte al sin Kraft ind paa at naa Maalet. Endelig lykkedes det. Hun naede hen til ham, tog Barnet ud af hans Arme og hjalp ham op i Baaden. Den lille Pige gav Bevis paa, at hun levede, ved at skringe af alle Kræfter, og Monika pakkede hende ind i en af Plaiderne, som laa i Baaden. Da hun rakte den anden til Vilhelm, rystede han paa Hovedet, men greb hendes Haand og trykkede den.

„Gud ske Lov, at De ror bedre, end jeg svømmer,“ sagde han.

„Det var heldigt for den lille Pige, at De først

nu kommer til at tænke derpaa," svarede Monika. „Hvis De ikke havde kunnet svømme saa godt, som De gjør, saa havde hun nu vistnok ligget nede paa Søens Bund hos Fiskene. Hør nu op at græde," sagde hun til Barnet, „og husk paa at sidde stille, naar du en anden Gang kommer ud paa Vandet. — Saa snart vi komme i Land, maa jeg bringe hende hjem til Forældrene. Barnet tilhører en af vore Naboer; hendes Moder vil vist blive meget forskrækket ved at se hende. Men hun har godt af at faa Lærepenge. Hvorfor lader hun ogsaa de viltre Pigebørn komme med, naar der skal hentes Hø; Pigen, som roede Baaden, er jo ikke engang konfirmeret endnu. Gaa endelig saa hurtig som mulig hjem og skift Klæder. Vær saa god at sige til Herskabet, at jeg snart skal være her igjen.“

Baaden naaede Land. — „Generalen bliver nok vred, fordi jeg ikke er paa Pletten," sagde Vilhelm. „Hvis han kunde gaa uden Hjælp, saa havde han vist været her for længe siden. Lev vel! og Gud velsigne Dem for, hvad De har gjort.“ Endnu en Gang gav han Monika et hjærteligt Haandtryk. Begge rødmede dybt.

Monika svarede intet. Hun nikkede kun venlig til ham og gik hurtig hen imod Fiskerhytten, i det hun bar Barnet. Uden at tænke paa, at Vandet løb ned ad hans Klæder, vedblev den unge Mand at se med et henrykt Blik efter hende, saa længe, indtil han tabte hende af Syne.

En Regndag paa Landet, i Særdeleshed om

Søndagen, har alt et ganske andet Udseende end i Byerne. Allerede om Morgenen, naar Vinduerne blive aabnede, er der et ganske andet Udtryk i de Ansigter, der titte frem, end naar de samme Ansigter se ud ad Vinduerne en Solskinsdag. Det triste Landskabsbillede bliver betragtet med modfaldne Blikke. Alle Søndagsplanerne ere omstødte; der er ingen Udsigt til, at Programmet kan blive gennemført. Det bliver paa en saadan Dag betragtet som den største Dyd, at man finder sig rolig i, hvad der ikke kan være anderledes. — Ethvert Spor af Bjærgene er forsvundet, som om de vare tryllede ud af Verden; Himlens Farve er ligesaa graa som Søens — ikke en eneste nok saa lille Plet fremtræder med en lysere Farve, som kunde give Haab om, at den himmelblaa Luft og Solen atter skulde komme til Syne. Hvis det endda havde været et rigtigt Uvejr med Torden og Lynild, som momentvis oplyste Skoven og Bjærgene, saa vilde det dog have været interessant, i det mindste for Malere og Digtere. Men saaledes er det ikke. Regnen strømmer uafbrudt ned og rasler paa Tagene.

Klokkerne lyde melodisk fra Klosterkirken, en Del af Landsbyens Beboere og nogle af Hotelgjæsterne vandre hen imod den med opslaaede Paraplyer — de fromme gaa der ind for at bede, og de andre for at glæde sig over Nonnernes Sang, som lyder saa smukt fra Koret. — Dampskibet kommer nøjagtig til den sædvanlige Tid, men der er ingen, som lægger Mærke dertil, ikke engang Værtinden; man véd, at det hverken bringer nye Gjæster eller Bekjendte. Dampskibet ligner næsten „den flyvende Hollænder“:

man sér ingen om Bord, undtagen Kaptejnen og Styrmanden.

Hotellets Beboere forblive indelukkede i deres Værelser. Breve af gammel Dato, som længe have faaet Lov til at hvile i Fred, blive nu tagne frem og besvarede. De, der ere saa lykkelige at eje en eller anden underholdende Bog, hente den, selv om den er gjennemlæst mange Gange tidligere. Af og til træder en arbejdslysten Maler ud paa Terrassen, sér paa den mørke Himmel og træder med et Skuldertræk igjen tilbage i sin Celle. Til Lykke kommer nu Middagstiden. I Dag faar man alle Slags stegte og bagte Sager, dels fordi det er Søndag, og dels fordi de Høns, Ænder osv., der til Dels vare bestemt for Dampskibsgjæsterne, nu komme de indfødte til gode. Efter Maaltidet tage alle sig en ordentlig Lur for at faa Tiden til at gaa.

Endelig har man faaet Bugt med den kjedsommelige Dag; naar Aftenen nærmer sig, kommer der igjen Liv i alle. Saa snart Lamperne i Spise-stuen ere tændte, véd enhver, hvad han skal tage sig for; man samles ikke alene tidligere end ellers, men Antallet af Gjæsterne er ogsaa langt større end sædvanlig. Uagtet det endnu vedbliver at regne, begive alle Beboerne af Privatboligerne sig hen imod Hotellet, bevæbnede med Paraplyer og Lygter, for ogsaa at faa deres Andel af Aftenens Selskabelighed efter den lange Indespærring. Lystigheden sprudler frem, som Skummet af længe tilproppet Vin. Medens Herskaberne ere forsamlede i Table d'hôte Salen, livlig samtalende eller underholdende sig med Selskabslege, sidde Bønderne og Haandværkerne i Verandaen ved

deres Ølkruse og lytte til det lille Orkester, som underholder dem paa det bedste. Ved at høre Musikens Toner, faa de udholdende unge Mænd inde i Salen snart Lyst til at danse, og da de unge Damer begynde at blive trætte paa Grund af deres tidligere Deltagelse i Selskabslegene, gaa Herrerne uden for og udvælge sig nye Meddansende blandt de dér værende unge Piger. Af disse er Monika den, der bliver mest feteret. Det maatte uden Tvivl være en stor Fornøjelse at danse med hende; alene at se hende danse var en Nydelse. Det var vistnok ogsaa „Hr. Vilhelms“ Mening, thi uagtet hans Ansigt tilsyneladende saa' meget ligegyldigt ud, fulgte han hende bestandig med Øjnene, medens han stod saa stiv som en Støtte, lænet til Indgangsdøren.

Monika var, tillige med sin Meddansende, kommen til at staa i Nærheden af ham. Uagtet hun næsten havde danset uafbrudt, lod det ikke til at have generet hende; tilsyneladende faldt det hende lige saa naturligt at danse, som Fuglen at flyve. Hun lod ikke til strax at have bemærket Vilhelm, men pludselig drejede hun Hovedet om mod ham og sagde livlig:

„Men, hvorfor danser De ikke, Hr. Vilhelm.“

„Jeg kan ikke danse, Frøken Monika.“

„De maa ikke kalde mig Frøken,“ sagde den unge Pige smilende, „jeg hedder kun slet og ret Monika. — Kan De virkelig ikke danse? Enhver, der har sunde Fødder og Øre for Musik, maa absolut kunne danse. Skal vi en Gang prøve derpaa?“

„Jeg vilde sætte meget mere Pris paa,“ svarede Vilhelm, „hvis De i Stedet for at danse med mig vilde gjøre mig den Fornøjelse at sidde og passiare lidt

med mig og drikke et Krus Øl. Jeg véd rigtig nok ikke om det gaar an her; i min Hjemstavn er det Skik og Brug, men naar De ikke synes, det passer sig, saa skal De ikke gjøre det, skjønt De rigtig nok beredte mig en stor Glæde derved.“

„Hvorfor skulde det ikke kunne passe sig?“ bemærkede Monika venlig; „naar jeg har danset rundt endnu en Gang med min Kavallér, saa skal jeg komme hen til Dem, og jeg skal selv bringe Dem et Krus Øl.“

Nu sad de lige over for hinanden ved et lille Bord i det mindre Gjæsteværelse. Værtinden sad ved Skjænken og halvsov. Der var kun ganske enkelte Gjæster foruden dem i Stuen. Hvis Musikken ikke havde lydt uden for, vilde der have været ganske stille der inde. Ogsaa det unge Par sad nogen Tid uden at tale.

Endelig begyndte hun at snakke livlig til Vilhelm; men da hun lagde Mærke til det alvorlige Blik, hvormed han betragtede hende, holdt hun pludselig op at tale.

Vilhelm afbrød Tavsheden: „Monika! Har De hørt, at vi skulle rejse i Morgen eller i det seneste paa Onsdag?“

Smilet, som ellers altid plejede at være paa hendes Ansigt, forsvandt paa én Gang, og hun saa' paa ham med et alvorligt Blik. Hun rystede paa Hovedet, uden at sige et Ord.

„Generalen vil hjem. Tidligere glædede jeg mig til det Øjeblik, da jeg ogsaa kunde rejse hjem og blive min egen Herre igjen; men nu er det anderledes. Véd De hvorfor?“

„Hvorledes skulde jeg kunne vide det, Hr. Vilhelm?“ svarede hun, medens hendes Kinder bleve farvede røde.

„Jeg tror dog, at De véd det, kjære Monika,“ sagde han og bøjede sig hen mod hende. „Monika, jeg holder saa meget af Dem. Det var egentlig min Hensigt, at jeg vilde rejse her fra, uden at sige det til Dem; thi hvad skal jeg fattige Djævel kunne byde Dem! Men Gud véd, hvorledes det er gaaet til, — De har forhexet mig; det maatte ud af mig. Jeg ejer ikke andet end et Par sunde Arme og mit eget lille Hus, men hvis De vil nøjes med det og med min Kjærlighed til Dem, saa gjorde De mig til det lykkeligste Menneske.“

Han rakte sin Haand mod hende. Hun sad nogle Øjeblikke uden at røre sig, som om hun var fortryllet, og gjorde ikke Mine til at ville gribe hans Haand. Da han med et Suk trak den tilbage, kom der pludselig igjen Liv i den unge Pige. Hun tog hans Haand og trykkede den hjærtelig.

„Du vil!“ raabte han henrykt.

Hun saa' med et kjærligt Blik paa ham, og endelig aabnede hun Læberne: „Vilhelm! kjære Vilhelm! Jeg har dig saa inderlig kjær.“

Efter den regnfulde Søndag, fulgte en klar Morgen. Hen ad Middag blev det meget varmt. Monika var beskjæftiget med at dække Middagsbordet i det fri, i Forening med Lisi, som forundret vedblev at betragte

hende. De havde dog kjendt hinanden fra Skoletiden; men Lisi havde aldrig før sét hende opføre sig saaledes. Hun løb som et Raadyr frem og tilbage mellem Hotellet og Terrassen; snart tabte hun en Ske og snart en Tallerken. Det var ikke saa forunderligt, thi i Stedet for at se lige frem, vendte hun stadig sine Øjne hen imod Vejen til Landsbyen.

„Hvad gaar der dog af dig i Dag?“ spurgte Lisi nysgjerrig, da de begge gik ind i Køkkenet for at hente noget mere Tilbehør til Middagsbordet. „Du er jo som forhexet,“ vedblev Lisi, da Monika blev staaende stille og saa' ud af et Vindue.

Monika vendte sig om til Lisi, faldt hende om Halsen og begyndte at græde.

„Men, for Guds Skyld, hvad er der paa Færde?“

„Lisi, jeg tør egentlig ikke sige dig det, men — — Vilhelm og jeg bleve forlovede i Gaar Aftes.“

„Hvad siger du! Det er vel kun dit Spøg? Er du virkelig bleven forlovet med det stive, kjedelige Menneske, efter at du har vist saa mange andre Vintervejen? Det er da ikke muligt! Jeg vilde før tro, at Himlen var falden ned. Det er mig ubegribeligt, hvad det er, der har tiltrukket dig hos ham.“

„Han har saadanne ærlige Øjne,“ svarede Monika.

„Jeg holder virkelig meget af ham.“

„Ærlige Øjne! Ja, jeg har aldrig lagt Mærke til hans Øjne. Han har ikke værdiget mig et eneste Blik. Jeg skulde rigtig nok ikke have noget af at forlove mig med ham.“

„Og han vilde formodentlig heller ikke have dig,“ svarede Monika vred. „Nu skal du virkelig

tie stille. Jeg holder nu engang af ham, og hun skal være min Husbond, enten du synes om det eller ikke.“

„Vær nu blot ikke vred,“ sagde Lisi. „Jeg mente ikke noget ondt dermed. Men sig mig, har han da noget at gifte sig paa?“

„Det har han rigtig nok. Han ejer et lille Hus og et Stykke Jord. Nu har du faaet alt at vide. Du maa foreløbig ikke tale om det til nogen; jeg har ikke engang sagt det til min Familie. Vilhelm er gaaet hjem til Fader for at sætte ham ind i Sagen. Hvis jeg kan faa Tid i Eftermiddag, gaar jeg selv hjem til ham. Saa længe maa ingen vide noget derom.“ Nu fik hun Øje paa Vilhelm Hubers stavelige Skikkelse; han vinkede ad hende, og Monika løb ud af Køkkenet. Lisi saa' dem samtale ivrig. „Det var dog kuriøst!“ sagde hun og rystede paa Hovedet.

Saa snart Middagsmaaltidet var endt, gik Monika hjem til Faderen. Fiskerens Hus laa nær ved Stranden; det var lavt, men temmelig rummeligt. Spaantaaget var belagt med store Sten; ved Siden af Indgangsdøren var anbragt et Stenbillede af en Helgen, hvis Næse var gaaet itu, og som maatte finde sig i, at dens ene Arm, der var udstrakt velsignende, nu maatte gjøre Tjeneste som Bærer af en Kurv, medens et fugtigt Net hang ned ad den kolossale Figur.

Monikas Gang blev langsommere, da hun nærmede sig Stedet og gik ind i den Stue, hvor Faderen sad. Han var kraftig bygget og havde markerede Ansigtstræk. I det hun kom ind, saa' han paa hende med et saa ejendommeligt Blik, at hun blev staaende

paa Dørtærskelen og kunde ikke faa et Ord over sine Læber.

„Det var en net Historie!“ udbrød Faderen, i det han tog Piben ud af Munden. „Er det nu blevet Skik og Brug, at man ingen Hensyn tager til sit Hjem og uden videre sender Brudgommen ind i Huset? Er det virkelig dit Alvor, Monika?“

„Ja det er, Fader. Hvad skulde jeg ogsaa tale om i Forvejen? Jeg har først i Gaar faaet at vide, at Vilhelm vil have mig til Hustru.“

„Naar du endelig vil giftes, hvorfor tager du saa ikke hellere Pottemageren i Chieming? Han har en god Forretning, som giver store Indtægter. Nu vil du gaa trange Tider i Møde.“

„Det bliver min Sag at finde mig deri,“ svarede Pigen. „Har du ikke andet at indvende?“

„Nej, ellers har jeg ikke noget at indvende. Huber har vist mig sine Militærpapirer, og jeg har været hjemme og talt med Generalen; det er en Mand, hvis Ord man kan stole paa, og han har talt meget til Fordel for Vilhelm. Jeg véd ogsaa meget godt, at du ikke kan blive her hjemme til evig Tid. Hvordan I skulle komme ud af det med hinanden, det maa I selv om. Det skulde forundre mig meget, hvis det gaar godt. Din Mund staar jo aldrig stille, og Huber taler saa lidt, at man skulde tro, det kostede ham Penge at lukke Munden op. Du kommer lige saa let som en Krudttønde i Fyr og Flamme, og han sér ud, som om hele Verden kunde gaa til Grunde, uden at han vilde gjøre sig den Ulejlighed at vende Hovedet om. Jeg forstaar ikke, hvorledes I to ere komne paa Tanker om at

ville gifte jer. — Men, det faar jo at være! — Naar skal Brylluppet finde Sted? Har I allerede bestemt det?“

„Det kan blive bestemt strax,“ raabte en kraftig Stemme, og da Monika forskrækket vendte sig om, stod Vilhelm paa Dørtærskelen. Han maatte bukke sig for at kunne komme ind ad Døren. Han gik hen til Monika og gav hende et hjærteligt Kys.

I det han vendte sig om til Fiskeren, sagde han: „Hvis De ikke har noget derimod, vil jeg komme hertil igjen om et Par Uger for at hente Monika. Min Tjenestetid er forbi den 1ste Oktober, men Generalen har lovet at give mig fri, saa snart han er kommen hjem. Jeg vil altsaa naa min Hjemstavn i næste Uge og kan da bringe alt i Orden. Huset er tilstrækkelig godt indrettet for den første Tid. Vi behøve altsaa ikke at vente. Der er kun én Omstændighed, som er falden mig ind; men den kan ikke blive ændret.“

„Hvad er det?“ spurgte den unge Pige, i det hendes Øjne straaledede.

„Du holder saa meget af Vand, Monika,“ sagde han betænkelig. Men hjemme hos mig har vi ikke andet Vand end det, der er i Brønden.“

„Det gjør ingen Ting,“ svarede Monika, i det hun lo, „der er vel noget, som kan erstatte det. Jeg har længe ønsket at faa noget andet at se og høre, end det jeg oplever her paa Øen, som jeg kan udenad. Sæt dig nu ned. Jeg skal gaa ud og lave Kaffe.“

„Nej Tak, jeg kan ikke blive her længere; jeg maa tilbage til Generalen; han skal ud at kjøre i

Rullevoغن. Jeg er kun løben lidt her over, medens han fik sig sin Middagssovn, men nu er han vist vaagen igjen.“

„Lad ham kun vente lidt endnu!“ bad Monika. „I Dag vil han vist ikke tage det saa nøje. Jeg kan heller ikke blive her længe. Naar Herskaberne forlange deres Kaffe, maa jeg igjen være i Hotellet. Den halve Timestid kan vi vel nok vente.“

Han rystede paa Hovedet. „Nej, det gaar ikke an, Monika. Jeg maa gjøre min Pligt. I Aften, naar Herren er kommen i Seng, kunne vi være lidt sammen, nu maa jeg af Sted.“

Hun surmulede. „I Morgen rejser du bort, og saa vil du ikke engang gjøre mig den Smule Fornøjelse. Om ogsaa Generalen skulde blive lidt vred, saa er der jo ingen Ulykke paa Færde. — Naa, se nu ikke saa alvorlig ud, Vilhelm. Nu skal jeg ikke snakke mere derom — gaa kun. Jeg skal bede Værtinden om at give mig tidlig fri i Aften, og saa gaa vi begge her hjem. — Sig mig en Gang — véd Frøken Valentine, hvad der er passeret? Ikke? — Saa vil jeg hellere selv fortælle hende det. Farvel, min Ven!“

Der laa endnu nogle Skygger over det ellers solbeskinnede Ansigt, medens Monika løb saa hurtig forbi Vilhelm og op ad Højen, som om hun ikke vilde lade sig indhente. Da hun var kommen op, hvor de gamle Lindetræer omgive Græsplænerne, stod hun stille foran et mægtigt Træ. Et Madonnebillede var anbragt i sammes Bark. Den hellige Jomfrus Ansigt saa' smilende ned paa Husene ved Stranden; de laa saa smukt der nede, beskinnede af Solen. Monika

foldede Hænderne. Hendes Ansigt fik et alvorligt Udtryk, og hun fremsagde sagte nogle Bønner.

Da hun rejste sig op, saa' hun Valentine Wittstein ligge hvilende i Græsset, lænet op ad Stammen; hun var fordybet i at læse i en Bog. Strax løb hun hen til hende: „Frøken — kjære Frøken! Jeg har noget at fortælle Dem. Tænk! Jeg skal giftes med Vilhelm!“

Fuldmaanen dukkede frem i hele sin Pragt og hævede sig langsomt over Søen. Valentine sad paa sin Yndlingsplads, den brede Trappe ved Enden af Dampskibsbroen, og nød Stilheden. Frørnes sagte Kvækken fra Kanten af Strandbredden forstyrrede ikke, men forhøjede endog det Indtryk, som hun modtog af Stilheden. Maanelyset laa som en Bro af Sølv og Perler over den rolige Vandflade, og de fine Vandplanter syntes tørstige at drikke deraf. Sivet glinsede af en blaalig Farve; Rederne i Træerne ved Strandbredden skinnede som af Sølv. Klosteret, som laa tæt ved Søen, var ligesom badet i hvidt Lys; paa Træerne kunde ethvert Blad tælles. Bjærgene paa den modsatte Side af Søen saa' ud, som om det var vældige Spøgelsers, der holdt Vagt. Enkelte af Toppene hævede sig, fuldt belyste, op imod den stjernebesaaede Himmel, indtil den opad stigende Taage kastede sit Slør over dem, saa at de bleve usynlige.

Valentine sad dybt hensunken i Tanker og fór sammen, da hun hørte nogen nærme sig hende. Det var Bernhard, som hilste paa hende.

„Jeg forstyrrer Dem vel ikke, Frøken Valentine? Saa gaar jeg igjen.“

Hun vendte sit Ansigt imod ham, uden at af-tørre de Taarer, som randt ned ad hendes Kinder. „De forstyrrer mig ikke, kjære Ven,“ sagde hun rolig. „Jeg er tvært imod det Tilfælde meget tak-nemmelig, som har ført Dem her hen, thi jeg be-finder mig meget ilde tilmøde i Dag, naar jeg er alene.“

„Jeg har hele Dagen lagt Mærke til, at De af en eller anden Grund er sørgmodig stemt; derfor har jeg opsøgt Dem,“ vedblev han. „Jeg véd, at De oprigtig vil sige mig det, hvis De hellere vil være ene. Naar man befinder sig i en nedtrykt Stemning, er Ensomhed kun Gift, og det glæder mig, at De ikke vil forværre Deres Humør derved. Det ligner just ikke, hverken Kvinderne eller Ungdommen. Først, naar man er bleven til Aars, nærer man Frygt før Smerterne og undviger dem.“

„Hvis De havde Forestilling om, hvor gammel jeg føler mig, kjære Hr. Bernhard, saa vilde De ogsaa kunne forstaa, at jeg ikke har noget mere at gjøre med Ungdommen. Langt mindre i al Fald end De — det forsikrer jeg Dem.“

Man smilede. „Nej, Frøken, det faar De mig ikke til at tro. Da jeg var fireti Aar gammel, følte jeg mig ligesaa frisk, baade i legemlig og aandelig Henseende, som da jeg var tyve; desuagtet sagde jeg til mig selv: nu er det paa Tide at vende Ryggen til alle Yderligheder og kun at se med Alvor paa Livet. Jeg iværksatte ogsaa min Beslutning. Med Hensyn til alt, hvad der bevirker, at Mennesket føler

sig ungdommeligt i sit Indre, føle og sé vi begge paa samme Maade; det gjælder da kun at have Kraft til at fatte det gode og skjønne. Det er Poesi, altsaa Ungdom.“

Hun saa' med Venlighed paa ham. „De, kjære Ven, har lært mig at fatte en Sætning, som jeg har læst et eller andet Sted: Enhver Kunstners Storhed afhænger af hans Hjertes Storhed. Lige fra det første Øjeblik, jeg saa' Dem, har jeg betragtet det som en stor Lykke, at jeg har lært Dem at kjende, og jeg spørger ofte mig selv, hvorledes det kan været gaaet til, at De viser et lidet begavet Menneske, som mig, saa megen Deltagelse, at jeg næsten tror, De interesserer Dem for mig.“

„Det er dog besynderligt, hvor lidt Mennesket kjender sig selv,“ svarede Bernhard. „Vil De vide, hvorfor jeg fra det første Øjeblik har følt Interesse for Dem, saa skal jeg sige Dem det. Det er fordi De er naturlig og elsker Sandheden fremfor alt.“

„Det første er ingen Fortjeneste — det andet noget, der følger af sig selv.“

„At være naturlig, er en Fortjeneste hos ethvert Menneske; endnu mere hos Kvinden end hos Manden. Jeg beklager altid den Kvinde, som jeg hører tale om Politik, Filosofi osv. Selv den aandrigste Kvinde kan tale i Timevis om saadanne Temaer, uden at jeg faar andet at høre, end hvad jeg allerede i Forvejen har hørt eller læst. Nej, des værre, Frøken, Naturalighed er en sjælden Dyd hos Kvinden; man kan ikke skatte den højt nok, hvor den findes.“

„Jeg takker Dem,“ sagde Valentine, i det hun rakte ham Haanden, „fordi De har saa god Mening

om mig. De véd ikke, hvor lykkelig jeg føler mig i dette Øjeblik ved at vide, at De nærer Venskab for mig.“

„De har vistnok haft en stor Sorg?“ sagde Bernhard og saa' deltagende paa hende.

„Hvad jeg har oplevet er meget hverdagsagtigt,“ svarede Valentine. „Jeg har aldrig betroet det til andre.“

Hun tav et Øjeblik; derefter sagde hun: „Følg mig hen til Terrassen og lad os spasere dér; saa skal De erfare mit Livs vigtigste Tildragelse.“

Han bød hende Armen. Uden at sige et Ord gik begge nogen Tid frem og tilbage under Lindetræerne ved Klostret.

Endelig begyndte Valentine: „For nogle Aar siden blev jeg forlovet med en Mand, om hvem jeg havde meget høje Tanker. Vi mødtes i en Venindes Hjem, og jeg saa' ham i lang Tid kun dér, da han undgik at komme i Berøring med den store Verden. Hans Navn havde Klang som Videnskabsmand; jeg lærte ham først at kjende fra en anden Side, thi førend jeg traf sammen med ham selv, var et Bind af hans tidligere udgivne Digte komne mig i Hænde og havde vakt min Interesse for ham. Vi elskede hinanden — i det mindste tilsyneladende — og han anholdt om min Haand. Den Gang var min Moders Helbred saa nedbrudt, at hun ikke kunde undvære omhyggelig Pleje; af denne Grund blev vort Bryllup opsat saa længe, indtil min yngre Søster havde forladt Pensionsanstalten og kunde træde i mit Sted. Det var mit eget Ønske, at vor Forlovelse foreløbig ikke skulde deklareres. Vi levede i Kredse, med

hvilke min Forlovede ikke sympatiserede, og som vi den Gang, paa Grund af Faders Stilling, ikke helt kunde trække os ud af. I mit og min Venindes Hjem mødtes vi, saa ofte det kunde passe sig for Verdens Øjne. Min Moder holdt meget af ham; Fader derimod mindre.

„En Gang, da han traf mig i Færd med at læse i hans Digte, spurgte jeg ham angaaende Betydningen af et Afsnit i disse, som ofte havde givet mig meget at tænke paa. Han bekjendte frimodig, at disse glødende Strofer fejrede en ung Dame af den fornemme Verden, som jeg tilfældigvis havde lært at kjende. Medens hun opholdt sig i vor Nærhed, blev der talt meget om hende; i de sidste to Aar havde hun, blev der sagt, levet i Italien. Min Forlovede tilstod, at hun havde udøvet en skæbnesvanger Indflydelse paa ham og havde staaet i nøje Forhold til ham, men at hun i denne Periode mere havde været ham til Plage end gjort ham lykkelig.

„Efter en af disse stormfulde Scener rev han sig endelig løs og følte sig, det forsikrede han, som nyfødt ved at have gjenvundet sin Frihed. Medens han tilstod mig alt dette, paastod han, at han nu først havde erfaret, hvad sand Kjærlighed er. Til Trods for hans Forsikringer, følte jeg mig ikke rolig. Jeg tror ikke, at en Mand kan sætte sig ind i, hvad Skinsyge over det, der er passeret i den forbigangne Tid, betyder hos en Kvinde. Dog skjulte jeg ængstelig denne egoistiske, overflødige Smerte for ham.

„Sommeren derefter fulgte jeg som sædvanlig med min Moder til Wiesbaden, hvor en Maanedes Kur skulde hjælpe hende til at modstaa Besvær-

lighederne i Vintertiden. Da Ferien begyndte, kom min Forlovede til os. Det var en yndig Tid; enhver Time var fuld af Lykke. Pludselig kom den omtalte unge Dame til Badestedet. Hun begyndte at udfolde sit Koketteri for atter at fange min Forlovede. I Begyndelsen modstod han Fristelsen, og han var saa sikker paa sig selv, at ogsaa jeg følte mig rolig. Men denne Ro varede ikke længe. Jeg saa', hvorledes han vaklede, og hvorledes hun Skridt for Skridt igjen drog ham til sig. Min Moder forlangte, at vi skulde rejse, i det hun følte sig overbevist om, at dette vilde bringe ham til Besindelse igjen, saa at han fulgte med os. Jeg satte mig derimod. Det kunde have betænkelige Følger, saaledes at afbryde hendes Kur. Jeg vilde ogsaa lære min Skæbne at kjende. — Det endte med, at jeg gav ham hans Ord tilbage.“

„De handlede maaske for overilet,“ sagde Bernhard. „Det hænder let, at noget uimodstaaeligt møder os Mænd; det er, som om en Bølge vilde opsluge os, og hvis da en elsket Haand holder fast ved os, finde vi let tilbage til den frelsende Strandbred.“

„De har Ret deri, hvis jeg var bleven hans Hustru. Men fastholde en Haand, som skjælver, naar den er lagt i vor, og betragter den som en Lænke, det synes mig umuligt. Jeg føler endnu i dette Øjeblik, at jeg har handlet, som jeg burde.“

„Og han?“ spurgte Bernhard efter en Pavse.

„Han forlod Wiesbaden før vi, og jeg har aldrig senere hørt noget fra eller om ham. Min Faders Forflyttelse til München indtraf samtidig med vor Bortrejse. Endnu samme Aar mistede jeg min Moder.

Hvor tungt det end var, saa tror jeg, at det var godt, at alt dette skete. Min Søster er bleven gift i en meget ung Alder; jeg er næsten uundværlig for Fader, uagtet han ikke vil være ved det. Mit Liv er saaledes Gud ské Lov ikke til Unytte, det har dog endnu Indhold; mere kan Mennesket ikke forlange.“

„De har altsaa opgivet at stille andre Fordringer til Livet? Uden Tvivl bedrager De Dem selv. Man tror undertiden at være færdig med alt og har dog kun oplevet et mørkt, men nødvendigt Forspil til sin virkelige Skæbne. De kalder Dem gammel, fordi De er træt. I mine Øjne er De endnu ung og fuldkommen i Stand til at gjøre en anden lykkelig; De vil vistnok en Gang selv blive fuldstændig lykkelig.“

„Jeg har hørt, at man skal kunne elske mere end én Gang,“ bemærkede Valentine. „Det maa vel være sandt, at det kan ske, men, hvad mig angaar, saa er jeg overbevist om, at det ikke vil blive Tilfældet. Enhver har sin Natur. For mig er det en Nødvendighed at blive mig selv tro, da det ikke er lykkedes mig at vinde en andens Troskab.“

Bernhard greb hendes Haand og holdt den et Øjeblik fastsluttet.

„God Nat, kjære Ven!“ sagde Valentine, da de atter kom i Nærheden af Hotellet. „Forglem, hvad jeg har meddelt Dem, og tro endelig ikke, at jeg er ulykkelig. Det er virkelig ikke Tilfældet.“

„Det tror jeg dog, kjære Frøken Valentine. — Jeg haaber at se Dem endnu en Gang i Morgen, inden Deres Afrejse. Lad mig dog nu sige Dem et

hjærteligt Levvel. Forglem ikke den Tid, vi have haft den Lykke at tilbringe sammen.“

„De hører ikke til dem, man let glemmer. Paa Gjensyn! ikke alene i Morgen, men ogsaa senere, naar jeg maatte være saa lykkelig at træffe sammen med Dem.“

II.

Fire Aar ere forløbne. For igjen at mødes med nogle af de Mennesker, vi have lært at kjende paa den lille Ø, maa vi begive os til en stille Dal, som, den Gang vor Fortælling begyndte, var endnu mindre bekjendt end Øen. Nu var der dog sket en Forandring deri, i det Jærnbanen ogsaa havde funden Vej hertil og saaledes gjort dette Opholdssted mere bekjendt for Yderverdenen.

Det var i Begyndelsen af 1870. Solen gennemglødede Dalen. Uagtet det var hen ad Aften, blev det dog ikke køligere. Hele Landskabet prangede i det yppigste grønne. Det begyndte allerede at blive mørkt, da en ung Kone, som havde en fyldt Kurv paa Armen, med hurtige Skridt gik forbi de Huse, som laa ved Banelinjen. En Stemme bag hende raabte: „Kjære Fru Huber! Kom endelig her ind et Øjeblik.“

„Monika standsede, vendte Hovedet forundret om og gik ind i det Hus, hvor en fattig klædt Kvinde stod i Døren. Hun var badet i Taarer. „For Guds Skyld, kom endelig ind til mig! Den hellige Guds Moder sender Dem, for at jeg kan komme til at tale med Dem. De maa endelig hjælpe os ud af vor elendige Stilling.“

„Hvad er der hændet?“ spurgte den unge Kone medlidende, i det hun traadte ind i det fattige Hus. „Er noget af Deres Børn blevet sygt? Eller er der hændet en anden Ulykke?“

„Ja, der er i Sandhed sket en Ulykke. Har Deres Mand ikke fortalt Dem, hvad der er hændet min gamle?“

„Jeg véd intet,“ svarede Monika. „Jeg har kun sét min Mand et Øjeblik siden i Middags; han var ude, indtil han blev afløst, og da han kom hjem, fik jeg ham til at blive hos Barnet, fordi jeg nødvendig maatte til Byen for at besørge nogle Indkjøb. For øvrigt fortæller min Mand mig ikke meget, især om Tjenesteanliggender. Hvad er der i Vejen?“

„Min gamle vil faa sin Afsked, og saa kunne vi alle dø af Sult,“ jamrede Kvinden. „De véd jo nok, at min Mand er saa brav og flittig, som nogen kan være, men naar han har drukkert lidt over Tørsten, saa gjør han Dumheder. Siden der er blevet passet saa godt paa ham, er han begyndt at blive ganske ordentlig; men tænk, hvad der er passeret i Dag! Da han havde faaet sin Ugeløn betalt, gik han hen og købte Drikkevarer for nogle af Pengene. I Eftermiddag kommer han i sin omtaagede Tilstand til at lægge sit Værktøj paa Skinnerne, og da Banevogteren flytter det bort, bliver han grov. Derfor skal han have sin Afsked, og hvis det sker, saa ere vi ulykkelige. Hvad skulle vi da leve af med vore fem Børn? Forbarm Dem endelig over os!“

„Ja, hvordan skal jeg kunne hjælpe Dem?“ spurgte Monika medlidende. „Det gjør mig meget

ondt for Dem, men jeg indsér ikke, hvad der er at gjøre derved.“

„De kan gaa i Forbøn for os. Læg et godt Ord ind for, at Banemesteren ikke jager min gamle bort. Han har højt og helligt lovet, at han aldrig mere vil smage en Draabe Brændevin. Guds Moder vil velsigne Dem derfor, hvis De vil hjælpe os.“

Monika rystede bedrøvet paa Hovedet. „Det kan ikke nytte noget; min Mand er Godheden selv, men i saadanne Sager giver han ikke efter.“

„Skal vi da omkomme af Nød, fordi min gamle har haft et ulykkeligt Øjeblik? Tænk paa Deres eget lille Barn og forbarm Dem over mine stakkels Børn. De har jo altid haft Godhed for os; næst Vorherre har jeg sat mit sidste Haab til Dem.“ Hun faldt paa Knæ for Monika, i det hun hulkede.

„For Guds Skyld, vær dog stille,“ sagde den unge Kone; „jeg skal forsøge det, maaske vil det lykkes mig. Rejs Dem dog op! Det er jo sent nu. I Morgen tidlig, naar jeg gaar til Kirke, skal jeg lade Dem vide, hvad jeg har udrettet.“

„Gud velsigne Dem,“ sagde Kvinden trøstet, medens hun lyste Monika ud. Da den unge Kone vendte sig om for at nikke til den fattige Kvinde, oplyste Skinnet fra Lampen hendes Ansigt; det var blevet mere ovalt, siden den lykkelige Brud forsvandt for vore Øjne; Udtrykket i hendes Ansigt var en Del forandret, men det var vanskeligt at forklare, hvori denne Forandring bestod, thi i Dag, som den Gang, havde det et blomstrende, ungdommeligt Præg. Maaske var det kun Moderværdigheden, der havde forandret hendes skalkagtige Blik til et alvorligt.

Hun gik med hurtige Skridt langs med Banelinjen, hvis Spor vare tydelige at se, fordi det oplyste Banevogterhus laa tæt derved. Monika var allerede i Begreb med at aabne Husets Dør, men pludselig fik hun det Indfald at se ind ad et af Vinduerne, og hun blev staaende dér i flere Minutter, fordi hun ikke kunde rive sig løs fra det Syn, som viste sig inden for.

Nær ved Bordet, hvor Lampen stod, sad Husets Herre med en lille treaarig Dreng paa Knæet. Begges Øjne straaledede af Glæde, medens den lille fik sig en Ridetur. Monika trommede paa Ruden, og hurtig sprang Drengen ned paa Gulvet og løb hen til Døren, i det han jublende raabte: „Mo'er! Mo'er!“ Monika aabnede Døren, løftede den lille op og gav ham et Kys, medens Drengen slyngede sine smaa Arme om hendes Hals. Barnet lignede sin Moder paafaldende. Glæden lyste ud af begges Øjne; nu var det tydeligt at kjende Monika igjen. Hun satte Drengen ned paa Gulvet og tog nogle Frugter, Kager og Legetøj frem af Kurven til ham. Vilhelms Øjne veg ikke derfra.

„Har Frits været artig, medens jeg har været borte?“

„Han har været en rigtig god Dreng, og jeg nænnede derfor ikke at lade ham komme i Seng, før du kom hjem. Du véd nok, at han helst vil lægges i Sengen af sin lille Mo'er; det er du vel ikke vred for?“

„Jeg har slet ikke tænkt paa, at Klokken er saa mange. Men nu maa du skynde dig i Seng,

Frits, ellers kommer Ole Lukøje og strør Sand i dine Øjne.“

Medens hun smaasnakkede med Frits, klædte hun ham af, og da hun var færdig dermed, rakte hun ham hen til Faderen, for at han kunde faa sit Godnatkys. Hendes henrykte Blik var berettiget; det var det yndigste Barn, man kunde se for sine Øjne. Nu lagde hun Drengen i den lille Seng og bad et Fadervor sammen med ham.

Da Frits var falden i Søvn, gik hun hen til sin Mand og saa' ham trofast ind i Øjet. „Hvor det dog er en prægtig Dreng!“ sagde hun.

„Ja, det har du Ret i. Med Guds Hjælp bringer han det vel nok videre, end hans Fader har gjort.“

„Hvorfor kommer du nu igjen paa saadanne Tanker, kjære Vilhelm? Det er jo ikke din Skyld, at du for Øjeblikket er tvungen til at lade dig nøje med den ringe Bestilling, du har; der kommer vel nok bedre Tider.“

Den Tone, hvori hun sagde disse Ord, lød noget tvungen, hun kunde ikke undertrykke et Suk. Han svarede hende ikke.

„Det havde maaske været bedre, hvis du havde fulgt mit Raad,“ vedblev Monika kort derefter, da hun havde dækket Aftensbordet. „Jeg er endnu af den Mening, at Generalen ikke vilde have nægtet dig et Laan, hvis du havde henvendt dig til ham den Gang vor Ejendom var brændt. Herren havde meget tilovers for dig, og jeg tror ogsaa, at Frøken Valentine for min Skyld vilde have lagt et godt Ord ind for os.“

„Hvis der saa tilstødte mig en Ulykke, hvem

skulde da tilbagebetale Gjælden? Jeg forstaar ikke, at du kan tale mere derom.“

„Naar man er ung og rask som du, skal man da ikke strax tænke paa Døden. Og selv om det skulde komme saa vidt, inden du havde betalt Pengene tilbage, saa kunde det aldrig skade de rige Folk at miste de faa hundrede Kroner. Kone og Børn burde være dig nærmere.“

„Det gjør mig ondt, kjære Monika, at vi ikke ere af samme Mening. Det er rigtig nok tungt, naar det gaar tilbage for en, og det var en stor Fejl af mig, at jeg ikke havde ladet Hus og Bohave assurere. Men det er jo ingen Nytte til, at vi beklage os. Tror du ikke, at det ogsaa er gaaet mig til Hjærte, ikke saa meget for min egen Skyld, som for din og Barnets. Naar jeg tænker paa, hvor fornøjet du var over vor lille Ejendom, og hvad du nu maa nøjes med, saa bliver jeg bedrøvet — men det kan nu ikke være anderledes. Jeg kan ikke finde mig i, hverken at laane eller tigge. En Mand maa kunne staa paa sine egne Ben — det er hans Pligt. Men maaske Generalen kunde hjælpe mig til at faa en eller anden Ansættelse. Det er ikke saa let at faa noget fat, som kan ernære os alle paa en ordentlig Maade, og i Mellemtiden maa vi være glade over at have Tag over Hovedet og saa megen Fortjeneste, at vi ikke sulte. Det bliver vel nok bedre, naar vi ere taalmodige.“

Monika vidste, at det ikke kunde nytte at mod-sige ham. „Vær ikke vred,“ sagde hun, i det hun tog af Bordet, „jeg skal nok blive tilfreds. Det gjør mig saa ondt, at du, som formaar meget mere, skal

være nødsaget til at blive paa denne ringe Post, hvor der oven i Kjøbet tit hænder dig Ubehageligheder.“

„Hvad mener du dermed?“

„Den gamle Müllers Kone har fortalt mig, hvad der er hændet hendes Mand. Hvis du ikke tilfældigvis havde sét, at han havde lagt sit Værktøj paa Skinnerne, saa var du vistnok kommen i stor Forlegenhed. Det gjør mig dog saa ondt for de stakkels Mennesker, og jeg har lovet at lægge et godt Ord, ind for dem hos dig. Konen var ganske ude af sig selv, fordi hun mente, at du vilde angive hendes Mand. Du véd jo nok, hvor fattige de ere, og de har Huset fuldt af Børn. Hvad skal der blive af dem, naar Brødet bliver taget dem ud af Munden? Ikke sandt, du vil nok lade være at melde ham?“

„Nej,“ svarede Vilhelm bestemt. „Det kan der ikke være Tale om. Det er nu tredje Gang, han har gjort sig skyldig i grove Forseelser. Der kunde jo ske store Ulykker derved. Manden maa bort her fra. Det gjør mig ondt for Konen, men det kan ikke være anderledes. Hvis Banemesteren ikke netop havde været fraværende den Gang, saa havde jeg strax sagt det til ham; Fyren var oven i Kjøbet uforskammet mod mig.“

„Vilhelm,“ bad Monika indtrængende, „vær ikke saa haard imod ham. Den stakkels Kone faldt paa Knæ for mig og bad mig om at søge at indvirke paa dig. Du vil gjøre mig en stor Glæde, hvis du vil give efter. Hvad skulle de stakkels Mennesker gribe til, naar de blive jagne her fra?“

„Han er en grov Karl og en Drukkenbolt.

Der var dog en Tid, da han var bleven meget ordentlig, men nu begynder han forfra igjen. Plag mig ikke mere. Hvis jeg gav efter, saa handlede jeg imod min Pligt.“

„Det Ord hører jeg fra Morgen til Aften,“ sagde Monika heftig. „Naar noget ligger mig rigtig paa Hjærte, saa taler du altid om din Pligt. Man kan godt opfylde de Pligter, der paahvile en, og dog have et godt Hjærte for andre.“

Vilhelm saa' alvorlig paa hende. „Er det din Mening, at jeg ikke har et godt Hjærte?“

Hun rystede paa Hovedet. „Det var ikke saaledes ment. Jeg véd nok, at du er god, men jeg er ofte bedrøvet, fordi jeg slet ikke formaar noget over dig, og fordi du evig og altid kun tænker paa, hvad der er din Pligt. Gud forbyde, at jeg nogen Sinde skulde forlange af dig, at du skulde gjøre noget urigtigt. Min Mand og mit Barn er mig det vigtigste her i Verden, saa kommer først alt det øvrige. Men saaledes tænker du ikke.“

„Naar du ikke kjender mig, saa véd jeg ikke, hvem der skulde gjøre det. Gud er mit Vidne, at jeg elsker eder begge.“

Monika gik hen til Vilhelm og gav ham et Kys; men den glade Stemning, hun var i, medens Barnet var vaagent, vendte ikke tilbage senere paa Aftenen.

Tidlig den næste Morgen ringede Kirkeklokkerne til Froprædiken. Monika stod paa Dørtærskelen, med Salmebogen i Haanden, færdig til at gaa i Kirke.

„Vil du have Frits med dig?“ spurgte hun Vilhelm, som endnu stod inde i Værelset. „Han kunde jo nok gaa med mig, men Drengen kjeder sig i Kirken; han har jo ingen Forstand derpaa endnu. I Dag, da det er Moders Dødsdag, vil jeg ikke gjerne forsømme at gaa i Kirke. Pas endelig godt paa ham.“

„Du kan være ganske rolig. Mens jeg maa være paa Vagt uden for, kan han være inde i det lille Hus. Siden kan han lege med Stenene i Grøften; det er hans bedste Fornøjelse, og der er tørt i Dag. Han har jo saa ofte været med mig.“

„Jeg skal bringe en hel Mængde kjønne Sten hjem med til dig, Mo'er,“ sagde Frits, i det hans Ansigt straaede af Glæde.

Monika gik endnu en Gang ind og kyssede Drengen, og hun begav sig da med hurtige Skridt ad Kirken til. Et Øjeblik derefter forlod ogsaa Fader og Søn Huset. Medens de gik langs med Skinnerne, passiarede Vilhelm med Frits og holdt fast paa ham, thi Drengen søgte at rive sig løs hver Gang han fik Øje paa en smuk Blomst, som han gjerne vilde plukke.

Den nye Banestrækning var endnu ikke fuldstændig i Orden til Færdselen, og der maatte derfor anvendes særlig Forsigtighed. Vilhelm Huber gik først omkring og overbeviste sig om, at alt var i Orden, for at det ventede Tog kunde passere. Da han var færdig, gav han efter for Frits' Bønner om at gaa ned med ham i Grøften, hvor Drengen morede sig med at bygge Huse af Sten og Træstumper.

Toget blev signaliseret. „Kom, Frits!“ sagde Faderen, „nu maa jeg op igjen. Du kan gaa ind i Huset og kige ud af Vinduet.“

„Aa Fader, lad mig blive,“ bad Frits. „Jeg vil hellere være her saa længe.“

Vilhelm saa' sig om. Barnet syntes at være lige saa sikkert her, som hjemme i den lille Have, og han kunde passe paa ham fra sin Post. Han nikkede derfor samtykkende og gik hen til det lille Vogterhus.

Pludselig hørte han en Lyd, der bevirkede, at han blev bleg som et Lig. En svært belæstet Godsvogn maa paa en eller anden Maade være bleven sat i Bevægelse, og da Banen var meget stejl paa dette Sted, vilde den hurtig kunne møde det Persontog, som var signaliseret fra den modsatte Side, og støde sammen med det. Uden at tænke paa den Fare, hvori Barnet svævede, ilede han som et Lyn hen og drejede Skiftesporet om; et Sekund efter kom Vognen farende og styrtede om i Grøften, hvor Vilhelm havde forladt Drengen. Hurtig stillede han igjen Sporet til rette, og Toget kom brusende forbi. Da stormede Vilhelm hen imod Grøften.

Dér laa hans Lykke, hans Stolthed, hans eneste Barn! Lemmerne vare knuste, kun det yndige Ansigt var urørt. Endnu saa' man et Smil paa det. Vilhelm udstødte et Skrig og styrtede bevidstløs om.

Saaledes fandt man dem begge. Den ulykkeliges Bevidstløshed varede dog ikke længe. Vilhelm saa' ud, som om han ikke hørte til de levendes Tal; han lod ikke til at bemærke alle de Ytringer af Deltagelse og Beundring over hans Heltetod, som

fremkom. Han bad kun om et Tørklæde, hvori han indhyllede Liget, og bar det derefter selv hjem, lagde det i Sengen og tildækkede det med Sengklæderne, saa at kun Hovedet kom til Syne. Saaledes ventede han paa sin Hustrus Hjemkomst.

Monika gik fra Kirken hen til Müllers, hvem hun forlod med et ubehageligt Indtryk, paa Grund af den Elendighed, som hun fandt dér; hun kunde ikke lade være at føle sig noget bittert stemt mod sin Mand. Saaledes gik hun i sine egne Tanker, uden at se, hverken til højre eller venstre. Ved at kaste et flygtigt Blik paa nogle Nabofolk, som mødte hende paa Marken, blev hun forundret over den besynderlige Maade, hvorpaa de hilste hende. Da hun var gaet forbi dem, hørte hun en af dem ytre: „Hun véd endnu intet.“ Pludselig vendte hun sig om og saa' Folkene staa stille og se efter hende. Hurtig gik hun hen til dem og udbrød: „Hvad er det, jeg ikke véd — hvad er der sket?“

Bondekonen, til hvem hun talte, vendte sit Ansigt bort og gav sig til at græde. Manden rystede alvorlig paa Hovedet og sagde, i det han pegede paa Banevogterens Hus: „Gaa hjem, Fru Huber! I vil tids nok faa det at vide. Der er sket en Ulykke — tag imod den som en Kristen og trøst eder med, at I har en af de braveste Mænd i Verden til Husbond.“

Monika spurgte ikke mere. Hun stod et Øjeblik stiv som en Støtte. Da løb hun som et jaget Stykke Vildt hen imod Hjemmet. I det hun aabnede Døren, fik hun strax Øje paa Huber, som sad ved Barnets Leje. Hun saa' det lille, ligblege Ansigt. Med et

Skrig løb hun hen til Sengen — hun havde hurtig forstaaet alt. Da vendte hun sig om og saa' paa Manden — det var kun et Sekund, men dette Blik stak ham i Hjærtet. Uden at sige et Ord rejste han sig op og stirrede stift paa Monika. Hidtil var der ikke kommen Taarer i hans Øjne, men nu kunde han ikke længere udholde det; Taarerne styrtede frem, og han rakte sine Arme ud imod hende, i det han med en hjerteskjærende Stemme raabte: „Monika!“ Hun rejste sig op og vendte Ansigtet imod ham. I det han kom til at berøre hende, fór hun tilbage og udbrød: „Gaa bort! Rør mig ikke!“

Frits blev fulgt til Graven af alle Landsbyens og en stor Del af Omegnens Beboere, hvor iblandt hele Banepersonalet. Den ulykkelige Begivenhed og i Særdeleshed Banevogterens heltmodige Aandsnærverelse havde vakt stor Opsigt.

Den lille Kiste blev baaren af flere af Landsbyens halvvoxne Drengene. Laaget var endnu ikke paaskruet. Liget var helt bedækket af Blomster, med Undtagelse af Ansigtet, der havde et Udtryk, som om Barnet laa og sov. Børnene sang en Salme ved den aabne Grav. Derefter talte Præsten ganske kort, men hans Ord vare saa varme og hjærtelige, at der kom Taarer i alles Øjne; kun Barnets Moder græd ikke.

Monika var gaaet ved Siden af sin Mand bag Kisten, uden at vakle; ogsaa nu stod hun med hævet Hoved og gjorde kun en hurtig Bevægelse, da Præsten, efter at have kastet den første Spadefuld Jord paa

Liget, rakte Spaden til Barnets Fader. Hun tog den selv ud af Vilhelms Haand. Da hun hørte Lyden af den Jord, som hun lod falde ned paa Liget, gik der en Gysen gennem hende, og hendes Læber bleve lige saa hvide som Kinden.

Hun lod Spaden falde, traadte et Skridt tilbage og stirrede ufravendt paa Kisten, medens Vilhelm opfyldte den sidste Pligt: at skrue Laaget til. Der kom heller ikke et Ord over hendes Læber, da Præsten og nogle Kvinder talte til hende, efter at Ceremonien var til Ende; hun nikkede kun mekanisk og gik da i Forvejen hjemad.

Til Trods for alt, hvad der var sket, forekom det de tilstedeværende, at den Forandring, der var foregaaet med den før saa livsglade unge Kone, var for paafaldende. Det syntes dem ogsaa besynderligt, at hun gik foran og ikke ved Siden af Vilhelm, da de forlod Kirkegaarden. Præsten fulgte efter dem og indhentede Banevogteren. „Vorherre har prøvet Dem haardt,“ sagde han. „Endskjønt det maa være en Trøst for Dem, at De har gjort Deres Skyldighed til det yderste, saa kan jeg godt forstaa, at det maa være tungt for Dem, hvad der er sket. Men De véd jo, at Barnet har det godt, hvor det nu er. Søg at gjøre alt, hvad De formaar, for at trøste Deres unge Hustru; hendes Udseende huer mig ikke.“

„Jeg!“ svarede Huber med Bitterhed. „Siden Ulykken fandt Sted, har hun ikke sagt et Ord til mig, og naar jeg taler til hende, saa gaar hun ud af Værelset eller helt bort fra Hjemmet. Hun kan ikke tilgive mig, hvad jeg har gjort.“

Præsten gav ham et Haandtryk. „I Dag har jeg Embedspligter at opfylde,“ sagde han, „men i Morgen tidlig skal jeg komme til Dem og forsøge, hvad Guds Ord formaar.“

Vilhelm sukkede. „Hvis De blot kunde bringe min stakkels Hustru til at græde, saa vilde det vistnok allerede hjælpe noget. Det er, som om hun var af Sten. Jeg véd ikke, hvad jeg skal gjøre.“

Da han kom hjem, var Banemesterens Hustru hos Monika. Hun gik ham i Møde, i det hun sagde: „Hjælp mig dog at overtale Deres Hustru til at give mig Lov til at være hos hende, medens De gaar hen til Stationsforstanderen for at faa ham til at give Dem nogle Dages Frihed. De trænger til at være fri for Tjeneste en kort Tid endnu. Det varer vel noget, inden De kommer hjem igjen, og jeg vil saa nødig have, at Deres Hustru skal være ganske alene hjemme. Men hun vil slet ikke have, at jeg maa være hos hende.“

„Jeg er nødsaget til at forlade dig nogle Timer, kjære Monika,“ sagde Huber. „Du maa endelig ikke være alene, saa kan jeg ikke udholde at forlade dig.“

„Du holder det nok ud,“ svarede Monika bittert. „Jeg vil desuden prøve, om jeg kan komme til at sove. Siden i Forgaars har jeg ikke lukket et Øje, og jeg trænger derfor haardt til Hvile. Det vil være bedst for mig, at jeg bliver ganske alene, saa kommer der først Ro over mig.“

„Jeg kan jo ikke tvinge Dem, kjære Fru Huber,“ svarede den gode Kone bekymret. „Maaske er det ogsaa bedre, at De faar lidt Ro. Gud holde sin Haand over Dem!“

Saa snart Banemesterens Hustru var gaaet, gik Monika ind i Soveværelset. Vilhelm fulgte efter hende. „Monika!“ udbød han, „skal det blive saaledes ved? Vil du aldrig mere tale med mig? Tænker du da slet ikke paa, hvorledes jeg maa være til Mode?“

„Du! — Du har jo gjort din Pligt, saa maa du jo føle dig tilfreds. Det har du sagt mig saa ofte, at jeg ikke forstaar dit Spørgsmaal.“

Vilhelm blegnede og pressede Læberne sammen, som om han vilde tilbagetvinge et Udbrud, der var i Færd med at trænge frem. Uden at sige et Ord, vendte han sig om og forlod Huset. Han gik med tunge Skridt hen imod Stationen. Forstanderen kom ham i Møde, gav ham et hjærteligt Haandtryk og meddelte ham, at han havde gjort Indberetning til sine foresatte om det passerede, for at der kunde blive tildelt Huber en Belønning. Denne svarede ikke et Ord, men meldte sig til Tjeneste igjen og hentede sin Arbejdsdragt. Han gik ind i det lille Vogterhus og satte sig paa Træbænken. Pludselig hørte han en Lyd og kom derved til at se hen imod Grøften, hvor Ulykken havde fundet Sted. Et dybt Suk trængte frem fra hans Bryst, og en Strøm af Taarer vældede ud af hans Øjne. — Det var umuligt for ham at vedblive at være paa denne Post og stedse at have Ulykkesstedet for Øje. Der maatte ske en Forandring, hvis han ikke skulde miste sin Forstand. Hvad bekymrede han sig om Belønninger — nej, der var kun én Ting, han ønskede: at rejse her fra. Han vilde øjeblikkelig forlange sin Afsked. Det var ham ligegyldigt, hvor i Verden han kom hen, kun ikke, hvor der var Jærnbaner og Lokomotiver.

Monika vilde vist være af samme Mening. — Monika! Hvem véd, om han ikke havde mistet hende for evig, ligesom Frits? Han traadte ud i det Fri.

Da han en Time derefter gik til sit Hjem, var det med den sædvanlige faste Holdning. Udtrykket i hans Ansigt var sørgmodigt, men bestemt. Han fremskyndede sine Skridt, i det han kom nærmere til Huset. Da han aabnede Døren, blev han staaende stille, som truffet af et Lyn. Monika sad, med et Sjal paa Skjødet, ved Siden af en fyldt Læderkuffert.

„Hvad skal det betyde?“ spurgte Vilhelm bevæget. „Vil du rejse?“

„Jeg tager hjem til Fader,“ svarede Monika, uden at se paa ham. „Jeg har ventet paa dig for at sige dig det. Her fra vil jeg ikke rejse; jeg gaar til Fods til den næste Station og tager af Sted med Nattoget. Kufferten kan du sende efter mig. Jeg har kun taget med, hvad jeg behøver i de første Dage; af de Penge, du har lagt til Side til mig til Indkjøb af Klædningsstykker, har jeg kun taget saa meget, som jeg behøver til Rejsepenge.“

„Du vil hjem,“ sagde Vilhelm bekymret, „og du siger mig det først nu i det sidste Øjeblik, uden at du har talt med mig derom i Forvejen. Monika, det havde jeg aldrig tiltroet dig. Hvis du blot havde sagt mig et eneste Ord derom, saa vilde jeg ingen Indvendinger have gjort. Kan det ikke være anderledes, saa rejs da i Guds Navn, men bliv dog i det mindste her til i Morgen. Hvad vil Folk sige, naar du tager bort over Hals og Hoved! Og du gør jo din Familie forskrækket ved at komme bag paa dem. Skriv dog i det mindste et Par Linjer i Forvejen til

din Fader. — Hvor længe skal det vare, inden du igjen kommer hjem til din Mand?”

„Jeg kommer aldrig mere tilbage til dig!“ udbrød Monika heftig.

„Monika! Du kan ikke forsvare, hvad du gjør! Jeg kan forstaa, hvorledes du maa være til Mode, men alt maa have sine Grænser. Dersom du har den mindste Kjærlighed til mig, saa vil du ikke forlade mig. Hvad der er sket, maatte ske. Hvis jeg ikke havde opfyldt min Pligt, vilde jeg maaske have haft hundrede Menneskers Død paa min Samvittighed. Husk paa, at du har lovet at være mig tro i Liv og Død.“

„Det har jeg lovet,“ svarede den unge Kone lidenskabelig, „og jeg vilde ogsaa have holdt mit Ord, hvis du havde været et Menneske, som andre. Men du — dit eget Barn var dig ikke kjærere end Opfyldelsen af din Pligt. Hvor i Verden findes en Fader, der vilde have handlet som du? Du har gjort det, fordi — fordi du er hjærtelos. Jeg gaar — jeg kan ikke udholde at være længere hos dig. Du skal ikke have et andet Barn for at myrde det ligesom Frits.“

„Gaa da!“ udbrød Vilhelm, „og Gud tilgive dig, hvad du gjør!“

Monika gik bort med hurtige Skridt, uden at vende sig om.

III.

Det var under den sidste Krig mellem Frankrig og Tyskland. — Vi befinde os atter paa Frauenwörth,

den lille Ø, hvor vor Fortælling tog sin Begyndelse. Der kom ikke mange Turister dertil i denne Sommer, men der fandtes dog adskillige af Stamgjæsterne. Blandt disse gjenfinde vi Bernhard, som imidlertid, i det Øjeblik vi træffe ham, ikke er beskjæftiget med Pensel og Palet, men derimod har taget Plads paa Bænken under Kirsebærtræet, hvilken træder i Stedet for Ventesalon ved Dampskibsbroen.

Det var Middagstid; Flertallet af Gjæsterne befandt sig endnu ved de dækkede Borde, som fandtes i det Fri. Dampskibet blev ventet hvert Øjeblik. Da dets Piben lod sig høre, rejste Bernhard sig op og gik ud paa Broen; han saa' ud over Søen, og et tilfreds Smil gled hen over hans Ansigt, saa snart han var i Stand til at gjenkjende den, han søgte blandt de paa Dækket tilstedeværende Personer. Man havde ogsaa gjenkjendt ham fra Dampskibet; en Dame viftede med et Lommeterklæde. Han tog Hatten af og svingede med den til Hilsen.

„Det er altsaa virkelig Dem!“ sagde Bernhard i en oprømt Tone, i det han rakte Valentine Wittstein Haanden for at hjælpe hende i Land. „Hjærtelig velkommen! Jeg havde kun ringe Haab om at gjense Dem i Aar. Hvad har været den, i al Fald for mig, lykkelige Anledning dertil?“

„Omstændighederne have bevirket det,“ svarede Valentine, i det hun gik ved Siden af Bernhard hen imod Hotellet. „Min Søster, hos hvem jeg havde bestemt at blive nogen Tid, fik indtrængende Anmodning fra sine Svigerforældre om at rejse til dem og forblive dér saa længe min Svoger er i Felten; det kunde jo ikke gaa an at nægte de gamle Mennesker

Opfyldelsen af deres Ønske, og det vil tillige være en Adspredelse for Minna at opofre sig for dem. Jeg fik ogsaa Indbydelse om at følge med hende, men det var vel kun for en Forms Skyld, thi de har ikke megen Plads; jeg bestemte mig derfor til, i det mindste foreløbig, at tage til mit kjære Asyl her, hvor jeg vil finde flere Venner og større Ro end i München. Der er alle Mennesker som i Feber.“

„Har De for nylig haft Efterretninger fra Generalen?“

„Ja, og gode Efterretninger. Fader føler sig som nyfødt, siden han er kommen i Virksomhed igjen. Af hans Breve, som for øvrigt ere meget kortfattede, er det øjensynligt, at der gjennemstrømmer ham en saadan Aandsfriskhed, at jeg næppe behøver at være bekymret for ham. Han befinder sig fuldkommen vel. Som De véd, er han Soldat med Liv og Sjæl. — Hvorledes lever man her?“

„De vil finde alt saa temmelig, som da De forlod os. Aschens ere tilfældigvis i Dag paa en Udflugt; de ville blive overraskede ved at se Dem, da de ventede at faa Underretning forud om Deres Ankomst.“

„Hvorfor skulde jeg skrive i Forvejen? Det er vel ikke saa vanskeligt at faa Tag over Hovedet for Øjeblikket?“

„Deres Balkonværelse er endnu ledigt. — Hvor indholdsrig har dog ikke den korte Tid været, siden De forlod os.“

„Det har De Ret i,“ svarede Valentine tankefuld; „der var ingen, som drømte derom, da Fader tiltraadte sin Inspektionsrejse, og jeg tog her til med

Aschens. Store Begivenheder ere pludselig opdukkede. Krigserklæringen, min Afrejse her fra, Sammenkomsten med Fader, og min Svogers Afmarsch — alt dette fulgte oven paa hinanden. Jeg forsikrer, at det dog er med Uvilje, jeg kommer her til igjen, hvor kjært Opholdet end er for mig. Nu, da saa mange ere i Virksomhed, forekommer det mig urigtigt, at nogen slaar sig til Ro.“

„Men, hvorledes skulde De kunne udfolde nogen Virksomhed?“

„Ganske vist ikke paa anden Maade, end ved, hvad jeg lige saa godt kan gjøre her: beskjæftige mig med at forfærdige Forbindsager, hvoraf man jo nu des værre kan bruge alt, hvad der kan faas.“

De havde naaet Terrassen. Valentine blev omringet og budt Velkommen med synlig Velvilje. Wittsteins havde nu i flere Aar hørt til Stamgjæsterne, og Valentine var alles Yndling, uagtet kun faa stode hende personlig nær. Enhver talte godt om hende; gammel og ung følte sig særlig tiltrukket af hende. Ogsaa Værtinden viste hende mange Smaaopmærksomheder fremfor de øvrige Gjæster.

Hvor velgjørende den gode Modtagelse end berørte Valentine, længtes hun dog efter Ensomheden i sit Værelse og begav sig derfor derind, saa snart hun havde nydt noget. De sidste Dage havde været meget bevægede for hende, i Særdeleshed havde det været vanskeligt for hende at løsrive sig fra Søsteren. — Hun ordnede sine Sager og gik da ud paa Balkonen, hvor hun nu i flere Aar havde tilbragt saa mange ensomme Timer.

Det var i Midten af August. Lindetræerne stode

i fuld Blomstring; den stærke Duft trængte op til hende. Medens hendes Blik svævede hen over den for Øjeblikket mennesketomme Terrasse, standsede det uvilkaarlig ved en Skikkelse, som kom hen imod Hotellet. Den ankommende syntes at være hende bekendt. Pludselig gik der et Lys op for hende, og i det hun rakte sig ud over Brystvænet, udbrød hun: „Monika!“

Denne fór sammen, blev staaende og saa' opad. Men var det virkelig Monika? Dette blege Ansigt, disse langsomme Bevægelser stemte slet ikke med det Billede, som stod for Valentines Hukommelse. Men hun havde dog ikke taget fejl. Hvorfor var Monika her? Skulde hun være bleven Enke? Hendes Ansigt havde et bekymret Udtryk. Valentine kaldte paa hende: „Kom dog her op, Monika! Jeg er nylig kommen her til.“

Monika tøvede et Øjeblik; da gik hun hen imod Indgangsdøren. Valentine modtog hende hjærtelig.

„Hvilken Overraskelse at træffe Dem her, Fru Huber! Er De i Besøg hos Deres Fader? Det er vel paa Grund af Branden. Er Deres Mand og Barn raske?“

Den unge Kone, som stod tavs foran hende, sukkede ved dette Spørgsmaal. Valentine greb hendes Hænder og bad hende om at sætte sig. „Hvad er der sket, kjære Monika?“ spurgte hun.

Monika saa', hvor oprigtig Valentines Deltagelse var for hende. Hun faldt paa Knæ og skjulte sit Hoved i hendes Skjød.

„Frits er død, Frøken. Han er bleven overkjørt af Jærnbanen. Hans egen Fader har

været Skyld deri; han reddede Toget, men vort Barn —“

„Var det eder!“ udbrød Valentine. „Min Gud! Det havde jeg ingen Anelse om. Jeg hørte derom for nogle Uger siden; Banevogterens heltedige Daad blev jo omtalt i alle Blade. Da jeg fik det at vide, blev der ikke opgivet noget Navn, og jeg sér selv sjældnen nogen Avis. Stakkels Monika! Og den brave Huber — jeg kan næppe fatte det! Hvor er Deres Mand? Han er maaske indkaldt til Krigstjeneste?“

Monika saa' op. „Min Mand — ja, han er i Krigen. Jeg har faaet det at vide i Gaar. Banemesteren har sendt mig de Penge, der indkom ved Salget af vort Bohave. Han meddelte mig, at Huber er ved sit Regiment.“

„De har altsaa været her i nogen Tid?“ spurgte Valentine forundret. „Jeg kan godt forstaa, at det maa være faldet Dem tungt at forblive paa Ulykkesstedet. Huber saa' vel selv gjerne, at De i nogen Tid rejste bort der fra, og nu maatte han ogsaa selv bort. Ja, hvem kunde ane, hvad der vilde ske. Det er rigtig nok tungt for Dem at bære Deres Sorg alene, og nu kommer dertil Angsten for Deres Mand, — stakkels, gode Monika! Jeg har megen Medfølelse for Dem. De har altsaa ikke engang kunnet tage Afsked med ham?“

Monika rejste sig op. „Vi have taget Afsked med hinanden,“ sagde hun i en forandret Tone. „Jeg er gaaet bort fra ham, og jeg vilde have gjort det, selv om Krigen ikke var kommen.“

„Jeg forstaaer Dem ikke.“

„Forstaaer De det ikke? — Frøken! Hvis det

kjæreste, som De havde paa Jorden, laa død, i en lemlæstet Tilstand for Dem, og De vidste, hvem der havde været Skyld deri, kunde De da være vedbleven at leve sammen med ham?“

„Monika! Hvilke besynderlige Tanker!“ udrød Valentine forskrækket. „Er det muligt, at De kan bebrejde Deres Mand den grænseløse Ulykke? Enhver, der har hørt om hans Gjerning, har beundret hans storartede Aandsnærværelse og Beredvillighed til at bringe dette sørgelige Offer.“

„Ja, saaledes sér det ud,“ sagde den unge Kone med Bitterhed, „men hvis han havde haft den rette Aandsnærværelse, burde han have tænkt: Gud ske Lov, at mit Barn er i Sikkerhed. Saaledes vilde den Fader have tænkt, som havde et Hjærte i Livet. Men han havde truffet sit Valg, og hans Aandsnærværelse kom de fremmede til gode, ikke os.“

„Han har gjort sin Pligt,“ sagde Valentine alvorlig. „Dybt inde i os er der to Viljer: vor egen og Guds, — det er vor Pligt at adlyde den sidste, naar den kalder, hvad end Følgen vil blive.“

Monika rystede paa Hovedet. „De har intet Barn, Frøken. De véd ikke, hvad det vil sige.“

Valentine fik Taarer i Øjnene. „Jeg véd i det mindste, at De er ulykkelig, og at jeg er fuld af Medfølelse for Dem. Og endnu ét véd jeg, Monika, og det véd jeg saa godt som nogen — at Bitterhed mod den, som man har kjærest fremfor alle, er tungere end enhver anden Ulykke. Tænk paa de Dage, da vi sidst mødtes, hvorledes Vilhelm den Gang var ét og alt for Dem, og tænk paa, at han nu hvert Minut

kan blive tagen fra Dem, ikke efter Deres, men efter Guds Vilje.“

Den unge Kone blev heftig bevæget. „Jeg kan ikke faa min Frits ud af Tankerne. Jeg sér ham altid for mit Øje. — De er saa god mod mig, Frøken — Gud velsigne Dem derfor. Det har været en Velgjerning for mig igjen at se Deres kjære Ansigt og at tale med Dem. Indtil i Dag har jeg ikke betroet mig til noget Menneske, ikke engang til Fader. Jeg har kun fortalt ham, hvad der er hændet, og at jeg længtes efter at komme til mit gamle Hjem igjen, men der er ingen andre end De, der véd, at jeg er rejst i Ufred fra Vilhelm. — Frøken, jeg har tænkt paa at gaa i Kloster; det var jo allerede Bestemmelsen, da jeg var Barn. Nu synes jeg ikke, at det vil være for stille for mig dér, jeg vil være tilfreds ved ikke at høre eller se noget af, hvad der foregaar i Verden. Men det faldt mig ind, at jeg maa have Tilladelse dertil af Vilhelm, og han er jo i Krigen. Nu maa jeg først se, hvad Tiden bringer. Min Broder er bleven gift; der er ikke meget at bestille for mig hjemme, og naar jeg sidder og syr, er det som om noget skulde springe i Hovedet paa mig; jeg føler mig saa angst til Mode.“

„Kom hver Dag et Par Timer til mig, Monika. Jeg bliver sandsynligvis længe her, og vi ville arbejde sammen for de stakkels saarede; nu maa alle Hænder tage fat, thi der er overalt Mangel paa Forbindsager. De vil vel nok hjælpe mig?“

Monika tog Valentines Haand og kyssede den. „De er saa god mod mig,“ gjentog hun.

Efteraaret nærmede sig. En stor Del af Gjæsterne havde forladt Frauenwörth, men der var endnu adskillige tilbage.

Det var en af disse sjældne, solbeskinnede Dage, som pludselig dukke frem; man kunde endnu indbilde sig, at det var Sommer. Alt var saa vidunderligt smukt; den dybeste Stilhed herskede overalt. — Valentine gik ned mod Søen. Pludselig fik hun Øje paa Bernhard, som sad fordybet i sit Arbejde.

„De er punktlig til Stævnemødet“, sagde Valentine smilende, „mèn vi har Tid nok endnu; jeg vil ikke forstyrre Dem“.

Hun blev et Øjeblik staaende bag ham og fulgte Haandens Bevægelser, men trak sig derefter tilbage, satte sig paa en Bænk i Nærheden og tog sit Sytøj frem.

Endelig rejste Bernhard sig op. „Nu er jeg færdig. Jeg havde ikke ventet Dem saa tidlig“.

Valentine bad ham om at sætte sig ved Siden af hende paa Bænken.

„Det er lykkedes Dem at gjøre mig nysgjerrig; jeg længes meget efter at høre, hvad De har at meddele mig“.

„Jeg har virkelig noget at fortælle Dem, kjære Valentine. — Allerede den første Dag, da jeg kom til München, fik jeg Lejlighed til at besøge Hr. Rothen. Han anmodede mig om at blive dér til Aften, og der kom ogsaa adskillige andre, hvoriblandt en Professor ved Universitetet i München — Hartung var hans Navn. Denne endnu temmelig unge Mand interesserede mig strax, og vi underholdt os meget med hinanden. I Aftenens Løb spurgte

Fru Rothen til Deres Befindende; hun vidste, at jeg nylig havde været sammen med Dem. Det var tydeligt at se paa Professor Hartung, med hvem jeg netop havde samtalen, at han blev forvirret, da dette Spørgsmaal blev rettet til mig. Ja, Valentine, det var om ham, jeg vilde tale med Dem. Tillader De mig at fortsætte?"

Valentine gav sit Samtykke ved et Nik.

„Jeg véd ikke, hvorledes det gik til,“ vedblev Bernhard, „men pludselig paakom den Tanke mig, at jeg vistnok her saa' den Mand for mig, om hvem De en Gang havde talt, uden at nævne hans Navn. Imedens jeg besvarede Fruens Forespørgsel, iagttog jeg min Nabo. Da den lille Kreds hovedsagelig bestod af Deres Bekjendte, blev der talt adskilligt om Dem og Deres Fader; Professoren derimod forholdt sig tavs. I det vi vare i Færd med at tage Afsked med hinanden, spurgte han mig, om han maatte aflægge mig et Besøg i mit Atelier. Allerede Formiddagen derefter indfandt han sig dér, og jeg siger ikke Usandhed, naar jeg tilstaar, at hans Personlighed tiltalte mig i høj Grad, trods den forudfattede Mening, som min Formodning havde givet Anledning til. I den Uge, jeg opholdt mig i München, vare vi daglig sammen og foretoge ofte længere Spasereture. Det var tydeligt at mærke, at han søgte mit Selskab, og jeg saa' ham gjerne. En Formiddag indfandt han sig i mit Atelier; han vidste, at jeg om Eftermiddagen vilde rejse her til og meddelte mig, at han ikke alene var kommen for at tage Afsked med mig, men tillige vilde anmode mig om at bevise ham en Tjeneste. Uden Omsvøb betroede han mig,

at han tidligere havde haft den Ære at staa i nøje Forhold til Dem og Deres Familie, men at en Misforstaaelse, for hvilken han alene bar Skylden, havde bragt Forstyrrelse i dette Forhold, og at den Tanke var ham pinlig, maaske at træffe sammen med Dem mod Deres Ønske. Han havde derfor tilladt sig at skrive et Par Ord til Dem; selv om han ikke turde gjøre Regning paa Deres Tilgivelse, haabede han, at De i det mindste vilde udtale Dem om, hvorledes han skulde forholde sig, og han bad mig, om jeg vilde besørge dette Brev direkte til Dem, da han maatte frygte for, hvis det blev sendt med Posten, mulig at faa det uaabnæt tilbage.“

„Hvad svarede De dertil?“ spurgte Valentine efter en Pavse, saa sagte, at man knap kunde høre det.

„Det kunde naturligvis ikke falde mig ind ved et eneste Ord at lade mig mærke med, at De i sin Tid havde vist mig Fortrolighed med Hensyn til denne Sag, saa meget mindre, som min Formodning blev endnu mere bestyrket ved Professorens Henvendelse til mig, skjønt den dog ikke blev fuldstændig stadfæstet. Hvad De tænker nu, kjære Valentine, kan jeg jo ikke vide. Efter Deres Ønske, er dette Thema ikke senere blevet berørt mellem os. Det forekom mig, at jeg havde hverken Aarsag eller Ret til at nægte en Anmodning, der blev fremsat i en saa rolig og værdig Form; jeg gav altsaa mit Samtykke, uden at bemærke noget til den Meddelelse, han gjorde mig, og her overgiver jeg Dem, hvad der er blevet mig betroet.“ Han tog et forseglet Brev

frem af Brystlommen og lagde det paa Bordet foran Valentine.

Uden at sige et Ord, og uden at røre ved Brevet, saa' hun paa Udskriften. En svag Rødme bedækkede hendes Ansigt; der kom en forunderlig Glans i hendes Øje. Bernhard gjorde en Bevægelse, som om det var hans Mening at rejse sig for at lade Valentine være ene, men hun afholdt ham derfra ved at sige:

„Bliv dog hos mig, kjære Ven! Jeg har meget at sige Dem. Dette kommer overraskende. De har gjort mig en stor Glæde; det har været en sand Velgjerning for mig.“

Bernhard betragtede forundret det livlige Udtryk i hendes Ansigt.

„Hvad dette Brev end indeholder, saa føler jeg, at det bringer mig, hvad jeg ofte har ønsket, men ikke turde haabe; i ethvert Tilfælde vil det vistnok danne Broen til en nærmere Forklaring. Det har ofte været min Hensigt at tale nærmere med Dem derom, men det var saa vanskeligt at faa det over Læberne, — meget, som man føler tydeligt, bliver ofte utydeligt, naar man skal fremsætte det i Ord.“ Hun holdt et Øjeblik inde og saa' da atter paa Vennen med et sjælfuldt Udtryk i sit Øje. „Det er vel sagtens forekommet Dem besynderligt, at Hartung kunde forudsætte, at et Brev fra ham til mig kunde blive sendt uaabnet tilbage. Det beror paa et Tilfælde, som jeg ikke tidligere har omtalt for Dem. For nogle Aar siden, kort efter at jeg havde talt til Dem om Hartung, vilde Skæbnen, at vi traf sammen i et Hotel. Jeg vidste intet derom, men han havde

sét os ankomme dertil og sendte mig sit Kort, med Forespørgsel, om jeg vilde tillade ham et Besøg. Jeg lod svare, at vi netop vare i Begreb med at rejse videre. Han forstod min Mening og lod sig ikke se. Den Gang troede jeg at have handlet rigtig. Jeg hverken vilde eller kunde træffe sammen med ham igjen. Hvortil skulde et Gjensyn gavne os? Erindringen om denne Episode var dog ofte pinlig for mig. Ord, der ikke blive udtalte, tyngte mere paa Sjælen, end alt, hvad der kan blive sagt. Jeg følte mig stedse overbevist om, at jeg skyldte min Værdighed som Kvinde ikke at sætte denne et Øjeblik paa Spil, for at det ikke skulde ende med Nederlag for mig. Jeg er ingen Heltinde, kjære Bernhard, og jeg véd det godt selv. Saaledes hengik atter flere Aar.“

„Og nu?“

„Nu!“ svarede Valentine livlig, „i de sidste Uger er det, som om Hjærtet har vendt sig i mit Indre, som om det Dag og Nat bevæger sig og længes efter et Forsoningens Ord. — Hvordan skal jeg forklare Dem det? De véd jo, hvorledes det er gaaet Monika Huber, den stakkels unge Kone, som jeg har saa inderlig kjær. Jeg har stillet mig den Opgave at søge at faa den Bitterhed, som hun føler i sit Hjærte, til at forsvinde og bibringe hende den rette Mening om hendes Mands Værd. Jeg har ogsaa Haab om, at det vil lykkes mig. Naar det sér meget mørkt ud rundt omkring os, føle vi os jo om efter et eller andet Holdepunkt i vor Nød og Angst. Saaledes har den stakkels unge Kone klamret sig til mig, thi selv hendes Barnetro paa en forbarmende

Gud er bleven rystet. Hendes heftige Sind er ikke i Stand til at taale haarde Anfægtelser; hun kommer kun vanskelig til Erkjendelse om, hvad der er det rette, men nu føler jeg, at det ikke vil vare længe, inden det kommer saa vidt med hende. Derved, at det bliver min daglige Beskjæftigelse at søge at faa Brodden trukken ud af hendes Hjærte, at frede om Kjærlighedens Plante i hendes Indre, derved kom jeg ogsaa til den rette Erkjendelse af mig selv — tusende Gange længtes jeg efter, at Forsoningens Tid vilde komme. — Nu véd De, hvad dette Brev bringer mig: Ro, Fred med mig selv til evig Tid, thi jeg føler mig overbevist om, at det vil bringe Forsoning.“

„Jeg tror, at det vil bringe endnu mere,“ svarede Bernhard alvorlig. „Jeg er overbevist om, at denne Mand er Dem værd. I flere Aar har jeg sikkert ventet, at Udfaldet vilde blive saaledes. Nu er Timen endelig kommen.“ Han gav hende et hjærteligt Haandtryk og rejste sig op.

Valentine var alene. Endnu holdt hun Brevet uaabnet i Haanden. Hun rystede, som af Feber. Hendes Blik var som rodfæstet til Udskriften paa Brevet. Hvor mange Dage og Aar var ikke forløbne, siden hun sidst havde sét disse Skriftræk! Efter at Bruddet havde fundet Sted mellem hende og Hartung, havde de tilbagegivet hinanden alle de Breve, som de havde skrevet i de lykkelige Dage. Nu holdt hun atter et Brev fra ham i sin Haand! — Hun lukkede det op; det indeholdt kun følgende Ord:

„Jeg føler mig overbevist om, at De ikke har glemt mig. Men jeg véd ikke, om De er i Stand til

at tilgive mig og om jeg tør haabe at komme til at gjense Dem. Enten det er Deres Vilje, at jeg fremtidig skal holde mig fjærnet fra Dem, eller jeg atter tør nærme mig Dem, saa maa jeg, inden vi mulig atter mødes, sige Dem, at den Tid, da vi vare knyttede til hinanden er den eneste, i hvilken mit Liv havde noget virkeligt Indhold.

Georg Hartung.“

Der kom Taarer i Valentines Øje. Hun græd, men det var af Glæde.

Efter de faa Linjer, hvormed Valentine besvarede Hartungs Brev, fulgte der en Korrespondance, som i Begyndelsen var noget tilbageholdende fra begge Sider, men efterhaanden blev saa varm, at det var lykkelige Dage for dem begge, hver Gang der kom et nyt Brev. Endnu var der dog ikke blevet skrevet et eneste Ord om, hvorledes deres fremtidige Forhold skulde være. De følte dog begge, at et Gjensyn vilde blive det samme som en Gjenforening. Imidlertid var Hartungs Tilbagekomst til Hovedstaden, hvortil Valentine nu var rejst, ikke nær forestaaende; først til Foraaret var han i Stand til at træffe sammen med hende.

Fra General Wittstein, hvis Brigade stod i den sydøstlige Del af Frankrig, indløb der stedse gode Efterretninger. Aaret forløb. Antallet af de saarede, der bleve sendte til Hjemmet som Vidnesbyrd om Armeens Gjerninger, var voxet meget betydeligt. Ogsaa til München ankom, til Trods for at Byen laa saa langt fjærnet fra Krigsskuepladsen, en Mængde

saarede, som bleve anbragte i Hospitaler og Privatboliger. For enhver By var det en Æressag at hjælpe paa bedste Maade for at lindre Krigens Byrder. Enhver, der havde Kræfter og Evne dertil, ofrede beredvillig alt for det fælles Formaal. Ogsaa Valentine og Monika, som havde fulgt hende til München, gjorde alt, hvad de formaaede, for at hjælpe de saarede.

Valentine svigtede ikke den Opgave, hun havde stillet sig med Hensyn til den unge Kone. Monika talte aldrig om sin Mand, men der var ingen Tvivl om, at hun meget ofte tænkte paa ham. Den Maade, hvorpaa hun lyttede efter enhver Efterretning fra Armeen, hendes Bevægelser, hver Gang hun kom i Berøring med en saaret, røbede tydelig hendes Sindsstemning; Valentine bemærkede med Glæde, at Bekymring for Mandens Skæbne var vakt i Monikas Hjærte. Nu vogtede hun sig vel for at røre ved den fremskydende Spire; hun havde det bedste Haab om, at Maalet vilde blive naaet.

Gjennem sin Fader havde Valentine bragt i Erfaring, at Huber stod ved sit gamle Regiment og hidtil ikke var bleven saaret.

Det var kort efter Nyaar. Valentine havde lige modtaget et Brev fra Hartung. Hendes Ansigt straalede af Glæde. Uvilkaarlig kom hun til at tænke paa Bernhard, som havde opholdt sig i Florens siden Oktober, og hun sendte Vennen en Hilsen i Tankerne. Skulde hans Spaadom gaa i Opfyldelse? — Hun satte sig til Skrivebordet og vilde til at udøse sit Hjærte for Bernhard — da aabnedes Døren, og Monika traadte ind. Hun var dødbleg; hun aabnede Læberne for at

sige noget, men Ordene kunde ikke komme frem, — fortvivlet kastede hun sig ned paa en Stol i Nærheden af Valentine, i det hun holdt en Avis hen imod hende. Valentine tog forskrækket Avisen; Monika pegede paa Dødslisten. Blandt de i det sidste Slag faldne stod: „Vilhelm Huber, Gefrejder. Død.“

Valentine omfavnede den unge Kone, som klyngede sig til hende. Et Øjeblik efter rev Monika sig løs og udbrød: „Og han er død, uden at jeg véd, om han har tilgivet mig!“ Hun sank bevidstløs ned foran Valentines Fødder.

Dødsbudskabet blev stadfæstet. Valentine, som haabede, at det mulig kunde bero paa en Fejltagelse, havde strax skrevet til Generalen, som meddelte hende, at Efterretningen var rigtig. Huber var bleven udsendt som Fører af en Patrouille, der pludselig blev beskudt af fjendtlige Kugler. Mandskabet saa' Huber falde; en af dem ilede hen til ham og fandt ham liggende død af et Skud i Hovedet.

Monika blev syg og maatte holde Sengen en Tid. Da hun atter var bleven rask, tog hun fat paa sin vante Gjerning, men vedblev at være meget indsluttet. Hun talte ikke, uden naar hun blev adspurgt.

I Slutningen af Januar blev der afsluttet en Vaabenstilstand. Generalen skrev til Valentine og bad hende om at træffe sammen med ham i Strasbourg, da han vilde tage sig nogle Dages Frihed. Hun blev meget glad over dette Forslag; til Trods for hans Særheder, havde hun sin Fader inderlig kjær. Hun længtes derfor meget efter at gjense

ham, og dertil kom ogsaa, at hun ønskede at tale med ham, inden hun atter traf sammen med Hartung. Hun havde ikke kunnet beslutte sig til skriftlig at udtale sig for sin Fader om den Forbindelse, der atter var bleven knyttet; hun vidste ikke, hvorledes han vilde optage denne Meddelelse.

Valentines næste Tanke var Monika. Hun kaldte paa hende, sagde, at hun skulde rejse næste Dag, og spurgte, om hun vilde følge med hende.

„Lad mig hellere blive her hjemme. Jeg vil dog for Øjeblikket ikke kunne være Dem til nogen rigtig Nytte.“

„Jeg saa' helst, at du rejste med mig, men du kan jo ogsaa gjøre Gavn her hjemme. Sørg endelig for, at vor Virksomhed i Hospitalerne ikke bliver afbrudt.“

„Selv om jeg ikke forstaar at gjøre det saa godt som De, kjære Frøken, saa skal jeg nok sørge for at opfylde min Pligt. Nu er jeg endelig kommen til Erkjendelse om, at Huber havde Ret, at ethvert Menneske har sine Pligter at opfylde her i Livet.“

Morgenen derefter ledsagede Monika Frøken Valentine til Banegaarden. Det var tungt for dem at skilles ad, saaledes havde de vænnet sig til hinandens Selskab. Konduktøren lukkede Døren, og Toget afgik. Monika stod længe og saa' efter det. Hvor følte hun sig forladt nu, da hun blev ganske alene tilbage.

I det hun vilde til at gaa bort fra Perronen, saa' hun en Bekjendt, som gik ind i tredje Klasses Ventesal; det var Enken efter en Underofficér, som Valentine havde taget sig meget af. Hun var be-

læsset med Rejsetøj. Monika gik hen til hende for at spørge, om hun skulde rejse og hvor hen.

„Jeg skal hjem til mine Slægtninge, men jeg er kommen altfor tidlig. Toget gaar først om en Time. Hvis jeg havde nogen til at passe paa Tøjet, saa kunde jeg faa Tid til at løbe et Ærende.“

„Gaa De kun, Fru Kern,“ sagde Monika, „jeg skal gjerne blive her saa længe og passe paa Deres Tøj.“

Tilbudet blev modtaget med Taknemmelighed. Monika satte sig ned i den varme Ventesalon og tænkte paa Valentine. Saaledes sad hun nogen Tid, uden at lægge Mærke til, hvad der passerede omkring hende. Paa én Gang fik hun Øje paa en Militær, som sad i nogen Afstand fra hende, med Ryggen imod hende. De vare ganske alene; der gik et Stik igjennem hendes Hjærte. I den Stilling han sad, lignede han Vilhelm paafaldende. Hun fik en uimodstaaelig Lyst til at tage Soldaten nærmere i Øjesyn og gik derfor hen imod ham. Han vendte Hovedet om.

Gode Gud — det var Vilhelm!

Hun styrtede hen til ham og omklamrede ham med begge Arme.

„Er det muligt! Du lever, kjære, kjære Vilhelm!“

Han omfavnede hende og holdt hende fast sluttet til sit Bryst. Begge græd heftig. Endelig udbrød Vilhelm: „Nu er alt godt igjen.“

„Er det virkelig godt?“ sagde Monika, i det hun med et ængsteligt Blik saa' paa det Bind, som han havde om Hovedet. „Du er saaret? Vilhelm, hvorledes er det gaaet til? Se paa mig; jeg har i fire Uger baaret Sorg for dig.“

Han saa' kjærlig paa hende. „Det vidste jeg; men jeg vidste derimod ikke, hvorledes du følte dig til Mode. Jeg har ofte ønsket at vide det. — Alt er gaaet meget naturligt til. Man troede, at jeg var død, men da de franske kom til Valpladsen, saa' de, at jeg endnu rørte mig, og toge mig med. Jeg laa længe i Feber paa det fjendtlige Lasareth. Nu, da jeg næsten er rask igjen, er jeg bleven udvexlet sammen med nogle andre fangne Landsmænd imod et lignende Antal af de Fanger, vi have taget. Jeg er for Øjeblikket ikke i Stand til at gjøre Tjeneste og har derfor faaet Tilladelse til at tage hjem for at blive fuldkommen rask. Gjennem Generalen erfarede jeg, at du opholdt dig hos Frøken Valentine.“

„Og du vilde ikke have opsøgt mig?“

„Hvorledes turde jeg komme dig for Øje, efter hvad du udsagde, da du forlod mig. Jeg vidste, at du vilde faa at vide gjennem Frøken Valentine, naar hun kommer tilbage, at jeg er i Live, og jeg mente, at du da nok vilde skrive et Par Ord til mig, hvis du var kommen paa bedre Tanker. Generalen har stillet mig en god Post i Udsigt, naar Krigen er endt; han har altid været saa god imod mig.“

„Har du tilgivet mig, at jeg gik bort fra dig?“ spurgte Monika, i det hun skjulte sit Ansigt ved hans Bryst.

„Jeg har dig altfor kjær, til at jeg kunde være længe vred paa dig.“

„Og om dig har jeg troet, at du var hjærtelos! Nej, det var mig, der intet Hjærte havde. Nu ville vi aldrig mere forlade hinanden!“

NADESCHDA,

romantisk Digt* af J. L. RONEBERG.

Fjerde Sang.

Utalligt har jeg spurgt om,
et Spørgsmaal for hver Time,
som Vinter gav og Sommer,
naar jeg dit Øje skued.

Til Kamas stille Egne,
fra Hoffets Glans og Glimmer,
en Fyrsteenke flytted,
af Lykken overmættet.
Ved Flodens Bred hun Bolig
i Lindens Skygger valgte;
tre skjønne unge Døtre
var hendes Moderglæde.

Til denne Bolig Maanen
nedsmiled klar en Aften,
og i dens Parker leged
med Skygger Vaarens Vinde,
forfulgte og forfulgtes.

---

* I ni Sange.

Dér sad blandt disse Skygger,
 af disse Vinde viftet,
 i disse dunkle Parker,
 i Sommer-Aftenstunden
 en Yngling og en Pige.

De ømt hinanden kyssed,
 om Kjærlighed de talte.
 Som lette Skyer fødes
 paa Somrens klare Himmel,
 snart gyldne, purpurrøde,
 snart lyse, sølverhvide,
 snart dunkle, blege, mørke, —
 saa fødtes i en Himmel
 af deres Elskov Ordet.

Og Ynglingen, han sagde:
 „Utalligt har jeg spurgt om,
 et Spørgsmaal for hver Time,
 som Vinter gav og Sommer,
 naar jeg dit Øje skued;
 og alt højt over Bakken
 er Maanen klar fremstegen,
 og Aftnens Timer ile —
 mit Spørgsmaal faar ej Ende.“

Og Pigen lo og sagde:
 „Utalligt har jeg svaret,
 et Svar for hver en Glæde,
 min Fyrste mig beredte.

Hvor glad i denne Bolig
 jeg leved, skjult, beskyttet,
 som Søster mellem Søstre,
 som Datter hos en Moder,
 alt har jeg sagt og svaret,
 mit Svar faar aldrig Ende.“

Den unge Fyrste sagde:
 „I denne stille Bolig,
 en kjær Venindes Fristed,
 af ømme Hænder plejet,
 sin Blomstersjæl min Rose
 udviklet har i Skjønhed,
 har lært at kjende meget,
 at løse mangel Gaade;
 men ét hun véd dog ikke,
 hvorfra min Lykke kommer,
 naar hendes Kys mig møder.“

Den skønne Pige sagde:
 „En Sejler lig paa Havet
 er nu min unge Fyrste,
 han øjner ikke Stranden,
 men af dens Duft dog kvæges.
 Da undres han og søger
 og tror, at selv han gjemmer
 hos sig en Skat af Blomster.
 O Fyrste, denne Lykke,
 som ved mit Kys du føler,
 det er min Elskovs-Lykke,
 som dufter dig i Møde.“

Men Fyrsten lo: „O Pige,
 lyksalig du, som altid
 dig lykkelig kan føle.
 Naar jeg, den stakkels Sejler,
 er fra min Rose borte,
 da funkler for mit Øje
 ej nogen Glæde mere;
 et øde Hav er Verden,
 og overalt er Tomhed,
 kun Sorg og Savn i Hjærtet;
 ja, du har Ret i Sandhed:
 et Laan er blot min Glæde,
 hos dig den kun kan findes.“

Sin elsktes Haand han fatted;
 han smilte glad og vedblev:
 „Min Glæde nu jeg kjender,
 hvad bringer dig vel Glæde?“

„Min Elskov er min Glæde,
 og den vil evig vare,
 ej flygte bort som Fyrstens.“

„Din Elskov er din Glæde;
 o sig mig, hvad er Elskov?“

Hun rysted sine Lokker.
 „Min Fyrste,“ saa hun sagde,
 „du véd det ej, du spørger —
 o, gid jeg selv det vidste!“

Ét véd jeg: at mit Hjærte
 i mine Barndomsdage,
 som Sneen var paa Bjærge
 imellem Jord og Himmel,
 saa rolig og saa fredet,
 saa lys, men og saa kølig.
 Da Solen paa det skinned,
 et Øjes varme Straaler,
 da smelted det i Floder
 af Følelser og Tanker,
 blev frit og maalte Baner,
 tilforn saa ubekjendte,
 blev varmt og kunde fatte
 den hvalte Himmelbue
 og Jordens Blomster-Skjønhed,
 og i sit Dyb det kunde
 forvare Øjet altid.“

„Og hvis, Nadeschda, sig mig,
 var dette blide Øje?“

Hun svared ej, men sænked
 sit Hoveds rige Lokker
 mod Fyrstens Skuldre sagte.
 Da kom et Vindpust, vifted
 i Leg imellem Løvet;
 det skjælved, Skyggen skjælved,
 og Maanens Glans nedsmiled
 paa hendes sorte Lokker,
 i liflig, sagte Bæven.

En Stund fløj hen i Tavshed;
 da hæved let sit Hoved
 den skjønnne Pige atter:
 „Utalligt,“ saa hun sagde,
 „har nu min Fyrste spurgt om,
 ét Spørgsmaal ene ønsked
 Nadeschda sig besvaret:
 to Gange alt mit Øje,
 saa' disse Lunde grønnes
 og Løvet atter falde,
 og her kun tvende Gange
 min Fyrste os besøgte.
 Han sagde dog, hans Glæde
 var her, ja her alene,
 hvi kommer han saa sjælden?“

En Skygge, Løvets Skygge,
 maaske tillige Hjærtets,
 gled over Fyrstens Aasyn,
 men strax derpaa han svared:
 „Nadeschda, Kejserstaden
 og Krigerærens Tryllen
 og Hoffets Pragt og Glæder,
 de holde Woldmar fangen.“

Den skjønnne Pige sagde:
 „To Gange kun mit Øje
 saa' disse Lunde grønnes
 og Løvet atter falde,
 og dog alt tvende Gange
 her Fyrsten os besøgte.

Naar han af Kejserstaden
og Hoffets Pragt kan fængsles,
hvi kommer han saa ofte?"

Den unge Fyrste smiled,
men sukkede tillige:
„Nadeschda," saa han sagde,
„hvor vilde glad jeg være,
hvis her i disse Lunde
med dig jeg kunde fæste
min Bo, langt bort fra Staden,
som Fugleparret søger
et Hjem kun for sin Elskov.
Men ak, hos dig en Time
maa ejes ej, kun stjæles.
To mørke Magter true
min Lykke uophørlig,
den ene er min Broder,
min Moder er den anden."

„Din Broder nys du nævned,
er du din Broders Fjende?"

„Den Stund du mindes, elskte,
den første Gang du mindes,
da vore Blikke mødtes,
dit Hjærte og mit Hjærte.
Nær os var da min Broder;
han saa' dig, og dit Aasyn
gød i hans Barm en Lue,
som intet kan udslukke."

En Stund fløj hen i Tavshed;
 da hæved let sit Hoved
 den skjønnne Pige atter:
 „Utalligt,“ saa hun sagde,
 „har nu min Fyrste spurgt om,
 ét Spørgsmaal ene ønsked
 Nadeschda sig besvaret:
 to Gange alt mit Øje,
 saa' disse Lunde grønnes
 og Løvet atter falde,
 og her kun tvende Gange
 min Fyrste os besøgte.
 Han sagde dog, hans Glæde
 var her, ja her alene,
 hvi kommer han saa sjælden?“

En Skygge, Løvet's Skygge,
 maaske tillige Hjærtets,
 gled over Fyrstens Aasyn,
 men strax derpaa han svared:
 „Nadeschda, Kejserstaden
 og Krigerærens Tryllen
 og Hoffets Pragt og Glæder,
 de holde Woldmar fangen.“

Den skjønnne Pige sagde:
 „To Gange kun mit Øje
 saa' disse Lunde grønnes
 og Løvet atter falde,
 og dog alt tvende Gange
 her Fyrsten os besøgte.

Naar han af Kejserstaden
og Hoffets Pragt kan fængsles,
hvi kommer han saa ofte?"

Den unge Fyrste smiled,
men sukkede tillige:
„Nadeschda,“ saa han sagde,
„hvor vilde glad jeg være,
hvis her i disse Lunde
med dig jeg kunde fæste
min Bo, langt bort fra Staden,
som Fugleparret søger
et Hjem kun for sin Elskov.
Men ak, hos dig en Time
maa ejes ej, kun stjæles.
To mørke Magter true
min Lykke uophørlig,
den ene er min Broder,
min Moder er den anden.“

„Din Broder nys du nævned,
er du din Broders Fjende?"

„Den Stund du mindes, elskte,
den første Gang du mindes,
da vore Blikke mødtes,
dit Hjærte og mit Hjærte.
Nær os var da min Broder;
han saa' dig, og dit Aasyn
gød i hans Barm en Lue,
som intet kan udslukke.“

Fra denne Stund som Skygge
 fra Sted til Sted han vandrer,
 ét Maal blot har hans Vandring,
 han søger dig alene:
 Nadeschda, fra din Fyrste,
 fra alle Jordens Magter,
 fra Himmel og fra Afgrund
 hans Magt dig røve skulde,
 hvis han dit Fristed kjendte.“

„Din Moder nys du nævned;
 har hun ej Moderhjærte?“

„Nadeschda“, svared Fyrsten,
 „kold, mørk og ubarmhjærtig
 og stolt er jo min Moder,
 Natalia Feodorowna;
 ej Livets spæde Glæder,
 ej Hjærtets Ret hun agter,
 men kun Monarkers Naade
 og store Aners Glimmer
 og Slavers Tal og Stjærner,
 paa Ærens Bane vundne.
 O elskte, ej din Skjønhed
 hos dig hun skue vilde,
 ej dine Øjnes Himmel,
 ej denne Sjæl, som leger
 med Lys og Skygge lifligt
 i dine fagre Blikke;
 Slavinden, kun Slavinden
 i dig hun vilde skue.
 Og kjendte hun min Elskov,
 hun rev dig fra min Side,

om end derved mit Hjærte
hun vilde sønderrive.“

Sin Arm med sagte Bæven
om hendes Liv han slutted,
og, mod hans Skulder bøjet,
hun hørtes sagte sukke:
„O mine Barndoms minder,
o søde Glæder alle,
du Sol paa Firmamentet
med dine lyse Dage,
du Jord med Græs og Blomster
og Kilder, Bække, Floder, —
I kjære Venner, havde
jeg aldrig eder skuet!
O, var i Pragtens Sale
som Fange jeg opvoxet,
belyst af Lampers Glimmer;
og vandred jeg i Glansen
af Guld og af Juveler; —
da ejede, som Woldmar,
maaske jeg store Aner;
maaske jeg var Fyrstinde
og maatte Elskov nære
for den, som ømt mig elsker.“

Ej Lyd der hørtes mere
fra hendes Rosenlæber,
og Fyrsten tav. — I Himlen
af deres Elskov fødtes
ej Ordets Skyer mere,
og tyst og klar var Aftnen. —

DEN BLINDE HARMONIKASPILLER.

Efteraarsvinden jager susende gennem Gaderne. Gasflammerne brænde usikkert i Lygterne, som om de ikke kunne begribe Nødvendigheden af, at de skulle lyse. I Virkeligheden er ogsaa den svage Belysning kun til Gavn for nogle faa, thi man flygter for Oktoberstormen, som for sin værste Fjende, og iler for at naa sit Hjem og at søge Ly ved den knitrende Kækkelovnsild; Gaderne ere saa godt som tomme, thi Klokken er næsten ti. Naar Vejret er bedre, hersker der dog livligere Røre paa denne Tid i den Del af London, hvor hen vi føre vore Læsere; men i Aften have Menneskene vejet Pladsen for Stormen, Londons mægtige, despotiske Høstfyrste.

Vi befinde os i Islington, en af Londons nordlige Forstæder, i Hovedgaden „Upperstreet“. Paa Kjørevejen, i Nærheden af det brede, med smukke Fliser belagte Fortov, holder et lille Kjøretøj. Det er kun en smal, smudsig Karre. Med bøjet Hoved og rystende af Kulde staar en lille Hest, der næppe

er saa stor som et Æsel, foran Vognen. Dyret bevæger Hovedet frem og tilbage og kaster et langt, ubeskrivelig vemodigt og bedende Sideblik til Kjøretøjets Ejermand, som om det vilde beklage sig over at staa her, udsat for den bidende Kulde. Da Hesten mærker, at den maa bede forgjæves, vrinsker den ganske sagte og lader Hovedet synke igjen, dybere end før. Ejermanden giver ikke Agt paa Dyrets ydmyge Bønner; han sér ikke engang paa Dyret, han har aldrig sét det, thi han er blind.

Blind! — Se paa den lille Tavle, som hænger paa den Side af Vognen, der vender ud mod Fortovet; der er kun en kort Indskrift paa den, og dog fortæller den en lang Historie om store Lidelser.

„Læg Mærke hertil! — Jeg er ganske blind. En Aften gik jeg aldeles rask til Sengs, og da jeg vaagnede næste Morgen, kunde jeg, som Følge af et paralytisk Anfald, ikke mere se Dagens Lys. Forbarmer eder over mig.“

Se paa ham. Der sidder han, den knap fem og tyve-aarige Mand, som sender sit udslukte Blik ud i den ubarmhjærtige Nat, med Pjalter paa Kroppen og indsvøbt i grove, uldne Tæpper, som dog ikke ere i Stand til at beskytte hele Legemet for Kuldens Indflydelse; i Hænderne har han en gammel, forstemt Harmonika, som tilligemed ham selv optager hele Kjøretøjets Rum, og han spiller religiøse Melodier, akkompagneret af Stormen. Han bliver taalmodig ved at spille, i Haab om, at en af de forbiilende skulde standse og lægge et Par Pence i den lille Blikbøsse, som hænger ved Siden af Tavlen. Men de blive ham næppe vár; kun ganske flygtig opfange

de en eller anden Passage af de fromme Salmer, som den blinde Musikant foredrager, og de komme til at tænke paa „a splendid hymn“, som de have sunget til Guds Ære en Søndag, da de sad i den opvarmede Kirke. Der findes vist ingen Stad i det store evropæiske Kanaan, hvor Kirkebesøget er saa stort som i London. Men i Dag er det jo ikke Søndag, og Vorherre kan da ikke forlange at blive erindret paa Gaden. Paa Søndag sidder maaske den unge Herre, som nu løber forbi, paa en magelig Stol og læser i den store, forgyldte Pragtbibel, i det han lægger sit Ansigt i alvorlige, fromme Folder: „Sandelig, jeg siger eder! Hvad I have gjort mod den ringeste af mine Brødre, det have I ogsaa gjort mod mig.“ Og han knytter dertil nogle opbyggelige Ytringer, henvendte til den tilstedeværende Mr. White eller til Miss Brown, som lytter beundrende til ham, om at han i Gaar har tegnet sig for et Bidrag af fem Pund Sterling til „Selskabet for Udbredelsen af religiøse Skrifter blandt Zulu-Kafferne.“

Saa pinligt Synet af ham end er, ville vi dog vende tilbage til vor blinde Harmonikaspiller. Han holder nu op med at spille og leder med Hænderne, der ere blaa af Kulde, efter Bøssen for at føle, om der ikke skulde findes nogle Pence deri, for at han kunde skaffe sig et beskyttende Ly og en varm Seng, selv om den er nok saa fattig.

Den er tom!

Et dybt Suk trænger sig frem fra Staklens Sjæl. Et Øjeblik sidder han stille, som om han er hensusken i alvorlige Betragtninger. Da lukker han Instrumentet langsomt, læner Hovedet tilbage i Halmen,

og bedækker sig med Pjalterne og Tæpperne. Ved et Tegn gjør han det forstaaeligt for den lille Hest, at den skal trække Vognen. I det den hæver Hovedet glad i Vejret, giver den sig til at adlyde Befalingen. Først gaar den hurtig fremad; men da den ikke faar noget Tegn ved Gadehjørnet, om den skal gaa til højre eller venstre, bevæger den sig stedse langsommere, i det den atter bøjer Hovedet.

Saaledes bevæger Kjøretøjet sig gennem flere Gader, alvorligt og sørgmodigt, som om det var et Ligtog.

Næste Aften læser man følgende i Politiefterretningerne: „I Morges fandt man i Nærheden af *Gaden et Kjøretøj, der blev langsomt trukket af en lille Hest; i Vognen laa en Mand, som øjensynlig var frossen ihjel, samt en Harmonika.“

DET SIDSTE GLAS.

Sig mig, du gyldne, berusende Vin,
som skummer i Glassets kølige Arme —
snart flammer du hed, snart perler du fin —
sig mig, du liflige Vin,
hvor fik du din Varme?
Hvor fik du din søde, bakkantiske Ild
og dit straalende Farvespil?

„Langt fra det taagede, kolde Nord,
i Sydens blomstrende Lande,
hvor Guld-Orangen i Lunden gror,
hvor Solen favner den hele Jord
og kysser de blinkende Vande —
hvor Skjønheden lever — hvor Hjærtet banker
i evig Længsel, i evig Glød —
hvor Møen vandrer i Elskovstanker —
dér steg jeg op fra Naturens Skjød
i svulmende Drueranker!

Solen brændte saa hed og varm
højt under Himlens dunkle Bue
og knuged mig i sin stærke Arm,
gød i min bævende Jomfrubarm
et Glimt af sin vilde Lue.

Da syded mit Blod, da brændte min Kind
 bag Løvets dirrende Bladehang;
 men Solen fletted sit gyldne Spind,
 og Havet dyssed min Længsel ind
 med sin vældige Vuggesang.

Og atter jeg lagdes i Jorden ned
 skilt fra Sollys og Varme;
 mens Tiden over mit Hoved skred,
 jeg drømte i Mørkets Arme. —

Da steg jeg en nordisk Vinterkvæld
 op fra det mørke Rum,
 frodig sprudled mit blanke Væld
 med rislende Purpurskum.
 Da fødtes jeg atter en Vinternat
 ved Maanens skjælvende Lue
 og kasted en blinkende Perleskat
 omkring i den lune Stue;
 Gjæsterne sade saa tavs ved Bord
 og gyste for Vinterguden,
 der stemte sit vilde Aandekor
 og hvirvlede Sne mod Ruden.
 Da lyste Blikket ved Glassets Klang,
 da vendte Glæden tilbage,
 da vaagned atter i Spil og Sang
 de dejlige Sommerdage;
 da malte atter det glemte Smil
 sit Solskin i alle Miner,
 og Eros hvæssed sin stumpe Pil
 i Ly af de mørke Gardiner.

Sommeren drog under Sang og Dans
 ind i hvert sorgfuldt Bryst
 og bandt sin duftende Blomsterkrans,
 lagde sit Slør over hver en Sans
 med Erindringens milde Lyst. —
 Mig var det, der lysned de mørke Sale
 og manede Glæden op af sin Dvale:
 jeg bliver saa frejdig, saa frisk og sund
 ved hver en blussende Pigemund,
 jeg gløder dobbelt, hver Gang jeg klæber
 ved hede, begejstrede Digterlæber,
 men henrykt styrter jeg over Randen,
 naar elskende klinke med hinanden.

Se, derfor er jeg saa purpurrød,
 fordi jeg suged af Somrens Varme,
 og derfor er jeg saa fin og sød,
 fordi jeg er mættet af Solens Glød
 i Sydens yppige Arme!“

Hil dig, du gyldne, du lifige Vin!
 sagtens maa du dig selv berømme.
 Nu flammer du hed, nu perler du fin —
 med Jubel vil jeg Pokalen tømme!
 Væk hver en slumrende, ren Begjær —
 giv mig Begejstringens lyse Skjær —
 og lad mig drømme i Aften her
 de dejligste Solskinsdrømme!

V. N.

TRE SONETTER.

I.

»Hvor skal jeg Livets bedste Fryd vel finde,
hvorefter Hjærtet alt saa længe sukked?“ —
I Drømme ofte Billeder opdukked,
men Lykkens Krans lod ej saa let sig binde.

Og næsten jeg i Søvn min Længsel vugged,
thi, hvor jeg søgte, fandt jeg ingen Sinde
mit skønne Ideal, min Sjæls Veninde,
og Elskovs Dør sig stedse for mig lukked.

Gud Amor da i dig et Svar mig sendte,
og Livets bedste Fryd jeg fandt heneden, —
saaledes dog til sidst min Søgen endte!

Ved dig jeg fandt et dejligt Livets Eden,
ved dig min Drøm til Virk'lighed sig vendte,
thi du mig lærte kjende Kjærligheden!“

II.

Naar noget mig i Modgangs Stund forstemmer,
 naar Livet viser mig sin Skyggeside,
 naar Tiden synes mig ej let henglide,
 naar jeg af Mismod rent mit Arbejd glemmer,

naar Armod mig sin Ankomst lader vide,
 naar syg jeg er, og Smerte jeg fornemmer,
 naar i mit Indre jeg en Byrde gjemmer,
 og jeg paa ingen, ingen mer vil lide —

da tænker jeg paa dig, og Mod jeg faar,
 mig tykkes alting da saa let at være,
 og Tiden synes jeg saa herligt gaar.

Og naar jeg saa i Livet høster Ære,
 dit hulde Billed for min Tanke staar,
 og Lykken jeg da dobbelt glad kan bære.

III.

Jeg tænker tit: naar Tiden er henrunden,
 naar Øjet bliver svagt og Haaret graaner,
 naar Armen ikke mere Kraft mig laaner,
 og Livets bedste Lyst er brat forsvunden —

Ulykkens Genius mig da ej skaaner,
 og intet, intet kan helbrede Vunden,
 før jeg min Havn i Dødens Arm har funden,
 da først min Lykkes Himmel atter blaaner.

Men naar jeg skuer dine Øjne milde,
og dine Arme kjærligt mig omslynger,
da føler jeg, at baade nu og silde,

naar blot til dig mit sikre Haab jeg klynger,
saa vil mig Livet aldrig synes ilde,
og bange Tanker mig ej mer nedtynger.

Carolus.

DE TRE SANGERE.

Hist i Parkens mystisk skønne Halvlys
under tætte, duftende Jasminer
sidde trende Improvisatorer,
syngende til deres Mandoliner.

Rundt om i de blomstrende Busketter,
hvor Fontænen Plasken liflig lyder,
sidde skønne Damer, Kavalerer,
som ved Sangens Tonevæld sig fryder.

Og med store Ord den første synger
højt og lydt en Sang til Krigens Ære,
Ridderens Bedrifter smukt han priser,
Næverettens skønne, gyldne Lære.

Han om Jagtens vilde Glæde synger,
om Turnering og om gamle Faner,
han fra Noahs Ark og Syndflodstiden
maner frem de mosbegroede Aner.

Kavalererne, med gyldne Sporer,
sende ud i Kredsen Blikke kjække,
henrykt drage de den spinkle Kaarde
halvvejs ud af Fløjelsskedens Dække.

Men en tolvvaars Nimrod i Beundring
ta'r en Hejrefjer ud af Baretten,
han med egen Haand i Skjaldens Hue
fæster den som Løn for Kanzonetten.

Og den anden af de trede Skjalde
 Kvindens Dyder smukt at skildre stræber,
 højt han priser hendes milde Blikke,
 Trolddomsmagten paa den huldes Læber;

viser, hvordan Elskov ene hersker
 alt fra Paris' Tid i alle Slægter,
 at for hende voves Liv og Lemmer,
 efter Kys af hendes Mund man smægter.

Og de hulde Damer hist i Kredsen
 sænke ned mod Jordan deres Blikke,
 adspredt plukke de en Blomst i Græsset,
 lade den i Tanker atter ligge.

Men fra Slotsbalkonen en Armida*)
 Troubadouren med sit Øje maaler,
 ædel er hun, og af Guld og Perler
 og Juvelers klare Glans hun straalere.

Rødmende hun fra sin Midje løser
 Silkesløjfen; fra Altanen kaster
 hun den ned som Løn for Madrigalen,
 og fra Balustraden bort hun haster.

Nu den tredje med Begejstring synger
 kjækt om Frihedskamp og Barrikader,
 og om Adel, mere værd end Fødslen,
 og om Mod til andet end Parader.

---

*) Armida var en af Kvindeskikkelserne i Tassos: „La Gerusalemme liberata“ (det befriede Jerusalem). Navnet bruges for at betegne et fuldendt Billede paa en forførerisk Kvinde.

Og han skildrer for dem nye Tider:
man i Lænker hver Tyran skal tvinge,
men det sandes Lov til Held for Verden
Ret skal skifte mellem høj og ringe. —

Da paa én Gang gaar et Gny af Vrede,
som et Lyn ud fra den stolte Skare,
og med Haan man tvinger Pøbelskjalden
til for Sangens Slutning dem at spare.

Men en Kvinde, pint af Armod, Hunger
og Elendighed, har med sin lille
nær ved Parkens Gitter ubemærket
til den djærve Sanger lyttet stille.

Ene hun forstaar ham og hans Smerte
og mod den forhadte Skjald sig vender;
uden Ord, med Taarer i sit Øje,
til sit Hjærte trykker hun hans Hænder.

O. P. Sturzen-Becker
(Orvar Odd).
